

การสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2554

การสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2554

พบพร จิตรรักษา. (2554). การสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: ภัณฑิทวีทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.รณิดา แซ่ซุ่ม, อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิณ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ สร้างและหาคุณภาพแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนที่มีเพศต่างกันกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 786 คน ได้มาจากการสุ่มสองขั้นตอน (Two-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบวัดความอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบคือการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคุณภาพ ดังนี้ ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .250-.603 ค่าความเที่ยงตรง ของแบบวัด ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ ด้านคิดล่วงหน้า ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ ด้านจัดลำดับความสำคัญ ด้านคิดแบบชนะ-ชนะ ด้านเข้าใจผู้อื่น ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน และด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง พิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบ มีค่าอยู่ระหว่าง .350-.790 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค มีค่า .968 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นตามสูตรของเฟลด์-ราซ มีค่า .974

2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ทั้งโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A CONSTRUCTION OF THE HABIT OF HIGHLY EFFECTIVE
PEOPLE TEST FOR PRATHOMSUKSA VI STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University

May 2011

Pobporn Jitraksa. (2011). *A Construction of The Habit of highly effective people test for Prathomsuksa VI students*. Master thesis, M.Ed. (Educational Measurement). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr.Ranida Cheuychoom, Mr. Chawalit Ruayajin.

The purposes of this study were to construct and find out the quality measuring of the habit of highly effective people test for prathomsuksa VI students and compare the result of the habit of highly effective people test for prathomsuksa VI with different gender. The sample consisted of 786 students in the 2nd semester of 2010 academic year, in schools of Burapa Group, Bangkok Metropolitan Administration , selected by using the two - stage random sampling. Research tools the habit of highly effective people test. The statistic is using to compare and analysis t – test.

To summarize the research

1. The test on of the habit of highly effective people test for prathomsuksa VI students discrimination (r) is between .250 -.603. The accuracy of the measurement by Confirm Factor Analysis found that the habit of highly effective people test living consisted of seven factor. Be proactive, Begin with the end in mind , Put first things first, Think win-win, Seek first to understand... then to be understood, Synergize and Sharpen the saw. The Factor Loading is between .350 to .790 level of significance .01 and reliability measuring behind out the Cronbach Alpha Coefficient .968 and Feldt & Raju .974
2. The student with different gender are habit of highly effective people in overall and each factor was found significantly at the level of .05

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุน
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปีงบประมาณ 2554
ปีการศึกษา 2553

ปริญญาบัตร
เรื่อง
การสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ของ
พบพร จิตรรักษา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.รณิดา เขยชุ่ม)

(รองศาสตราจารย์ วัณญา วิศาลภรณ์)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิณ)

(อาจารย์ ดร.รณิดา เขยชุ่ม)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิณ)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สุวิมล กฤษศยาสา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณา ของอาจารย์ดร.รณิดา เขยชุ่ม ประธาน
ควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ชวลิต รวยอาจิน กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการให้
คำปรึกษาความช่วยเหลือตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆและให้คำแนะนำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์
ต่อการทำปริญญานิพนธ์นับตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์วิญญา วิศาลาภรณ์และอาจารย์ ดร.สุวิมล
กฤษชฤตยาสน์ กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้ความรู้ คำปรึกษา และข้อแนะนำอันมี
คุณค่า รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของปริญญานิพนธ์ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี
อาจารย์ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ดร.อรอุมา เจริญสุขและ อาจารย์มณฑิราสังขะรัมย์ที่เป็น
ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์
ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของเครื่องมือขอขอบพระคุณผู้บริหารคณาจารย์ และ นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มบูรพา สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวม
ข้อมูลเป็นอย่างดี ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่านที่
ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ประสบการณ์ที่ดีและมีคุณค่าอย่างยิ่งกับ
ผู้วิจัยและได้หล่อหลอมให้ศิษย์เป็นนักวัดผลที่มีคุณธรรมจริยธรรมและมีคุณภาพตลอดจน
ขอขอบคุณ คณะผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนวัดบึงทองหลวงทุกท่าน ขอขอบคุณ คุณจิราพร นพ
แก้ว ที่กรุณาสอนและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปและข้อแนะนำต่างๆ ที่เกี่ยวกับการ
การทำปริญญานิพนธ์และขอขอบคุณ พี่ๆ เพื่อนๆน้องๆที่ศึกษาในสาขาวิชาการศึกษาการวัดผลและวิจัย
ทางการศึกษาทุกท่าน ที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อบัวจี้ คุณแม่สำเรียง จิตรรักษา พี่ๆและสมาชิกของครอบครัว
จิตรักษา ที่เป็นแรงบันดาลใจ คอยช่วยเหลือเป็นกำลังใจ ห่วงใยในเรื่องการศึกษาและสุขภาพของ
ผู้วิจัยอย่างสม่ำเสมอ คอยให้การสนับสนุน ในการเรียนและการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างดี
คุณประโยชน์ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้ เป็นเครื่องบูชา แต่ บิดา มารดา พี่ ญาติ และ
คณาจารย์ที่อบรมสั่งสอน ปลูกฝังคุณงามความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทวิชาการศึกษาความรู้ให้
ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

พบพร จิตรักษา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมาย.....	2
ความสำคัญ.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมุติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	10
ความหมายของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	11
องค์ประกอบของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	12
หลักการพื้นฐานของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	24
ธรรมชาติของการวัดผลด้านจิตพิสัย.....	28
การวัดผลด้านจิตพิสัยในปัจจุบัน.....	29
รูปแบบของการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	29
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	32
การหาคุณภาพของแบบวัด.....	36
อำนาจจำแนก.....	36
ความเที่ยงตรง.....	37
ความเชื่อมั่น.....	47
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	51
งานวิจัยในประเทศ.....	52

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า..... 56
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	56
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	58
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	67
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 72
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 96
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
อภิปรายผล.....	97
ข้อเสนอแนะ.....	102
บรรณานุกรม.....	104
ภาคผนวก.....	113
ภาคผนวก ก	114
ภาคผนวก ข	127
ภาคผนวก ค	134
ภาคผนวก ง	136
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	142

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	57
2 ค่าอำนาจจำแนกก่อนและหลังการคัดเลือกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ	75
3 ค่าสถิติพื้นฐานการแจกแจงข้อมูลของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	76
4 เมทริกซ์ของค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปรสังเกตในโมเดลการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ....	77
5 การตรวจสอบภาวะร่วมเส้นตรงพหุ.....	78
6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 1 คิดล่วงหน้า.....	80
7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ.....	82
8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 3 จัดลำดับความสำคัญ.....	84
9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 4 คิดแบบชนะ- ชนะ.....	86
10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 5 เข้าใจผู้อื่น.....	88
11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน.....	90
12 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 7 หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ.....	92
13 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	93
14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมและรายด้าน.....	94
15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จความสำเร็จสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ	115
16 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัดอุปนิสัย แห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดล่วงหน้า.....	120
17 แสดงค่าอำนาจจำแนกของของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด อุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ	121
18 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัดอุปนิสัย แห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านจัดลำดับความสำคัญ.....	122
19 แสดงค่าอำนาจจำแนกของของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด อุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดแบบชนะ- ชนะ.....	123

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 แสดงค่าอำนาจจำแนกของของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเข้าใจผู้อื่น.....	124
21 แสดงค่าอำนาจจำแนกของของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน.....	125
22 แสดงค่าอำนาจจำแนกของของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด อุปนิสัย แห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ.....	126

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ...	7
2 กรอบแนวคิดในการศึกษาเปรียบเทียบ	8
3 สีมิตติแห่งการเติมพลังชีวิต.....	20
4 กรอบความคิดของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ.....	23
5 ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ.....	59
6 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 1 คิดล่วงหน้า.....	79
7 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ.....	81
8 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 3 จัดลำดับความสำคัญ.....	83
9 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 4 คิดแบบชนะ- ชนะ.....	85
10 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 5 เข้าใจผู้อื่น.....	87
11 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน.....	89
12 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 7 หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ.....	91

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมปัจจุบันการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีความสำคัญในการวางรากฐานที่จะพัฒนาบุคคลทั้งในด้านปัญญา ด้านจิตใจ ด้านร่างกาย และด้านสังคม ให้สมดุลกลมกลืนกัน โดยที่จะเปิดโอกาสให้บุคคลได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตในรูปแบบต่างๆ (ทิพวรรณ ดอนดี. 2552) สอดคล้องกับ แผนการศึกษาชาติ (พ.ศ. 2545 – 2559) จึงส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกคนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเท่าเทียมกันโดยเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ รู้จักตนเอง รู้จักคนในสังคม และมีการเรียนการสอนที่มุ่งในการปฏิบัติส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง สร้างคนให้มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง รู้สึกนึกคิดต่อตนเองในทางบวก (พรณี ช.เจนจิต. 2538) และในสังคมปัจจุบันนี้โลกเราได้เดินทางมาถึงจุดที่เรียกว่าไร้พรมแดน เนื่องมาจากวิทยาการด้านต่างๆเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ถ้าคนในสังคมใดไม่พัฒนาให้พึ่งตัวเองได้ก่อน การมุ่งหวังจะพึ่งแต่ผู้อื่นย่อมเป็นไปได้ยาก เพราะทุกสังคมต่างมีภาระในการพึ่งตนเองด้วยกันทั้งสิ้นเมื่อได้พัฒนาตนเองจนสามารถอยู่ในสังคมอย่างมั่นคงได้แล้ว จึงค่อยพัฒนาต่อไปจนถึงขั้นสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ (บุญชู โรจนเสถียร. 2545: 3) แต่การที่คนๆหนึ่งจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้นจำเป็นต้องมีองค์ประกอบหลายๆด้าน ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่ไร้พรมแดน มีการสื่อสาร มีความรู้ ข้อมูลข่าวสารที่ไร้ขีดจำกัด ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านระบบความคิด ความเชื่อ และวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป สังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่เน้นความสำคัญของวัตถุ ชาติความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ การศึกษา สิทธิในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และการเข้าถึงบริการต่างๆ สังคมไทยกลายเป็นสังคมวัตถุนิยม ทุกคนต่างต้องแก่งแย่งแข่งขัน ชาติการเอาใจใส่ในการดูแลอารมณ์ของตนเอง คนบางคนประสบความสำเร็จในชีวิตช่วงแรกแต่ไม่นานกลับพบกับความล้มเหลวในชีวิต ส่วนหนึ่งมาจากการขาดความเอาใจใส่ในการจัดการกับพฤติกรรมในการดำรงชีวิตของตนเองในแต่ละวัน ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ ในโลกของการเปลี่ยนแปลงความสำเร็จของการทำงานและความสำเร็จในด้านการศึกษาล้ำเรียนจำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน บุคคลหนึ่งๆ จะสามารถประสบความสำเร็จได้ต้องมีการปรับพฤติกรรมบุคลิกภาพและอุปนิสัยต่างๆ ของตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและบุคคลต่างๆที่อยู่รอบตัวโดยไม่ทำความเดือดร้อนแก่ตนเอง และผู้อื่น ซึ่งคนทุกคนสามารถปรับตัวเองให้อยู่ในสังคมแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ หากได้รับความรู้ และมีแนวปฏิบัติที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด อุปนิสัยแห่งความสำเร็จของ สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2004) นักการศึกษาผู้มีชื่อเสียงได้ทำการศึกษานิสัยพฤติกรรมของผู้ประสบความสำเร็จในการทำงานในองค์กรต่างๆ จำนวนมากในประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่วัยเด็กในระดับ

อนุบาล จนกระทั่งเด็กเหล่านั้นโตเป็นวัยผู้ใหญ่พบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น มีอุปนิสัยที่คล้ายกันอยู่ 7 อุปนิสัยสำคัญด้วยกัน ซึ่งอุปนิสัยเหล่านี้ปรากฏตั้งแต่ในวัยเยาว์และสืบเนื่องไปจนถึงวัยเรียนจนกระทั่งวัยทำงาน ซึ่งทำให้มองเห็นว่าการที่คนเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้นสามารถศึกษาและพัฒนาอุปนิสัยได้ตั้งแต่วัยเยาว์ ซึ่งอุปนิสัยแห่งความสำเร็จนี้มิได้หมายความว่าต้องเป็นคนเรียนเก่ง ทำงานเก่งหรือร่ำรวยเงินทองเท่านั้น แต่หมายถึง ความสำเร็จในการใช้ชีวิตประจำวันอย่างมีความสุขทั้งทางร่างกายและจิตใจ(อนงค์ พรหมจักร. 2537: 2) ในด้านการใช้ชีวิตประจำวันเพราะมีคนจำนวนมากที่สติปัญญาดี หน้าที่การงานดี มีทรัพย์สินเงินทองมากมายแต่ไม่มีความสุข เพราะไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เพราะขาดการจัดการด้านอารมณ์ของตนเองกับของผู้อื่น ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของสตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2004)จึงหมายถึงเครื่องมือที่จะช่วยจัดการกับชีวิต เพื่อจะพัฒนาไปสู่ความสำเร็จและความสุขในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมเป็นแนวทางประสบความสำเร็จด้วยการค้นหาและยึดถือค่านิยมดี ๆ ของตัวเองซึ่งเป็นสิ่งที่เราสามารถที่จะปลูกฝังได้ตั้งแต่เด็ก ๆ มีนักเรียนจำนวนมากเรียนหนังสือเก่ง ฉลาด สติปัญญาดี แต่ไม่มีเพื่อน ชอบเก็บตัว และกลายเป็นคนเก็บกตทำให้เป็นเด็กมีปัญหา และต่อเมื่อเป็นผู้ใหญ่กลายเป็นคนที่มีปัญหาทางจิต ทั้งที่เป็นคนฉลาด มีความสามารถ นักเรียน นิสิต นักศึกษา จำนวนไม่น้อยที่ปรับตัวเข้ากับบุคคลและสถานการณ์สิ่งรอบตัวไม่ได้ ขาดการจัดการอารมณ์ของตนเอง ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ยามผิดหวังไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน ความรัก หรือเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ ทั้งที่ปัญหานั้นเป็นเรื่องเพียงเล็กน้อย ดังเช่นเป็นชาวอยู่เสมอในกรณีที่มีความคาดหวังด้านผลการเรียนสูง แต่ผิดหวังเพียงเล็กน้อย ก็ไม่สามารถยอมรับได้ทำให้เกิดการทำร้ายตัวเองและผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่มีความสามารถสูง แต่ไม่สามารถนำความรู้มาใช้ในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้ ทำให้เกิดการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นการที่บุคคลจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้น ไม่เพียงแต่มีความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียน จากครูหรือผู้ปกครองเท่านั้นควรจะมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคมยุคโลกาภิวัตน์ที่ไร้พรมแดนได้ จึงจะประสบความสำเร็จทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา และคนทำงานในวัยต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับชั้น ทุกอาชีพ สามารถอยู่ร่วมกันได้ในสังคมอย่างปกติสุข(อารี พันธุ์ณี.2545: 15)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นวัยที่จะเริ่มต้นแสดงลักษณะหรือพฤติกรรมด้านต่าง ๆ เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังจะพ้นวัยเด็กและเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (สุจิรา จรัสศิลป์. 2531: 144) ซึ่งเป็นวัยที่ยอมรับกันว่าเป็นวัยที่สร้างปัญหาให้กับคนรอบข้างได้มาก และยังเป็นวัยที่เรียกว่าไม่อ่อนตึงง่าย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนเพื่อจะได้ปลูกฝังอุปนิสัยแห่งความสำเร็จแก่นักเรียนหลังจากได้ทราบจากแบบวัดที่สร้างเสร็จแล้วอันจะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการพัฒนาด้านการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการพัฒนาอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายไว้ดังนี้ คือ

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ในด้าน

- 1.1 ค่าอำนาจจำแนก
- 1.2 ค่าความเที่ยงตรง
- 1.3 ค่าความเชื่อมั่น

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา จำแนกตามเพศ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ จะทำให้ได้แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อันจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาในการที่จะนำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จไปใช้ ผลจากการใช้แบบวัดนี้จะนำไปสู่การ ปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนาให้ผู้เรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ อันจะช่วยให้นักเรียนเป็นคนที่มีความสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และส่งผลอันดีต่อสังคมไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 61 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 265 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 10,309 คน ชาย 4,568 คน หญิง 5,741 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอนชั้น (Two-stage Random Sampling) จำนวนทั้งสิ้น 786 คน ชาย 360 คน หญิง 426 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

1. ตัวแปรที่ศึกษาทางด้านคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ได้แก่

- 1.1 ค่าอำนาจจำแนก

- 1.2 ค่าความเที่ยงตรง
- 1.3 ค่าความเชื่อมั่น
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบ ได้แก่
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ
 - 2.1.1 เพศ จำแนกเป็น
 1. เพศชาย
 2. เพศหญิง
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ จำแนกเป็น
 1. คิดล่วงหน้า
 2. คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ
 3. จัดลำดับความสำคัญ
 4. คิดแบบชนะ-ชนะ
 5. เข้าใจผู้อื่น
 6. เสริมแรงซึ่งกันและกัน
 7. หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ** หมายถึง แนวทางในการปฏิบัติหรือพัฒนาความสามารถหรือคุณสมบัติประจำตัวบุคคล เพื่อวางแผนและฝึกฝนด้วยตนเองนำไปสู่การติดต่อสื่อสารที่ดีขึ้นพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความสำเร็จและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยเริ่มจากการฟังพาทนเอง ฟังพาทผู้อื่น นำไปสู่การฟังพาสังกันและกันซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตซึ่งประกอบด้วย การปฏิบัติ 7 ด้าน คือ

1.1 **คิดล่วงหน้า (Be proactive)** หมายถึง การปฏิบัติที่แสดงออกถึงการคิดไว้ก่อนล่วงหน้าเสมอในการที่จะทำอะไร คิดก่อนทำ คิดก่อนพูด ทำสิ่งที่ถูกต้องเสียแต่แรก ป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ดีกว่าต้องมาแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้ว กระทำสิ่งต่างๆด้วยความรับผิดชอบ

1.2 **คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ (Begin with the end in mind)** หมายถึง การปฏิบัติที่แสดงออกถึงการที่ก่อนเริ่มกระทำการใดๆ ให้คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำว่า เมื่อกระทำเสร็จสิ้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้น มีประโยชน์อย่างไร รู้เป้าหมายของการกระทำ หรือตั้งเป้าหมายแห่งชีวิตที่จะเดินไปให้ถึง รู้แต่สละบทบาทของตนเองอย่างชัดเจน รู้ว่าในขณะนั้นตนเองอยู่จุดใด เพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

1.3 จัดลำดับความสำคัญ (Put first things first) หมายถึงการปฏิบัติที่แสดงออกถึงการจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้รู้ว่าควรทำอะไร ก่อน-หลัง สิ่งไหนเร่งด่วน-ไม่เร่งด่วน อะไรสำคัญมาก-สำคัญน้อย และต้องทำให้เสร็จทันเวลา แต่ชีวิตก็ต้องมีความสมดุล ไม่ใช่ว่าเรื่องเรียนจะมาก่อนเสมอไป ครอบครัว เพื่อน งานอดิเรกที่ตนชื่นชอบ ก็สามารถจัดวางให้อยู่ในช่วงเวลาที่เหมาะสมได้ เป็นการวางแผนเวลาในการปฏิบัติตนในชีวิต

1.4 คิดแบบชนะ-ชนะ (Think win-win) หมายถึงการปฏิบัติที่แสดงออกถึงการ ให้ได้ข้อสรุปที่ต่างคนต่างก็ชนะไม่มีการแพ้หรือการสูญเสีย คือได้ประโยชน์กับทุกฝ่ายไม่คิดทำแบบชนะ-แพ้ , แบบแพ้-ชนะ , หรือแบบแพ้-แพ้ เพราะการแพ้ หมายถึง การสูญเสีย หากเราได้แต่เขาแพ้ เราย่อมเสียเพื่อนเสียพันธมิตร ในเกือบทุกสถานการณ์จะมีทางเลือกแบบชนะ-ชนะ อยู่เสมอ เป็นพฤติกรรมที่เชื่อว่าผลประโยชน์หรือความสำเร็จมีเพียงพอสำหรับคนทุกคน เป็นการมองชีวิตในเชิงความร่วมมือไม่ใช่การแข่งขัน แสดงออกถึงการมองโลกในด้านบวก

1.5 เข้าใจผู้อื่น (Seek first to understand...then to be understood) หมายถึง การปฏิบัติที่แสดงออกถึงการพยายามเข้าใจผู้อื่น แม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่ชอบ เพราะเขาอาจจะมีเหตุผลที่ซ่อนอยู่ภายในจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นออกมา การเข้าใจคนอื่น เอาใจเขามาใส่ใจเราจะทำให้ลดความขัดแย้ง แล้วจะช่วยให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขมากขึ้น มีคนเข้าใจตัวเราเองมากขึ้น เป็นพฤติกรรมที่สามารถรับฟังผู้อื่นด้วยความเข้าใจและเต็มใจ

1.6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน (Synergize) หมายถึงการปฏิบัติที่แสดงออกถึงการ ทำงานเป็นทีม เป็นแรงเสริมซึ่งกันและกัน งานหลายอย่างทำคนเดียวไม่ได้ แต่เป็นกลุ่มทำได้ เป็นพฤติกรรมที่เข้าใจและยอมรับความแตกต่างของแต่ละบุคคล มองความต่างนั้นให้เป็นโอกาส สำหรับการเรียนรู้ นำความต่างนั้นมาสร้างสรรค์ผลงาน หาทางออกในการทำงานร่วมกัน หรือ การเรียนร่วมกัน กล้าเปิดเผยความคิดของตนและเปิดกว้างต่อความคิดของผู้อื่น

1.7 การฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ (Sharpen the saw) หมายถึง การปฏิบัติที่แสดงออกถึงการเตรียมตัวให้พร้อม หมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ เพิ่มประสิทธิภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และความรู้ความสามารถให้ดีขึ้น ทำให้ทั้งสี่มิติของชีวิต คือ ร่างกาย สติปัญญา จิตวิญญาณ สังคมและอารมณ์เป็นไปอย่างสมดุล เป็นการรักษาและปรับปรุงตนเองเพื่อให้สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

2. แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ โดยใช้แนวคิดของสตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2002) ที่อธิบายถึงอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้ง 7 ด้าน สร้างขึ้นตามรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ

3. คุณภาพของแบบวัด หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดประกอบด้วย

3.1 อำนาจจำแนกของแบบวัด (Discrimination) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถจำแนกนักเรียนที่มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสูงและนักเรียนที่มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จต่ำออกจากกันได้ถูกต้อง การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 ความเที่ยงตรงของแบบวัด (Validity) หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถทำหน้าที่วัดได้ตรงกับคุณลักษณะหรือจุดประสงค์ของสิ่งที่ต้องการวัดได้ถูกต้องตามนิยามที่กำหนดการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงของแบบวัด ดังนี้

3.2.1 ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Facet Validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดที่แสดงว่าข้อคำถามแต่ละข้อสามารถวัดการปฏิบัติได้ตรงตามลักษณะที่นิยามไว้โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เป็นผู้ตรวจสอบและพิจารณาความสอดคล้องของนิยามศัพท์เฉพาะกับข้อคำถาม โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ . 500

3.2.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จตามที่นิยามไว้ การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

3.3 ความเชื่อมั่นของแบบวัด (Reliability) หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่สามารถวัดลักษณะของผู้ตอบได้คงที่แน่นอน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นเป็นรายด้านและทั้งฉบับโดยการหา

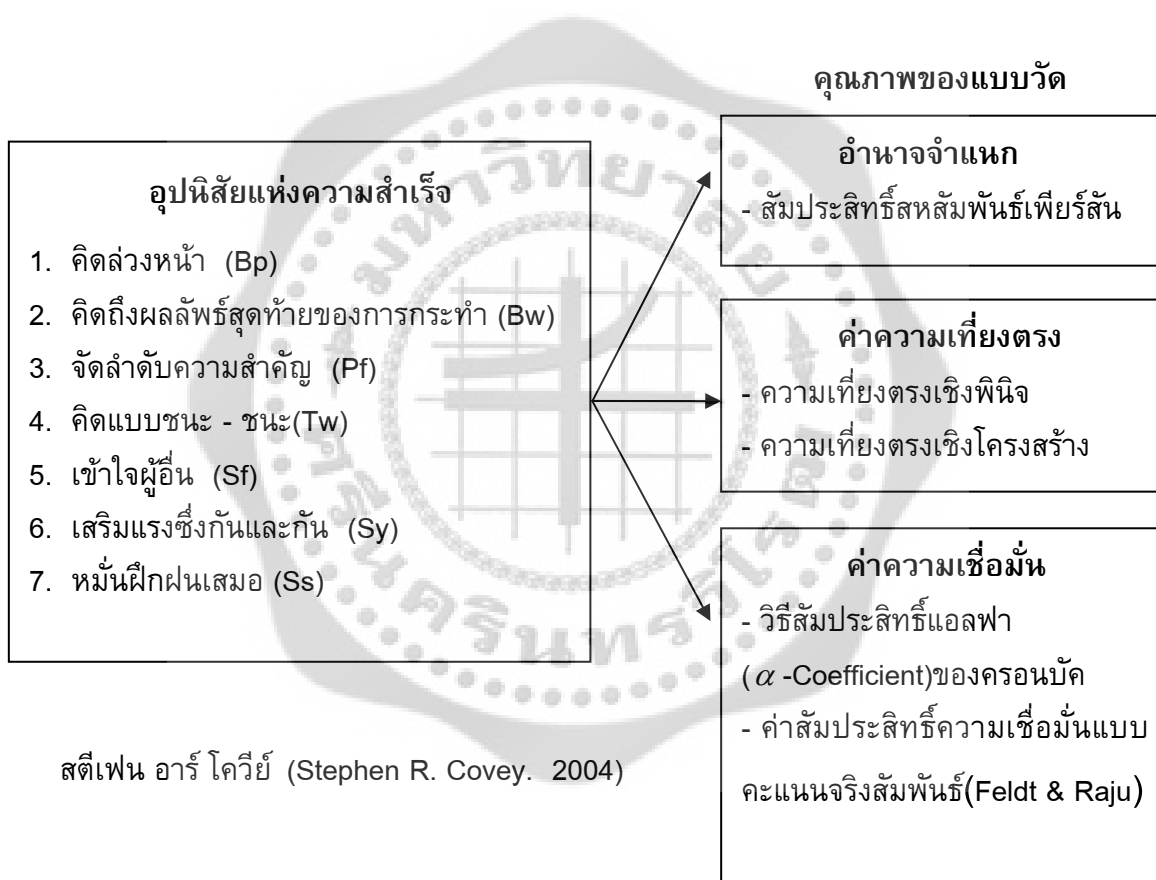
3.3.1 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient: α)

3.3.2 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพัทธ์ (Feldt & Raju)

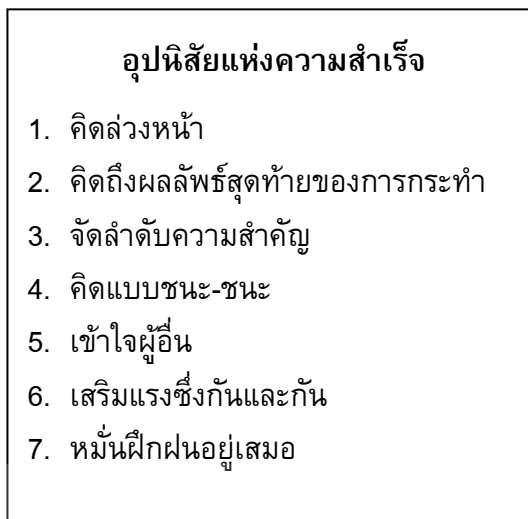
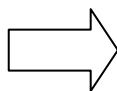
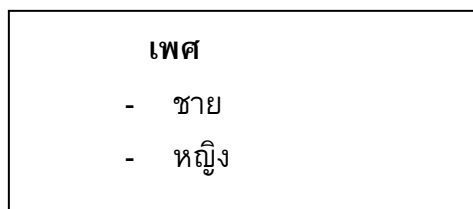
4. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญ หรือมีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลการศึกษาหรือจิตวิทยาอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องของนิยามกับข้อคำถามในแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการวัดผลของ นันนอลลี (Nunnally.1967) อัลเลนและเยน (Allen; &Yen.1979)และแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ตามแนวคิดของ สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2004) ซึ่งอธิบายไว้ว่าบุคคลสามารถที่จะปรับอุปนิสัยของตนเองให้เป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จได้โดยการเรียนรู้จักพัฒนา ปรับอุปนิสัยหรือพฤติกรรมของตนเองทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ คิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญ คิดแบบชนะ-ชนะ เข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกัน และหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกรอบแนวคิด ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดในการศึกษาเปรียบเทียบ

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกันจะมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจัดเรียงเรียงตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
 - 1.1 ความหมายของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
 - 1.2 องค์ประกอบของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
 - 1.3 หลักการพื้นฐานและกรอบแนวคิดของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
 - 1.4 ธรรมชาติของการวัดผลด้านจิตพิสัย
 - 1.5 การวัดด้านจิตพิสัยในปัจจุบัน
 - 1.6 รูปแบบการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
 - 1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการหาคุณภาพของแบบวัด
 - 2.1 อำนาจจำแนก
 - 2.2 ความเที่ยงตรง
 - 2.3 ความเชื่อมั่น
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

1.1 ความหมายของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

อุปนิสัยเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลา แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของแต่ละบุคคลอุปนิสัยเกิดขึ้นจากองค์ประกอบจากความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะ และความปรารถนาเข้าด้วยกัน (Covey. 2004:50) ซึ่งอุปนิสัยของบุคคลนั้น สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาได้หากบุคคลตั้งใจทำ (วิทยา นาควัชระ. 2545: 54) อย่างไรก็ตามอุปนิสัยถือเป็นตัวการสำคัญที่ขัดขวางการเปลี่ยนแปลงนักวิจัยบางท่านอธิบายไว้ว่าสาเหตุเพราะอุปนิสัยบางประการถูกฝังลึกอยู่ในจิตใจอาจต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเปลี่ยนแปลง (George; & Jones. 2005: 45)

ความหมายของคำว่าอุปนิสัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายของคำว่า อุปนิสัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

นวนลลอบ สุภามล (2527: 182) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่าหมายถึง ตัวกำหนดแนวโน้มหรือความโอนเอนในการตอบสนองและเป็นสิ่งซึ่งนำพฤติกรรมอุปนิสัยสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมที่ปรากฏออกมา

วิทยา นาควัชระ (2545: 54) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่าหมายถึง สิ่งที่บุคคลแสดงออกเป็นสิ่งที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาได้หากตั้งใจทำ แต่จะพัฒนาหรือปรับเปลี่ยนได้ยากเมื่อมีอายุมากขึ้น เมื่อเข้าใจและรู้ว่าสิ่งใดดี และสิ่งใดไม่เหมาะสมจะเกิดความอยากปรับและเปลี่ยนนิสัยจึงสามารถทำได้

สงกรานต์ จิตสุทธิภากร (2545: 60) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่า หมายถึงปัจจัยที่สำคัญของชีวิตเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลาจนเกือบตลอดเวลาไม่รู้สึกรู้ตัว แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมว่าบุคคลนั้นเป็นคนที่มึประสิทธิผลหรือไร้ประสิทธิผล เกิดขึ้นจากองค์ประกอบจากความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะ และความปรารถนาเข้าด้วยกัน

นภตล เวชสวัสดิ์ (2548: 52) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่าหมายถึง องค์ประกอบที่สำคัญในชีวิตของบุคคล เกิดขึ้นสม่ำเสมอ บ่อยครั้งอยู่ในโครงสร้างไร้สำนึก แสดงออกให้เห็นเป็นค่าคงที่ต่อเนื่องรายวัน แสดงคุณลักษณะ และแสดงควมมีประสิทธิผลหรือไม่มีประสิทธิผล

สตีเฟน อาร์ โควี (Stephen R. Covey. 2004: 59) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่าเป็นแบบของพฤติกรรม ซึ่งมีส่วนประกอบสามประการที่เหลื่อมล้ำกัน คือ ความรู้ ทักษะ และทัศนคติ

โจนส์ (Jones. 2004: 48) ได้ให้ความหมายของอุปนิสัยว่าหมายถึง สิ่งที่บุคคลแสดงออกเป็นประจำ ตอบสนองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการกระทำที่เคยชิน

กล่าวโดยสรุป อุปนิสัย หมายถึง สิ่งที่บุคคลแสดงออกเป็นประจำจนเคยชิน เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างความรู้ทักษะและความปรารถนาเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงและพัฒนาได้เมื่อบุคคลต้องการเปลี่ยนอุปนิสัยอย่างจริงจัง

ความหมายของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

อุปนิสัยเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องใช้เวลา และความพยายามอย่างมาก โดยเฉพาะการเปลี่ยนอุปนิสัยดั้งเดิมที่ไม่ดี บุคคลไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในทันที ด้วยการนำเอาอุปนิสัยใหม่เข้ามาแทนที่ เพราะจะเกิดความขัดแย้งขึ้นอย่างมาก มีนักวิชาการหลายท่านได้แนะนำให้บุคคลหันกลับไปดูอุปนิสัยพื้นฐานของตนเอง ซึ่งอาจทำให้บุคคลได้พบบางสิ่งที่บดบังความสามารถในการเปลี่ยนแปลงนั้นอยู่ก็เป็นได้ (Jones. 2004: 62) จากการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของบุคคล (Covey. 2004: 35) อธิบายไว้ว่าหากย้อนหลังไปประมาณ 200 ปี พบว่าในช่วงระยะเวลา 150 ปีแรกนั้น การศึกษาจะเน้นเรื่องคุณลักษณะภายในหรืออุปนิสัยที่เป็นปัจจัยพื้นฐานแห่งความสำเร็จของชีวิต เช่น ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความพากเพียร ในขณะที่อีก 50 ปี ต่อมา มุ่งเน้นศึกษาการสร้างบุคลิกภาพภายนอก (Personality) และภาพลักษณ์ (Image) เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและการยอมรับในสังคมด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น การพูดชักจูงใจคน เทคนิคการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นวิธีที่สามารถบรรลุเป้าหมาย ความสำเร็จในหน้าที่การงาน ได้อย่างรวดเร็ว Covey (2004) ยังพบว่า 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ เป็นแนวทางการพัฒนาอุปนิสัยพื้นฐานของตนเอง เป็นหลักการเบื้องต้นที่ไม่ซับซ้อน สามารถนำไปสู่ความสำเร็จและความสุขที่แท้จริง บุคคลจำเป็นต้องเข้าใจรอบความคิดของตนเอง จึงจะสามารถเปลี่ยนกรอบความคิด ของตนเองได้ เป็นวิธีที่บุคคลจะประสบความสำเร็จ ในการเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ให้ความสำคัญกับการเอาชนะตนเองมากกว่าชนะผู้อื่น เป็นวิธีพัฒนาตนเอง ที่สอดคล้องกับกฎธรรมชาติของการเจริญเติบโต ที่มีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป จนรวมเป็นหนึ่งเดียว เพื่อทำให้กลายเป็นอุปนิสัยส่วนตัวของแต่ละคน หากบุคคลสามารถพึ่งตนเองได้ จะนำไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จจึงเป็นวิธีการพัฒนาความสมดุลระหว่างผลผลิต (Production) และความสามารถในการผลิต (Production Capability) ของบุคคลอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่าปัจจุบันองค์กรต่างๆ ให้การยอมรับและใช้แนวคิด 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรของตนอย่างแพร่หลายโดยสรุปความหมายดังต่อไปนี้

ไซมอนและชูสเตอร์ (Simon & Schuster. 1998: 34) ได้ให้ความหมายของ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จว่า เป็นวิธีพัฒนาบุคคลซึ่งเริ่มต้นจากการวางแผนการจัดการด้วยตนเอง ผลจากความพยายามจะทำให้บุคคลพัฒนาเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

แกมเบล (Campbell. 2005: 44) ได้ให้ความหมายของ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จว่า เป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองเพื่อไปสู่การพัฒนาตนเองในด้านการสื่อสารการใช้ชีวิตประจำวันและใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลให้ดียิ่งขึ้น

สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2005: 78) ได้ให้ความหมายของ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จว่า จะช่วยสร้างและทำให้เกิดการวางแผนชีวิตที่ถูกต้อง ทำให้บุคคลแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จเกิดความสมดุลระหว่างผลผลิตและความสามารถในการผลิต

มอทเท็ต (Mottet. 2005: 67) ได้ให้ความหมายของ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จว่า เป็นวิธีการฝึกฝนและเป็นวิธีการค้นหาทางใหม่ในการสร้างความสมดุลให้ชีวิตและเรียนรู้ที่จะทำให้งานสำเร็จ ด้วยการมุ่งไปสู่หลักความสำเร็จ

จึงสามารถสรุปได้ว่า 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ หมายถึง แนวทางในการพัฒนาความสามารถหรือคุณสมบัติประจำตัวของบุคคลเพื่อวางแผนและฝึกฝนด้วยตนเองนำไปสู่การติดต่อสื่อสารที่ดีขึ้นพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีอุปนิสัยของตนเองในทางที่ดีและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

1.2 องค์ประกอบของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

อุปนิสัยที่ 1 คิดล่วงหน้า (Be proactive) หมายถึง คิดไว้ก่อนล่วงหน้าเสมอในการที่จะทำอะไร คิดก่อนทำ คิดก่อนพูด ทำสิ่งที่ถูกต้องเสียแต่แรก (Right first time) ป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น (Preventive management) ดีกว่าต้องมาแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้ว (Corrective management) บุคคลสามารถรับผิดชอบต่อชีวิตและพฤติกรรมของตนเอง คนที่มีอุปนิสัยคิดล่วงหน้าจะคำนึงถึงความรับผิดชอบ สามารถเลือกตอบสนองต่อพฤติกรรมของตนเอง กระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยการคิดอย่างรอบคอบ เมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้นจะไม่โทษสถานการณ์ หรือเงื่อนไขต่าง ๆ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นแสดงออกจากการตัดสินใจอย่างมีสติไม่ได้มาจากความรู้สึกชั่วขณะแต่อยู่บนพื้นฐานค่านิยมของตนเองจึงสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ เป็นผู้เสนอหนทางแก้ปัญหามากกว่าเป็นผู้สร้างปัญหาและเป็นผู้ลงมือทำทุกเรื่องที่เป็นมีความสอดคล้องกับหลักการที่ถูกต้องเพื่อให้สำเร็จภารกิจนอกจากนี้ Covey (2004) ยังได้อธิบายไว้ว่าการรู้ตนเองหรือความสามารถในการคิดด้วยกระบวนการคิดของตนเองเป็นเอกลักษณ์เฉพาะสำหรับมนุษย์เท่านั้น สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทำให้บุคคลเกิดกรอบความคิดที่กำหนดโดยเงื่อนไขต่าง ๆ มากมายทำให้แต่ละบุคคลมีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน โดยแบ่งตัวกำหนดที่สามารถอธิบายธรรมชาติของมนุษย์ได้ 3 ประการดังนี้

1. **ตัวกำหนดโดยพันธุกรรม (Genetic Determinism)** เป็นการถ่ายทอดเหมือนการสืบทอดทางพันธุกรรม เช่น สาเหตุของการเป็นคนอารมณ์เสื่อง่าย เกิดจากการถ่ายทอดจาก ปู่ ย่า ตา ยาย ถูกฝังอยู่ใน D N A (รหัสพันธุกรรม) จนกระทั่งถ่ายทอดมาถึงบุคคลนั้น
2. **ตัวกำหนดโดยจิตใจ (Psychic Determinism)** เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู ในวัยเด็ก ประสบการณ์ที่ได้ทำให้เกิดแนวโน้มทางคุณลักษณะและโครงสร้างของบุคลิกภาพ
3. **ตัวกำหนดโดยสิ่งแวดล้อม (Environment)** เกิดจากผู้บังคับบัญชา คู่ครอง ภาวะเศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว

อุปนิสัยที่ 2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ (Begin with the end in mind) หมายถึง ก่อนเริ่มกระทำการใด ๆ ให้คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำว่า เมื่อกระทำเสร็จสิ้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้น มีประโยชน์อย่างไร นั่นแปลว่า ให้รู้เป้าหมายของการกระทำ หรือตั้งเป้าหมายแห่งชีวิตที่จะเดินไปให้ถึง Covey (2004) อธิบายว่าการคิดถึงผลลัพธ์ของการกระทำ ด้วยภาพหรือกรอบแนวคิดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในบั้นปลายชีวิต สำหรับนำมาใช้วางกรอบการดำเนินชีวิตนำมาตรวจสอบพฤติกรรมในวันนี้ พรุ่งนี้ สัปดาห์หน้า และในภาพรวม หากกำหนดเป้าหมายในบั้นปลายชีวิตในใจได้ชัดเจนแล้วและแน่ใจได้ว่าทุกอย่างที่คิดจะทำ ไม่ขัดกับเกณฑ์ที่นิยามสิ่งที่สำคัญที่สุดเอาไว้และในแต่ละวันของชีวิตจะเป็นไปอย่างมีค่า เพื่อเติมภาพในใจที่วางไว้ การคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำจึงหมายถึงการเริ่มต้นด้วยความเข้าใจอย่างชัดเจนในเป้าหมายของตัวเอง รู้จุดมุ่งหมายที่ต้องการไปให้ถึง และรู้แต่ละบทบาทของตนเองอย่างชัดเจน ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นคือต้องรู้ว่าขณะนี้ตัวเองอยู่ ณ จุดใดเพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายที่ถูกต้อง การคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำอยู่บนพื้นฐานของหลักการสร้างสองครั้ง ครั้งแรกเป็นการสร้างขึ้นในใจ ครั้งที่สองเป็นการทำสิ่งที่อยู่ในใจให้เป็นรูปธรรม ซึ่งบุคคลสามารถนำหลักการนี้ไปใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น กำหนดจุดหมายการเดินทางไว้ในใจแล้วจึงวางแผนเลือกเส้นทางที่ดีที่สุดก่อนเดินทาง การเรียบเรียงคำพูดก่อนขึ้นกล่าวในที่ประชุม หรือการมองเห็นแบบเสื้อที่เสร็จแล้วก่อนลงมือตัดเย็บ

อุปนิสัยที่ 3 จัดลำดับความสำคัญ (Put first things first) หมายถึง มีการจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะทำ รู้ว่าควรทำอะไร ก่อน-หลัง สิ่งไหนเร่งด่วน-ไม่เร่งด่วน อะไรสำคัญมาก-สำคัญน้อย และต้องทำให้เสร็จทันเวลา แต่ชีวิตก็ต้องมีความสมดุล ไม่ใช่ว่าการเรียนจะมาก่อนเสมอไป ครอบครั้ว งานอดิเรกที่ตนชื่นชอบ ก็สามารถจัดวางให้อยู่ในช่วงเวลาที่เหมาะสมได้ (Covey. 2004) ได้อธิบายไว้ว่าเป็นการวางแผนเวลาในการปฏิบัติงานของตนเองเพื่อตัดสินใจลงมือปฏิบัติงานของตนเองเพื่อตัดสินใจลงมือปฏิบัติงานตามลำดับความสำคัญของงานให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการจะทำได้ ไม่ใช่ทำตามความเร่งด่วนหรือตาม

แรงผลักดันจากสิ่งรอบตัวเช่นเดียวกับที่ เบรน ทราซี (Brian Tracy. 2001) ได้อธิบายไว้ว่าบุคคลไม่เคยมีเวลามากพอที่จะปฏิบัติภารกิจทุกอย่างให้เสร็จภายในวันเดียว สาเหตุเพียงเพราะบุคคลไม่ได้จัดการบริหารเวลาของตนเอง นอกจากนี้ (Covey. 2005) ได้อธิบายไว้ว่าในความเป็นจริงบุคคลสามารถควบคุมเวลาและชีวิตของตนเองได้ด้วยวิธีการคิด วิธีการทำงานและวิธีการจัดการกับหน้าที่ความรับผิดชอบปัจจุบันด้วยการสร้างนิสัยเริ่มต้นทำงานที่สำคัญก่อนและต้องทำให้เสร็จเมื่อบุคคลบรรลุวัตถุประสงค์จะทำให้รู้สึกว่าการทำงานสำคัญให้เสร็จเป็นเรื่องที่ง่ายในการปฏิบัติการทำสิ่งที่สำคัญก่อนเป็นการสร้างภาพในใจให้กลายเป็นสิ่งที่จับต้องได้ ถือเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการทำอุปนิสัยที่ 1 และอุปนิสัยที่ 2 มาอย่างต่อเนื่องในการบริหารเวลาควรเริ่มต้นจากการจัดระเบียบและปฏิบัติการโดยคำนึงถึงลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆเรียกได้ว่าเป็นการบริหารจัดการตนเอง ในเรื่องของเวลา

การจัดระเบียบตารางเวลา มีกิจกรรมหลัก 4 ประการ ดังนี้

1. การระบุบทบาทสิ่งแรกที่ต้องทำคือการเขียนบทบาทหลักของตนเอง โดยเพิ่มเติมสถานะต่างๆ เช่น นักเรียน/ ครู พ่อ/ แม่ /เจ้านาย /ลูกน้อง/เพื่อน โดยจำกัดหน้าที่ที่ต้องทำในระยะภายใน 1 สัปดาห์ข้างหน้า

2. คัดเลือกเป้าหมายเป็นขั้นตอนที่ต้องคิดถึงผลลัพธ์ 2-3 ประการ ที่เกิดขึ้นหลังจากที่ได้บรรลุเป้าหมายในแต่ละบทบาทที่ได้วางไว้เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์ ซึ่งผลลัพธ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นนี้ควรเป็นผลลัพธ์ที่สนับสนุนเป้าหมายระยะยาวที่ระบุไว้แล้วในคำปณิธานที่วางไว้

3. จัดตารางเป็นการจัดตารางเวลาล่วงหน้า 1 สัปดาห์เพื่อวางแผนสิ่งที่จะทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในใจ เมื่อระบุเป้าหมายและบทบาทแล้วถือเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทำก่อน เพื่อป้องกันความผิดพลาดต้องกำหนดนัดหมายเป็นรายเดือนและรายปี

4. การปรับแผนรายวัน เป็นการวางแผนรายวันจะกลายเป็นการปรับเปลี่ยน จัดเรียงลำดับความสำคัญและตอบสนองเหตุการณ์ความสัมพันธ์และประสบการณ์ในอนาคตช่วยย้ำเตือนการตัดสินใจบนพื้นฐานการวางแผนรายสัปดาห์ เป็นการเตรียมความพร้อมในแต่ละวันเพื่อให้บุคคลเห็นบทบาทและเป้าหมายของตนเองอย่างชัดเจน

การจัดระเบียบเรื่องเวลา จะช่วยเพิ่มความสามารถในการจัดระเบียบและลงมือปฏิบัติสิ่งต่างๆ ในแต่ละสัปดาห์ตามลำดับความสำคัญ เป็นการวางแผนการบริหารชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ การทำอย่างสม่ำเสมอจะสร้างผลลัพธ์ที่แตกต่างจากเดิมในทางบวก การลงมือทำสิ่งที่สำคัญก่อน ถือเป็นหัวใจสำคัญในการบริหารเวลา คือการจัดการและบริหารสิ่งต่างๆ ตามลำดับอย่างสมดุลเกี่ยวข้องกับกระบวนการทั้ง 6 ขั้นตอนที่ช่วยให้บุคคลปฏิบัติงานบนพื้นฐานของความสำคัญเพื่อจัดและดำเนินการตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เชื่อมโยงกับปณิธานเป็นการเชื่อมความคิดและจิตใจของตนเองไปสู่วัตถุประสงค์ที่บุคคลเห็นว่าสำคัญทำให้บุคคลมองเห็นภาพตนเองเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจะเป็นการเชื่อมโยงต่อปณิธานของบุคคลและเป็นการกระตุ้นให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ขั้นตอนที่ 2 ทบทวนบทบาท เป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลสามารถรักษาสมดุลระหว่างบทบาทของบุคคลได้อย่างชัดเจน บทบาทนี้จะแสดงถึงความรับผิดชอบซึ่งสัมพันธ์กับบทบาทของบุคคลด้วย

ขั้นตอนที่ 3 เลือกเป้าหมายในแต่ละบทบาทของบุคคลในแต่ละสัปดาห์ที่จะทำให้บุคคลบรรลุสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับตนเอง

ขั้นตอนที่ 4 การวางแผนแบบวันต่อวัน เพื่อให้เกิดข้อจำกัดในสิ่งที่ต้องทำ

ขั้นตอนที่ 5 ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น เป็นความสอดคล้องกับปณิธานของตนเอง โดยใช้ความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นเป็นทางเลือกเพื่อมุ่งไปสู่สิ่งที่ต้องการจะทำ

ขั้นตอนที่ 6 ประเมินผลการเรียนรู้ที่ได้รับ เป็นการมองย้อนกลับไปในเรื่องที่ได้ปฏิบัติว่าควรจะปรับปรุง เปลี่ยนแปลงสิ่งใด เพื่อให้ตนเองไปสู่เป้าหมายได้มีประสิทธิภาพในแต่ละเดือน

การทำสิ่งที่สำคัญก่อนถือเป็นการควบคุมตนเองอีกวิธีหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องประเมินผลการเรียนรู้ ทบทวนคำปณิธาน และประยุกต์ใช้ผลการประเมินนั้น จะทำให้บุคคลสามารถทำสิ่งที่สำคัญก่อนในชีวิตของตนเองได้

อุปนิสัยที่ 4 คิดแบบชนะ-ชนะ (Think win-win) หมายถึง คิดให้ได้ข้อสรุปที่ต่างคนต่างก็ชนะ คือได้ประโยชน์กับทุกฝ่ายไม่คิดทำแบบ ชนะ-แพ้, แบบแพ้-ชนะ, หรือแบบแพ้-แพ้ เพราะการแพ้หมายถึง การสูญเสีย หากเราได้แต่เขาแพ้ เราย่อมเสียเพื่อนเสียพันธมิตร ในเกือบทุกสถานการณ์จะมีทางเลือกแบบชนะ-ชนะ อยู่เสมอ การคิดให้ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ร่วมกัน Covey (2004) อธิบายไว้ว่าเป็นกรอบแนวคิดที่เชื่อว่าผลประโยชน์และความสำเร็จมีเพียงพอสำหรับทุกคน ชัยชนะของคน ๆ หนึ่งไม่ได้มาจากความสูญเสียหรือความล้มเหลวของผู้อื่น เป็นการมองชีวิตในเชิงความร่วมมือไม่ใช่การแข่งขัน เป็นกรอบความคิดของจิตใจซึ่งแสวงหาประโยชน์ร่วมกันของมนุษย์ ความคิดแบบชนะ-ชนะ หมายถึง ข้อตกลงหรือการแก้ปัญหาที่ได้ประโยชน์และความพอใจจากทุกฝ่าย ให้ความเคารพซึ่งกันและกันเมื่อต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ เป็นการคิดอย่างใจกว้าง ยินดีเมื่อต้องแบ่งปันให้กับผู้อื่นและคิดถึงส่วนรวมมากกว่าส่วนตนเป็นหลักการขั้นพื้นฐานต่อความสำเร็จในการอยู่ร่วมกันของบุคคล ประกอบด้วย

1. คุณลักษณะ (Character) คือรากฐานของการคิดแบบชนะ-ชนะ ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1.1 ความซื่อสัตย์ (Integrity) หมายถึง ค่านิยมที่บุคคลกำหนดให้ตนเองอย่างชัดเจน จัดการตนเองอย่างรับผิดชอบ ดำเนินชีวิตตามที่บุคคลกำหนดไว้ เป็นการพัฒนาการรู้จักตนเองด้วยการรักษาสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่ตนเองและผู้อื่น

1.2 ความมีวุฒิภาวะ (Maturity) คือ ความสามารถในการสร้างสมดุลระหว่างความกล้าหาญและความเอาใจใส่ผู้อื่น ซึ่งถูกกำหนดมาใช้อย่างกว้างขวางในทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลการบริหารจัดการ เป็นการสร้างสมดุลระหว่างผลผลิตกับความสามารถในการผลิต

1.3 ความใจกว้าง (Abundance mentality) เกิดจากความคิดที่บุคคลรู้สึกว่าคุณค่าและมั่นคงพอที่จะนำมาแบ่งปันให้กับผู้อื่นรอบข้างแสดงออกด้วยการแบ่งปันเกียรติยศ ชื่อเสียง รายได้ และการตัดสินใจร่วมมือกันเปิดโอกาส ในการเลือกและใช้ความคิดสร้างสรรค์

2. ความสัมพันธ์ (Relationship) เป็นความต่อเนื่องจากการที่บุคคลเกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เปิดใจกว้างต่อกัน บุคคลจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันด้วยความสุภาพที่แท้จริง เคารพและชื่นชมอีกฝ่ายอย่างจริงจัง แสดงความรู้สึกสนใจและแสดงความเป็นตัวเองด้วยความจริงใจ

3. ข้อตกลง (Agreement) อยู่ในสิ่งแวดล้อมซึ่งโครงสร้าง (Structure) และระบบ (System) ตั้งอยู่บนกรอบความคิดแบบชนะ-ชนะ และเกี่ยวข้องกับกระบวนการ (Process) เราไม่สามารถประสบความสำเร็จในวิธีการแบบ ชนะ-ชนะ ได้ด้วยวิธีแบบชนะ-แพ้ หรือ แพ้-ชนะ

อุปนิสัยการคิดแบบชนะ-ชนะ เป็นแนวคิดสำหรับพัฒนาอุปนิสัยเพื่อการพึ่งพาซึ่งกันและกันในการทำงานร่วมกับผู้อื่น กรอบความคิดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มี 5 ประการ ดังนี้

1. กรอบความคิดแบบชนะ-ชนะ หมายถึงข้อตกลงหรือหนทางแก้ปัญหาที่จะได้รับประโยชน์และความพึงพอใจทั้ง 2 ฝ่าย วิธีการแก้ปัญหาแบบชนะ-ชนะ นี้จะทำให้คู่กรณีทั้ง 2 ฝ่ายพอใจจากการตัดสินใจ เป็นแบบที่ต้องการให้เกิดความร่วมมือกัน มิใช่เป็นการแข่งขันหรือแบ่งเป็น 2 ฝ่าย มีความเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีเพียงพอสำหรับทุกคน ความสำเร็จของผู้หนึ่งไม่ได้แลกหรือกีดกันความสำเร็จของผู้อื่น

2. กรอบความคิดแบบชนะ-แพ้ ใช้สำหรับกรณีที่จำเป็นต้องตัดสินใจด้วยการแข่งขัน ไม่ได้มุ่งประเด็นไปที่ การร่วมมือกันแต่จำเป็นต้องมีผู้ชนะ และมีผู้แพ้ ผู้นิยมใช้วิธีนี้มักใช้ตำแหน่งอำนาจ คุณวุฒิ ทรัพย์สิน เป็นเกณฑ์ทำให้สิ่งต่างๆ ดำเนินไปตามความต้องการของตนเอง

3. กรอบความคิดแบบแพ้-ชนะ บุคคลที่มีความคิดแบบ แพ้-ชนะจะเป็นผู้แสวงหาการยอมรับ ไม่กล้าแสดงออกถึงอารมณ์ความต้องการของตนเอง จะยอมจำนนต่อผู้ที่เด็ดขาดกว่า เป็นผู้ที่ไม่มีมาตรฐาน ไม่เรียกร้อง ไม่มีความคาดหวัง ขาดวิสัยทัศน์ มองว่าการยอมตามหรือยอมแพ้เป็นการผ่อนผัน ปัญหาคือคนกลุ่มนี้จะเก็บอารมณ์อย่างซบซ้อน เก็บกดทับถม ส่งผลให้ร่างกาย

เจ็บป่วย มีอาการทางประสาท ปรากฏในรูปของความเครียดแค้น โต้ตอบด้วยเหตุยั่วยู่เพียงเล็กน้อย สุดท้ายจะหมดความนับถือตนเอง ทำให้มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นลดลง

4. กรอบความคิดแบบแพ้-แพ้ กรณีนี้จะเกิดขึ้นหากมีคนที่คิดแบบ ชนะ-แพ้ 2 คน มาพบกัน เพราะต่างฝ่ายต่างต้องการเอาชนะเพียงอย่างเดียว สุดท้ายผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น คือ แพ้-แพ้ ทั้ง 2 ฝ่าย ก่อให้เกิดเครียดแค้นพยาบาทมากขึ้น แพ้-แพ้ เป็นปรัชญาของความขัดแย้ง ไม่ทำให้เกิดผู้ชนะที่แท้จริงแสดงให้เห็นว่ายังเป็นผู้ต้องการพึ่งพาผู้อื่น เพราะไม่รู้ว่าจะตนเองจะต้องทำอย่างไรต่อไปหรือคิดว่าทุกคนจะต้องตกอยู่ในสภาพเลวร้ายเช่นเดียวกับตนเอง

5. กรอบความคิดแบบชนะอย่างเดียว ผู้ที่คิดชนะอย่างเดียวนี้ จะไม่คิดว่าต้องมีผู้แพ้ สิ่งสำคัญคือ การได้สิ่งที่ตนเองต้องการมุ่งหาเพียงความสำเร็จที่ตนเองต้องการหากใครต้องการผลสำเร็จต้องดิ้นรนชวนชวยเอาเอง

การเลือกทางที่ดีที่สุดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ตามสภาพความเป็นจริง แต่สถานการณ์ส่วนใหญ่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ดังนั้นแนวคิดแบบ ชนะ-ชนะ จึงเป็นทางเลือกที่เหมาะสม ข้อตกลงแบบชนะ-ชนะ เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิผลในการก่อให้เกิดรากฐานความคิดแบบชนะ-ชนะ มีความจำเป็นต่อประสิทธิผลในระยะยาว โดยเฉพาะในการที่จะต้องติดต่อกันระหว่างบุคคลมีส่วนร่วมประกอบตั้งนี้ ระบุสิ่งที่ประสงค์จะได้อาจทำอะไร และเมื่อไหร่ ระบุขอบเขตของการที่จะทำได้มาซึ่งผลนั้น ระบุทรัพยากรด้านต่างๆที่ต้องการเพื่อช่วยให้ได้มาซึ่งผลนั้น กำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานระยะเวลาที่จะทำการประเมินผล และการประเมินผลสิ่งที่ได้ทำมาทั้งหมด

อุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่น (Seek first to understand..then to be understood) หมายถึง พยายามเข้าใจผู้อื่นแม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีไม่ชอบ เพราะเขาอาจจะจะมีเหตุผลที่ซ่อนอยู่ภายใน จึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นออกมา การเข้าใจคนอื่น เอาใจเขามาใส่ใจเราจะทำให้ลดความขัดแย้ง แล้วจะช่วยให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขมากขึ้น มีคนเข้าใจตัวเองมากขึ้น มีแนวร่วม (Synergize) เป็นแรงเสริมซึ่งกันและกัน รู้จักช่วยเหลือร่วมมือกัน สามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ ทำงานเป็นทีมได้ดี การรวมกันจะทำให้เกิดพลังเพิ่มมากขึ้น Covey (2004) กล่าวว่า เป็นการรับฟังผู้อื่นด้วยความตั้งใจเป็นการฟังอย่างเข้าใจ คล้อยตามและสนใจกับคำพูดของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้ผู้พูดรู้สึกไว้วางใจและกล้าเปิดเผยความคิด บุคคลต้องเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่ฟังเพียงเพราะต้องการจะตอบโดยไม่ผ่านการไตร่ตรองเสียก่อน เป็นการเริ่มการสื่อสารที่แท้จริงและเริ่มสร้างสายสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ทำให้เกิดโอกาสที่จะพูดกันอย่างเปิดอกและทำให้อีกฝ่ายเข้าใจได้ง่ายขึ้น การพยายามเข้าใจผู้อื่นต้องคิดถึงจิตใจของอีกฝ่าย ลักษณะการฟังของคนทั่วไปจะมี 4 แบบคือ ไม่สนใจ แกล้งทำเป็นสนใจฟัง เลือกรับฟังบางส่วน ฟังอย่างตั้งใจ แต่การฟังที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ การฟังอย่างเข้าใจ (Empathic Listening) เป็นการเข้าใจผู้อื่น โดยเข้าใจความรู้สึก

และความคิดของผู้อื่นอย่างชัดเจน ความรู้สึกคล้อยตามผู้อื่นจะทำได้ก็ต่อเมื่อเกิดความเข้าใจผู้อื่นอย่างแท้จริง ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการเข้าใจผู้อื่นก่อน มี 4 ระยะ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เลียนแบบคำพูด (Mimic Content) เป็นทักษะขั้นแรก เป็นการพูดซ้ำข้อความเดิมโดยไม่ต้องประเมิน ไม่ต้องสอบถาม และไม่ต้องตีความ เพียงแต่แสดงความสนใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูด วิธีการนี้เป็นทักษะที่ใช้ได้ผลน้อยที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 การสรุปใจความ (Rephrase Content) คือการใส่ความหมายออกมาในคำพูดด้วยเหตุผล แต่ยังไม่ดีพอ สำหรับการติดต่อสื่อสารด้วยคำพูด

ขั้นตอนที่ 3 การสะท้อนความรู้สึก (Reflect Felling) คือการให้ความสนใจในสิ่งที่ได้ฟังและใส่ใจในความรู้สึกของผู้พูด

ขั้นตอนที่ 4 สรุปใจความและสะท้อนความรู้สึก (Rephrase the Content and Reflect Felling) ขั้นตอนนี้จะทำให้ผู้พูดเปิดใจและแสดงความรู้สึกหรือปัญหาที่แท้จริงออกมา

สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2005) ได้อธิบายไว้ว่าคนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้เวลาและความพยายามในการวิเคราะห์ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมก่อนให้คำแนะนำ และอุปสรรคที่สำคัญที่พบคือ การตอบคำถามจากอัตชีวประวัติของตนเอง สอบถามผู้พูดด้วยคำถามจากกรอบความคิดของตนเอง โดยแนะนำให้คำปรึกษาและบอกวิธีแก้ปัญหาจากสิ่งที่ตนประสบมาและตีความสิ่งที่ผู้พูดได้พูดจากประสบการณ์ของตนเองแล้วนำมาวิเคราะห์ผู้อื่น

อุปนิสัยที่ 6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน (Synergize) หมายถึงการทำงานเป็นทีม เป็นแรงเสริมซึ่งกันและกัน งานหลายอย่างทำคนเดียวไม่ได้ แต่ทีมทำได้ (A man can not but a team can be) Covey(2004) ได้อธิบายไว้ว่าเป็นการเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของแต่ละบุคคล มองความแตกต่างนั้นให้เป็นโอกาสสำหรับการเรียนรู้ นำความแตกต่างด้านความคิดมุมมอง และความสามารถมาปรับใช้ในการสร้างผลงาน เพื่อหาทางออกในการทำงานร่วมกัน จะต้องเป็นการทำงานแบบปรึกษาหารือ ในรูปแบบการสื่อสารระหว่างกันด้วยความเคารพในสิทธิและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งกันและกัน จนเกิดความเข้าใจและสามารถหาทางออกได้ดีกว่าเดิม ถือเป็นหลักการร่วมมือกันปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ นอกจากจะเกิดผลในทางบวกต่อผลการปฏิบัติงานแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อในด้านอื่น ๆ เช่น ทำให้เกิดพลังในการทำงานร่วมกันมากขึ้น ประการสำคัญคือ การให้คุณค่ากับความแตกต่างของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างด้านจิตใจ อารมณ์ และความคิดที่ไม่เหมือนกัน บุคคลควรกล้าเปิดเผยความคิดของตน และเปิดกว้างต่อความคิดของผู้อื่น โดยเคารพในความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อเสริมสร้างจุดแข็งแกร่งและชดเชยในจุดด้อย แสดงออกถึงความพร้อมที่จะรับมือกับสิ่งใหม่ ทางเลือกใหม่และโอกาสใหม่ๆที่จะเกิดขึ้น อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาศักยภาพซึ่งก่อให้เกิดประสิทธิผลเมื่อทุกคนได้ระดมสมองกันอย่างเต็มที่ กลายเป็นความคิดสร้างสรรค์เพื่อค้นหาทางเลือกที่ดีที่สุด

สตีเฟน อาร์ โควีย์ (Stephen R. Covey. 2005) ได้อธิบายว่าการฝึกฝนร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ เป็นกระบวนการที่สร้างสรรค์ เพื่อแสวงหาความเป็นไปได้ใหม่ๆ ที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้อง โดยผลลัพธ์ที่ดีที่สุดจากกระบวนการนี้คือ ทางเลือกที่ 3 สามารถฝึกฝนด้วยวิธีการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

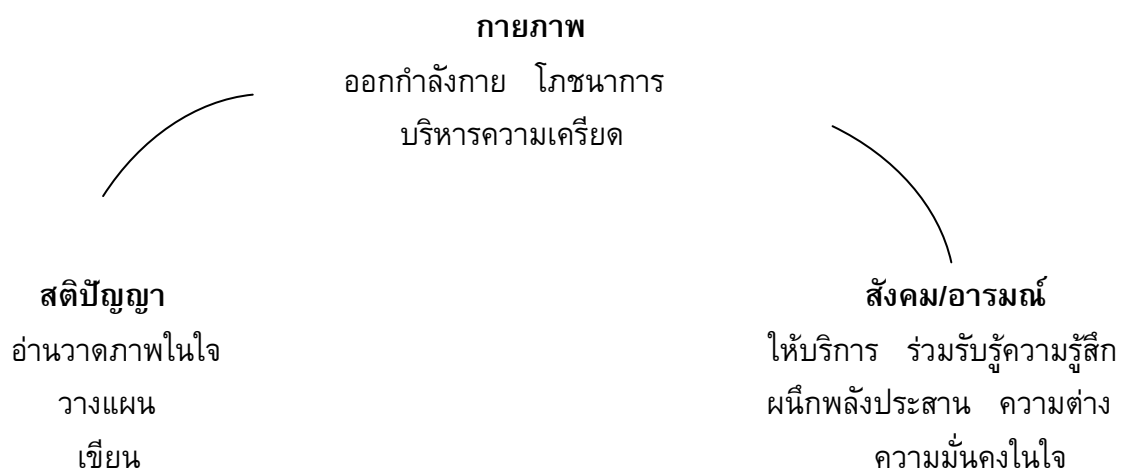
1. ตรวจสอบความตั้งใจ เป็นความตั้งใจที่จะค้นหาคำตอบที่ดีกว่าคำตอบที่ทั้งสองฝ่ายได้คิดอยู่ก่อนแล้ว

2. สะท้อนมุมมองด้วยการทวนมุมมองของผู้อื่นจนกระทั่งผู้หนึ่งฟังพอใจ ก่อนที่จะเริ่มพูดถึงมุมมองของตนเอง

3. สร้างแนวคิดใหม่ด้วยการเสนอและกลั่นกรองแนวคิดใหม่ๆ โดยพยายามนำไปสู่ความเข้าใจมากขึ้นจนกระทั่งได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับทั้งสองฝ่าย

จะเห็นได้ว่าอุปนิสัยที่ 6 เป็นการรวมอุปนิสัยที่ 4 และ 5 เข้าด้วยกันเพื่อหาทางเลือกที่สาม อันเป็นผลที่ให้ประโยชน์กับทุกฝ่ายเนื่องจากการเปิดใจและการสื่อสารที่ดีร่วมกันจะพัฒนาความสัมพันธ์ของบุคคล เพราะการมองเห็นค่าความแตกต่างเป็นแก่นสำคัญของการฝึกพลังประสานความต่าง ทั้งความแตกต่างด้านความคิด ด้านอารมณ์ เพราะการมองโลกของคนไม่ได้มองเพียงภาพด้านเดียวแต่เป็นการมองภาพหลายๆภาพ ผู้ที่ทรงประสิทธิภาพที่แท้จริงจะมองเห็นคุณค่าของการฟังซึ่งกันและกัน เห็นคุณค่าความแตกต่างว่าเป็นการเพิ่มความรู้ความเข้าใจทำให้มองโลกได้กว้างขึ้นเพราะประสบการณ์เพียงแค่ว่าของตนเองอาจมีข้อมูลไม่พอ ความสำคัญของการฝึกพลังประสานความต่าง มิได้ให้ผลลัพธ์ทางบวกเฉพาะในการทำงานเป็นทีมหรือเพื่อคิดสิ่งสร้างสรรค์ร่วมกับคนอื่นเท่านั้น การฝึกพลังประสานความต่างในใจตนเองเป็นการเห็นคุณค่าของสมองสองซีก และนำมาผสมผสานจุดประกายให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การฝึกพลังประสานความต่างในใจตนเองจะทำให้เข้าใจตนเองและมองหาข้อดีในตัวบุคคลอื่น รับฟังความเห็นของบุคคลอื่นมากขึ้น

อุปนิสัยที่ 7 หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Sharpen the saw) หมายถึง เตรียมตัวให้พร้อม หมั่นฝึกฝนตนเองให้พร้อมอยู่เสมอ เพิ่มประสิทธิภาพทั้งด้านร่างกายจิตใจ และความรู้ความสามารถให้ดี Covey (2004) อธิบายไว้ว่าอุปนิสัยที่ 7 เป็นอุปนิสัยที่แวดล้อมไปด้วยอุปนิสัยทั้ง 6 เป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นการรักษาและปรับปรุงตนเองของบุคคลในการพัฒนาตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจตลอดจนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขโดยการนำมาทบทวนและปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นหลักของการเติมพลังชีวิตตนเองให้สมดุล คือการรักษาและเพิ่มคุณค่าให้กับตัวคุณเอง ด้วยการทำให้เกิดธรรมชาติของคนทั้ง 4 มิติ และชีวิตที่สมดุลต้องมีสุขอนามัย 4 ประการ ดังนี้

1. มิติด้านกายภาพ (Physical Dimension) คือการดูแลรักษาร่างกาย เช่น การรับประทานอาหารที่ถูกสุขลักษณะ การนอนหลับพักผ่อนอย่างเพียงพอ ตลอดจนการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอเพื่อรักษาและส่งเสริมสมรรถภาพทางร่างกายใน 3 ด้าน คือด้านความอดทน (Endurance) ทำให้ประสิทธิภาพของหัวใจดีขึ้น แรงแต้นเลือดสามารถไปเลี้ยงได้ทั่วร่างกาย ด้านความยืดหยุ่น (Flexibility) ด้วยการอบอุ่นร่างกายทั้งก่อนและหลังการออกกำลังกายและด้านความแข็งแรง (Strength) ได้แก่

- 1.1 การออกกำลังกายที่เสริมสร้างความต้านทานให้แก่กล้ามเนื้อ
- 1.2 การพักผ่อนให้เพียงพอต่อความต้องการของร่างกาย
- 1.3 ตั้งเป้าหมายของสุขภาพและความสมบูรณ์ของร่างกายเช่น การวิ่งระยะไกล การรักษาระดับคอเลสเตอรอลที่เหมาะสม หรือตั้งเป้าหมายควบคุมน้ำหนักของตนเอง

1.4 การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอไม่ควรทำแค่อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ควรรวมไปถึงการสร้างความยืดหยุ่นของร่างกาย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหัวใจ

1.5 ควบคุมอาหารโดยในแต่ละมื้อควรบริโภค ผัก ผลไม้ ธัญญาหาร และดื่มน้ำมากๆ เป็นประจำ

1.6 ลดภาวะความตึงเครียดโดยการตัดกิจกรรมในตารางเวลาไม่สำคัญและเร่งด่วน

2. มิติด้านจิตวิญญาณ (Spiritual Dimention) เป็นการเสริมสร้างความเป็นผู้นำให้กับชีวิตเป็นเรื่องเฉพาะตัวและมีความสำคัญอย่างยิ่ง หากบุคคลมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความหมายของชีวิตตนเอง จะสามารถมองเห็นและมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ ในแต่ละวันได้ บุคคลสามารถพัฒนาจิตวิญญาณได้ด้วยวิธีดังต่อไปนี้

2.1 สร้าง ทบทวน และปรับปรุงคำปณิธานส่วนตัวอยู่เสมอ

2.2 สังเกต ดู รับฟัง และชื่นชมธรรมชาติ

2.3 อ่านวรรณกรรมที่สร้างแรงบันดาลใจ โดยเฉพาะชีวประวัติของบุคคลที่เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ตนเองได้

2.4 ฟังดนตรี ที่สร้างแรงบันดาลใจ และทำให้จิตใจเบิกบาน

2.5 มุ่งมั่นต่อการช่วยเหลือสังคม อุทิศเวลาเงินทองและตนเองในการช่วยเหลือผู้อื่น

2.6 ฝึกฝนพัฒนาจิตวิญญาณที่ยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม

3. มิติด้านสติปัญญา (Mental Dimention) ทำได้โดยวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 เขียนบันทึกประจำวัน เพราะบันทึกของตนเองอาจใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาในภายหลัง

3.2 อ่านหนังสือที่หลากหลายประเภท จะทำให้เกิดความรู้ใหม่ๆ สะสม คำคม ความคิด ความรู้สึกของบุคคลที่ยิ่งใหญ่ อาจจะเป็นการกระตุ้นสติปัญญาของตนเองได้

3.3 ศึกษาต่อเพื่อฝึกฝนสติปัญญาให้เรียนรู้สิ่งใหม่ และทดสอบกรอบแนวคิดของตนเอง

ตลอดจนการจัดการและวางแผนเพื่อฝึกจินตนาการให้เห็นถึงจุดสิ้นสุดจากจุดเริ่มต้นและมองเห็นกระบวนการทั้งหมดใน 3 มิติ มิติแรกที่ประกอบด้วยมิติด้านกายภาพ ด้านจิตวิญญาณ และด้านสติปัญญา เรียกว่าเป็นชัยชนะส่วนตัวในแต่ละวัน ซึ่งควรใช้เวลาฝึกอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงต่อวัน วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถในการตัดสินใจ เป็นการพัฒนาคุณภาพและควมมีประสิทธิภาพของชั่วโมงอื่นๆ ที่เหลือในแต่ละวัน ซึ่งจะส่งผลกระทบยาวต่อร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา

4. มิติด้านสังคม / อารมณ์ (Social / Emotional Dimention) เป็นเรื่องการสร้างความมั่นคงทางอารมณ์ ที่เกิดขึ้นจากการดำรงชีวิตแบบการพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่างมีประสิทธิภาพ เป็น

สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นตามปกติในชีวิตประจำวัน ด้วยการมองหาความแตกต่าง ของบุคคลอื่นด้วยการรับฟังผู้อื่นอย่างเข้าอกเข้าใจและการร่วมกันหาทางเลือกอื่น เพื่อการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการบริการ การช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานด้วยความเต็มใจ ในการเติมพลังด้านอารมณ์สามารถทำได้ ดังนี้

4.1 พัฒนาสัมพันธภาพให้ดีขึ้นโดยการสนับสนุนและช่วยเหลือแบ่งปันให้ผู้อื่นตามกำลังความสามารถของตนเองอยู่เสมอ

4.2 ให้คุณค่ากับความแตกต่างของผู้อื่นและแสวงหาโอกาสเพื่อการฝึกกำลังประสานความต่าง

4.3 ฝึกฝนการฟังอย่างเข้าอกเข้าใจกับบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับตนเอง

4.4 ให้อภัยผู้อื่นเมื่อทำผิดหรือมาทำร้ายเรา

4.5 สร้างสัมพันธภาพในครอบครัวและญาติมิตร

4.6 ละทิ้งความรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับผู้อื่นในทางที่อาจสร้างความเสียหาย

การบริหารทั้งสี่มิติของชีวิตประจำวันเปรียบได้กับการรวมองค์ประกอบทางเคมี ซึ่งจุดพลังขึ้นภายในตัวเราและให้วิสัยทัศน์ ให้ความรู้สึกรู้สึก และให้จิตวิญญาณแห่งการผจญภัยกับชีวิต ดังนั้นบุคคลควรใช้เวลาอย่างน้อยที่สุดหนึ่งชั่วโมงต่อวันในการเติมพลังชีวิตให้แก่ตนเอง ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญในการพัฒนาเจ็ดอุปนิสัย เพราะเป็นสิ่งที่ควบคุมเพื่อให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงตนเองได้ดียิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังจะพบว่ามีบุคคลและองค์กรมากมายได้นำแนวคิดเจ็ดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของ สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2004) ไปใช้ในการพัฒนาพนักงานในองค์กรมากมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

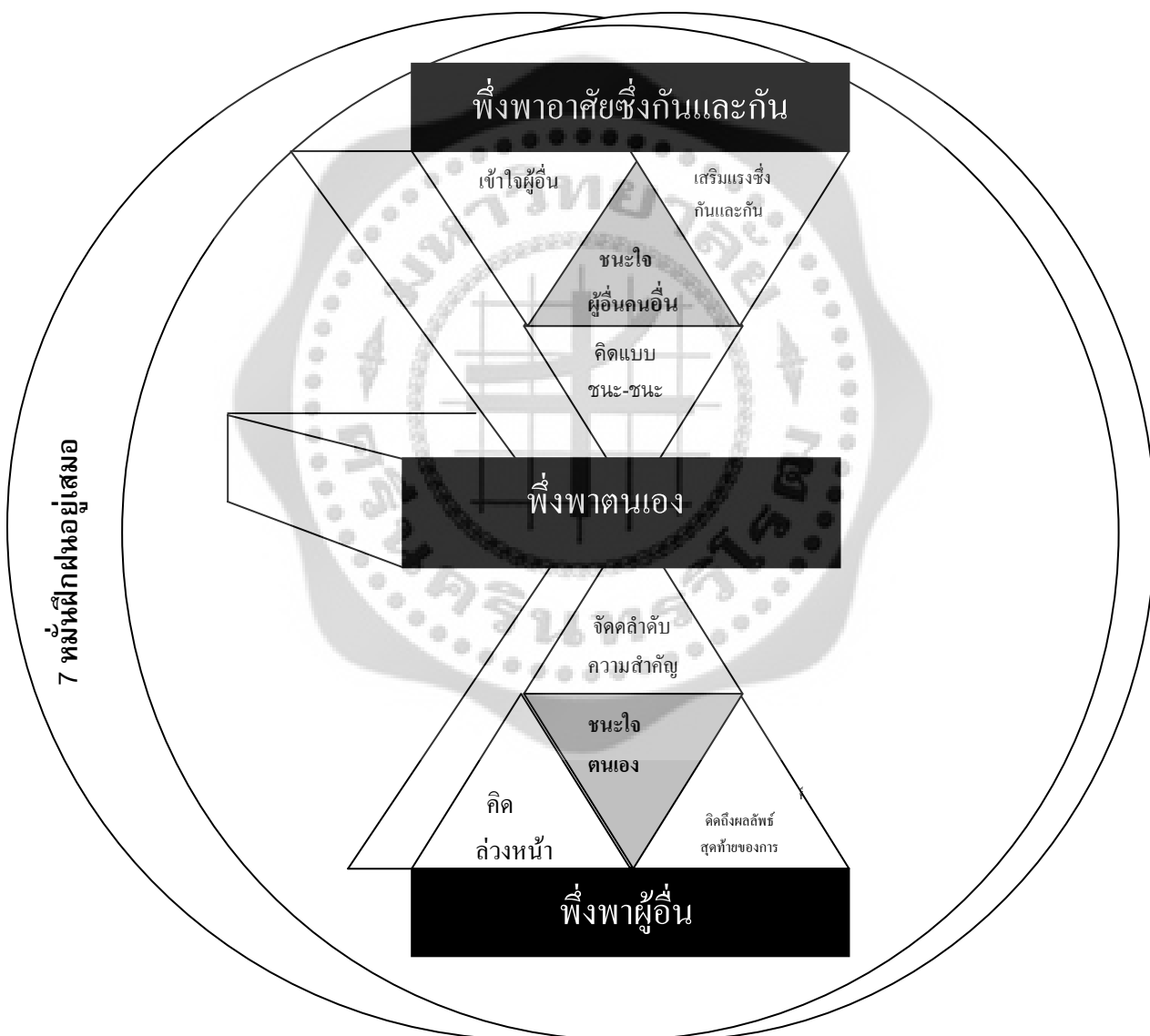
ซิมค็อก (Simcox. 1996) ได้รวบรวมเกี่ยวกับพื้นฐานของการบริหารคุณภาพของการจัดการว่ามีความบกพร่องอย่างไร และจะสามารถพัฒนาประสิทธิภาพได้อย่างไร โดยนำแนวคิดเจ็ดอุปนิสัยพัฒนาสู่การเป็นผู้ประสบความสำเร็จของ Stephen R. Covey มาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการจัดการของพนักงาน ผลการนำไปใช้พบว่าพนักงานสามารถพัฒนาระดับคุณภาพการบริหารการจัดการขององค์กรได้ดีขึ้น ในระดับที่องค์กรพึงพอใจ

มาเตจกา (Matejka; et al. 1998) ได้กล่าวถึง Stephen R. Covey ในเรื่องความสำเร็จของแนวคิดเจ็ดอุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้ประสบความสำเร็จ โดยยอมรับว่าแนวคิดดังกล่าวสามารถจุดประกายให้บุคคลในองค์กรที่ไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่รุ่งเรืองในชีวิตการทำงาน ให้เกิดความต้องการอย่างจริงจังที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อหยุดอุปนิสัยเดิมมาสู่การพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีประสิทธิผล

แจ็กสัน (Jackson. 1999) ได้ใช้แนวคิดเจ็ดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จไปปรับใช้ในการพัฒนาการทำงานของบุคคลในองค์กร จากผลการนำไปปรับใช้กับพนักงานในองค์กร ทำให้ได้ข้อสรุปว่าหากองค์กรต้องการความสำเร็จที่ยั่งยืน องค์กรจะต้องพัฒนาบุคคลก่อนที่จะมีการปรับการจัดการในด้านอื่นๆ ให้เป็นไปตามที่องค์กรต้องการ และจำเป็นต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า

การทำงานของบุคคลในองค์กรว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้บุคคลที่มีประสิทธิผลสร้างผลการปฏิบัติงานให้แก่องค์กรได้

เฮมส์ (Haimes. 2001) ศึกษาการแก้ไขปัญหาคาไรวิเคราะห์ในการทำงานของพนักงาน โดยนำแนวคิดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของ สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey. 2004) มาใช้เป็นแนวทางหลักในการพัฒนาพื้นฐานความเข้าใจเบื้องต้นของบุคคล ปรากฏว่า การพัฒนาพื้นฐานด้านอุปนิสัยของพนักงานส่งผลให้พนักงานมีระเบียบวินัยในการทำงาน และสามารถคิดแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเป็นระบบ

ภาพประกอบ 4 กรอบความคิดของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการของ สตีเฟน อาร์ โคเวีย (Stephen R. Covey)

อุปนิสัยที่ 1, 2 และ 3 เกี่ยวข้องกับการเอาชนะตนเอง เปลี่ยนตนเองจากคนที่ต้องพึ่งพาคนอื่นเป็นคนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ จะทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง รู้จักธรรมชาติของตนเอง รู้จักคุณค่าในตนเอง และความเป็นเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร เมื่อรู้สึกว่าชีวิตเป็นสิ่งที่มีความหมาย จะทำให้สามารถควบคุมตนเองได้อย่างมั่นใจ สามารถกำหนดชีวิตตนเอง จากความรู้สึกข้างในมากกว่าที่จะกำหนดโดยความคิดเห็นของคนอื่นๆ รอบตัว เป็นการ “ชนะใจตนเอง” ที่เป็นแก่นแท้ของการปรับเปลี่ยนอุปนิสัยที่ดี ต่อมาเมื่อเปิดใจให้กับอุปนิสัยที่ 4, 5 และ 6 ซึ่งเป็นอุปนิสัยที่สามารถเอาชนะใจคนทั่วไป จะเกิดการค้นพบและปลดปล่อยทั้งความต้องการ และทรัพยากรเพื่อรักษาและก่อกำเนิดมิตรภาพที่มั่นคงและสร้างสรรค์ ส่วนอุปนิสัยที่ 7 เป็นอุปนิสัยที่ต้องหมั่นฝึกฝน ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้มีมิติทั้ง 4 ของชีวิต คือร่างกาย สติปัญญา จิตวิญญาณ สังคม และอารมณ์ เป็นไปอย่างสมดุล เป็นการส่งเสริมและเพิ่มกำลังใจ ให้กับอุปนิสัยทั้งหมด เป็นอุปนิสัยของคนที่ต้องการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เป็นคนที่ยิ่งพาดตนเองได้อย่างแท้จริง และพร้อมที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น

จากการศึกษาพบว่าการพัฒนาเป็นสิ่งที่บุคคลแสดงออกเป็นประจำจนเคยชิน ซึ่งเราเรียกว่าอุปนิสัยเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง และพัฒนาได้เมื่อบุคคลต้องการเปลี่ยนอุปนิสัยอย่างจริงจัง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดเจ็ดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของ สตีเฟน อาร์ โคเวย์ (Stephen R. Covey, 2004)

1.3 หลักการพื้นฐานของ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

(Fundamental Principles of The Seven Habits of Highly Effective People)

1. การพัฒนาอุปนิสัย (Developing Habits) ประกอบด้วย 3 สิ่งคือ

ความรู้ (Knowledge)

ทักษะ (Skill)

ความอยาก (Desire)

สิ่งที่ยากในการพัฒนาอุปนิสัยคือการสร้างความอยากที่จะทำ

2. คุณลักษณะ (Character) และบุคลิกภาพ (Personality)

คุณลักษณะ (Character) เป็นสิ่งที่อยู่ภายในมองไม่เห็นเช่นความเป็นคนมีจิตสาธารณะ (Servicemind) ความเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี (ความเป็นคนดี) บุคลิกภาพ (Personality) เป็นสิ่งที่มองเห็นจากภายนอก เป็นภาพพจน์ ความรู้ความสามารถ (ความเป็นคนเก่ง) แม้ว่าภาพพจน์ เทคนิค และ ทักษะ สามารถส่งผลให้เกิดความสำเร็จภายนอกก็ตาม แต่นำหนักของความสำเร็จที่มีประสิทธิผลที่แท้จริงจะอยู่ในคุณลักษณะที่ดี (ไม่ฝืนธรรมชาติ)

3. ภาวะผู้นำสี่ระดับ (Four Levels of Leadership)

3.1 การไว้วางใจในตัวบุคคล (Personal Trustworthiness)

3.2 การไว้วางใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Trust)

3.3 การมอบหมายอำนาจในการบริหาร (Managerial Empowerment)

3.4 การบริหารงานขององค์กร (Organizational Alignment)

การสร้าง ภาวะผู้นำ (Leadership) ต้องเริ่มที่ การสร้างความไว้วางใจในตัวเอง ก่อน ซึ่งการที่จะสร้างความไว้วางใจได้ ต้องประกอบด้วยคุณลักษณะ (Character) และ ความสามารถ (Competence) ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนให้เกิดความสมดุล ก็จะมีภาพที่ทำให้ผู้อื่น เกิดความไว้วางใจ และ จะนำไปสู่ การไว้วางใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Trust) และเมื่อเรามี ความไว้วางใจกันระหว่างบุคคล ก็สามารถมอบหมายอำนาจในการบริหารให้ แก่บุคคลหรือกลุ่มคน นั้นได้ และ เมื่อมีการกระจายอำนาจและทุกคนมีเป้าหมายร่วมกัน ก็จะเกิดผลในการบริหารงาน ขององค์กรที่มีประสิทธิผล ต่อไป

สำหรับหลักสูตร The 7 Habits เป็นการสอนให้เกิดในเรื่องของการสร้างระดับ ที่ 1 และ 2 คือเป็นการสร้าง ให้เกิดความไว้วางใจ ในตัวบุคคล และนำไปสู่ความไว้วางใจ ต่อกันกับผู้อื่น ซึ่ง ประเด็นนี้ จะเห็นได้ว่า คำว่า พลังอำนาจ (Empowerment) จะต้องมีการพัฒนา ผู้ความรู้ ความสามารถของคนที่จะมา รับมอบอำนาจก่อน การกระจายอำนาจจึงจะเกิดประโยชน์แก่องค์กร และเมื่อคนที่รับมอบอำนาจ มีความสามารถและไว้วางใจได้ ก็จะเกิดการพัฒนาความคิดในการ ทำงาน ไม่ใช่ทำงานเฉพาะตามงานที่ได้รับมอบหมาย

4. วงจรวุฒิภาวะ (The Maturity Continuum) เป็นการแสดงความสัมพันธ์ ระหว่าง 7 อุปนิสัย โดยแบ่งเป็น

4.1 ชัยชนะส่วนตัว (Private Victory) ประกอบด้วย 3 อุปนิสัย (1-3)

4.1.1 คิดล่วงหน้า (Be Proactive)

คนที่มึนนิสัย "Proactive" คือคนที่เลือกที่จะเป็น เลือกที่จะทำ คือคนที่ "คิดล่วงหน้า" คนที่ มีนิสัยแบบนี้ จะมีความกระตือรือร้น (Active) เป็นคนที่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร คนที่ Proactive จะ ไม่รอให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นกับตัวเอง แต่เขาจะเป็นคนทำให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น ด้วยตัวเอง เพราะเมื่อ เขาเลือกที่จะเป็นเมื่อเขารู้ว่าตัวเองต้องการอะไรเขาก็จะมีความริเริ่มที่จะทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นในทันที

4.1.2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ (Begin with the end in Mind)

4.1.3 จัดลำดับความสำคัญ (Put First Things First)

ถ้าเราสามารถฝึก3อุปนิสัยแรกทั้ง3ได้จะพาไปสู่การที่เราสามารถพึ่งพาตนเองได้ (Independence) และหลุดพ้นจาก การพึ่งพาผู้อื่น (Dependence) เป็นคนที่มีความน่าเชื่อถือและ ไว้วางใจได้ซึ่งทั้ง3นิสัยดังกล่าวเป็นการเรียนรู้การฝึกตนเอง

4.2 ชัยชนะในสังคม (Public Victory) ชนะใจผู้อื่น ประกอบด้วย 3 อุปนิสัย (4-6)

4.2.1 คิดแบบชนะ-ชนะ (Think Win-Win)

4.2.2 เข้าใจผู้อื่นก่อนแล้วจึงให้ผู้อื่นเข้าใจเรา (Seek First to Understand Then to

Be Understood)

4.2.3 ผืนพลังประสานความต่าง (Synergie)

เมื่อเรามีความน่าไว้วางใจและสามารถพึ่งพาตนเองได้ (dependence) และ มีการฝึกฝน อุปนิสัยที่ 4-6 จะนำไปสู่ความไว้วางใจระหว่างบุคคลและเกิดการพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependence) และจะนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างบุคคลที่ยืนยาว

4.3 การหมั่นฝึกฝน โดยใช้อุปนิสัยทั้ง 6 อยู่เสมอ

4.3.1 หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Sharpen the Saw)

สำหรับอุปนิสัยที่ 7 เป็นการฝึกฝนในการปฏิบัติอุปนิสัยทั้ง 6 อย่างสม่ำเสมอ เนื่องจาก โดยทั่วไปแล้ว ไม่มีใครที่จะสามารถฝึกให้บรรลุ อุปนิสัยทั้ง 7 ได้ตลอดเวลา จะมีการกลับไปกลับมา ของอุปนิสัยเสมอ เมื่อมีสิ่งเร้าจากภายนอก แต่ถ้ามีการฝึกฝนอยู่เสมอ การเบี่ยงเบนของอุปนิสัย ต่อ สิ่งเร้าก็จะเกิดขึ้นน้อย

5. Three - Person Teaching เป็นหลักที่น่าสนใจและนำมาปฏิบัติในองค์กร กล่าวคือ การเรียนรู้สิ่งใดให้เกิดความเข้าใจในขณะที่เรียน จะต้องสมมุติเสมอว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะต้องนำสิ่งที่ เราเรียนรู้หรือเข้าใจไปสอนต่อให้ผู้อื่น/และในทางปฏิบัติมีหลักในการปฏิบัติ ดังนี้

- Capture : จับประเด็นแนวคิดพื้นฐาน
- Expand : เพิ่มประสบการณ์ หรือความรู้ของตนเองเข้าไป เพื่อเพิ่มความเข้าใจ
- Apply : การนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และถ่ายทอดตัวอย่างต่างๆ ที่นำไปประยุกต์ใช้ได้

6. แบบจำลองพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลง(Basic Change Model)

- See : what we see drive what we do / การมองที่แตกต่างกัน ของแต่ละคน ทำให้เกิดการกระทำ (Do) ที่แตกต่างกัน
- DO : เป็นการกระทำที่เกิดจากการมอง
- GET : ผลที่ได้จากการกระทำ / ผลที่เกิดขึ้นจะทำให้เกิดการมองและทัศนคติใหม่ๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม

7. องค์ประกอบพื้นฐานของอุปนิสัยทั้ง 7

- หลักการ (Principle)กฎธรรมชาติหรือความจริงขั้นพื้นฐานอยู่ภายนอกตัวเรา ซึ่งมากับคำว่า ค่านิยม (Value) ซึ่งเป็นความเชื่อหรืออุดมคติที่เราเลือกขึ้นเอง ซึ่งสิ่งสำคัญในการ พัฒนาอุปนิสัยที่ดี ต้องเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นค่านิยมที่อยู่บนพื้นฐานของหลักการ (Value บางอย่าง เป็น Principle บางอย่างไม่เป็น)

- กระบวนทัศน์หรือกรอบความคิด (Paradigms) เป็นตัวที่ทำให้คนเรามองสิ่ง เดียวกันแตกต่างกัน ถ้าเราเปลี่ยนกรอบความคิดจะนำไปสู่การมองที่แตกต่างไปในวงจร See /Do

/Get และมีคำกล่าวที่ว่า " การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเกือบทุกครั้งทางวิทยาศาสตร์ก่อนอื่นต้องเป็นการฉีกออกจากแนวเดิม วิธีการคิดแบบเดิมๆ หรือ กรอบความคิดแบบเก่านั่นเอง " นอกจากนี้ในเรื่องของกรอบความคิดจะมีอิทธิพลผลมาจากกระจกเงาสังคม (The Social Mirror) ซึ่งเป็นภาพสะท้อนจากความทรงจำของการที่ผู้อื่นมองเห็นเราอย่างไรและ ความเชื่อที่กลายเป็นความจริง (Self-Fulfilling Prophecy) เช่น การที่เราคิดว่าคนอื่นๆหนึ่งไม่มีความสามารถ เราจะคอยช่วยเหลือเขาและคอยปกป้องเขามากเกินควร ด้วยความกลัวว่าเขาจะล้มเหลว ทำให้ขาดการให้โอกาสที่จะให้เขาทำอะไรด้วยตนเอง

- กระบวนการ (Processes) ชุดของกิจกรรมทางความคิดหรือกายภาพซึ่งเชื่อมโยงกัน

8. ความสมดุลของ Production (P) และ Production Capability (PC)

เราจะต้องรักษาสมดุลระหว่าง P/PC เช่น ดูแลบำรุงรักษาเครื่องจักรให้มีสภาพดี จึงจะสามารถให้ผลผลิตที่ดีได้ และคำว่า PC รวมไปถึงบุคลากรในองค์กรหรือสถาบันการศึกษาด้วยซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในองค์กรหรือสถาบัน

9. บัญชีออมใจ (The Emotional Bank Account) เป็นการเปรียบเทียบสำหรับปริมาณของความไว้วางใจที่คนอื่นมีต่อเรา ซึ่งการกระทำของเรามีผลกับ การฝาก หรือ ถอน ความมั่นใจในตัวเรา ซึ่งสิ่งหนึ่งที่เราควรจะต้องทำเสมอ คือ การเติมบัญชีออมใจของเรา กับ เพื่อนๆ หรือ บุคคลรอบข้างของเรา

กรอบความคิดของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ The 7 Habits (อุปนิสัย 7 อย่าง) เริ่มจากการฟังพาผู้อื่นนำไปสู่การฟังพาตนเองและฟังพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ชนะใจตน

1. คิดล่วงหน้า (โปรแอกทีฟ)
2. คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ
3. จัดลำดับความสำคัญ

ชนะใจผู้อื่น

4. คิดแบบ ชนะ-ชนะ
5. เข้าใจผู้อื่น
6. เสริมแรงซึ่งกันและกัน
7. หมั่นฝึกฝนเสมอ

1.4 ธรรมชาติของการวัดผลด้านจิตพิสัย

อุปนิสัยเป็นคุณลักษณะทางจิตพิสัยอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นคุณลักษณะทางด้านจิตใจของบุคคลที่บ่งชี้รูปแบบของพฤติกรรมการแสดงออกหรือลักษณะนิสัย การวัดผลด้านจิตพิสัย ผู้วัดควรเข้าใจธรรมชาติของการวัดผลก่อน ดังนี้(ภัทรา นิคมานนท์. 2538: 151-152)

1) การวัดทางจิตพิสัยเป็นการวัดทางอ้อม โดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมทางกายและวาจาที่เราคาดว่าเป็นผลสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึก การวัดทางจิตใจ ผู้วัดจะใช้วิธีการกระตุ้นหรือเร้าให้บุคคลเกิดความคิดตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่นำไปกระตุ้นแล้วจะสนใจลักษณะพฤติกรรมที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึก

2) คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัยมีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ทำให้เกิดความลำบากในการอธิบายทั้งในแง่ของปริมาณและคุณภาพ จึงต้องมีการพัฒนาเทคนิคและวิธีการประเมินผล

3) การวัดด้านจิตพิสัยมีความคลาดเคลื่อนได้ง่าย เนื่องจากอารมณ์หรือความรู้สึก อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์และเงื่อนไข วุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้ถูกวัด การวัดด้านจิตพิสัยจึงต้องใช้เครื่องมือที่มีความเชื่อมั่นสูง

4) การวัดด้านจิตพิสัยไม่มีถูก-ผิด เหมือนข้อสอบวัดด้านพุทธิพิสัย คำตอบของผู้ถูกวัด เพียงแต่บอกให้ทราบว่าคุณถูกวัดได้ประสบกับเหตุการณ์ หรือสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดให้ เขาจะตัดสินใจเลือกกระทำอย่างไร สิ่งที่เขาเลือกกระทำจะเป็นเพียงตัวแทนของความคิด ความเชื่อในสิ่งที่คิดว่าเขาพร้อมที่จะประพฤติหรือปฏิบัติเท่านั้น

5) แหล่งข้อมูลในการวัดด้านจิตพิสัย สามารถวัดได้จากหลายฝ่าย ได้แก่ จากบุคคลที่เราต้องการวัด จากบุคคลใกล้ชิด และจากการสังเกตของผู้วัดเองซึ่งพฤติกรรมแสดงออกของบุคคลอาจไม่ใช่คุณลักษณะที่แท้จริงของเขาก็ได้

6) การวัดด้านจิตพิสัยต้องใช้สถานการณ์จำลองเป็นเงื่อนไขให้ผู้ถูกวัดตอบ ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะให้แบบทดสอบหรือแบบวัดด้านจิตพิสัยมีผลการวัดตรงกับพฤติกรรมที่แสดงออกในสถานการณ์ที่เป็นจริง ในสภาพที่ปกติของบุคคลนั้น แบบทดสอบหรือแบบวัดทางจิตพิสัย ต้องการคุณลักษณะด้านความเที่ยงตรงตามสภาพ

7) แบบทดสอบหรือแบบวัดด้านจิตพิสัย มีจุดอ่อนที่ผู้ตอบสามารถบิดเบือนหรือหลอกผู้ถามได้ โดยผู้ตอบมักตอบในลักษณะให้ดูเหมือนตนเองมีคุณลักษณะที่ดีในสายตาของผู้วัด ทำให้ได้ผลการวัดที่ไม่เที่ยงตรง

8) การวัดด้านจิตพิสัย มีวิธีการวัดได้ 2 แบบ ได้แก่ ประเมินตนเอง โดยให้ผู้ถูกวัดตอบแบบวัดประเภทต่างๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดด้วยตนเอง โดยการสำรวจตนเองว่ามีความรู้สึกอย่างไรตามหัวข้อของคำถามนั้น แบบที่สอง เป็นการประเมินโดยผู้อื่น ซึ่งเป็นการวัดโดยผู้ประเมินเป็นผู้

วัดเองหรืออาจมอบหมายหรือกำหนดให้ เพื่อนนักเรียน ผู้ปกครอง หรือเพื่อนครู ฯลฯ เป็นผู้ใช้เครื่องมือวัด

9) พฤติกรรมการแสดงออกของคุณลักษณะด้านจิตพิสัย มิติศทางการแสดงออกได้สองทางในทางตรงกันข้าม เช่น รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ฯลฯ และมีความเข้มของระดับความรู้สึก เช่น สนใจมากที่สุด ค่อนข้างสนใจ เฉยๆ ไม่สนใจเลย ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้นั้น เป็นการแสดงความรู้สึกต่อเป้าหมาย เช่น ไม่ชอบวิชาคำนวณ รักคุณครู ขยันอ่านหนังสือ ฯลฯ

1.5 การวัดด้านจิตพิสัยในปัจจุบัน

การวัดด้านจิตพิสัยในปัจจุบัน มีลักษณะดังนี้ (พิตร ทองชั้น. 2547)

1. ยากต่อการนิยามที่ชัดเจน เพราะผู้รู้จะให้นิยามไม่ใคร่ตรงกัน
2. ขาดทฤษฎีที่เป็นกรอบในการสร้างเครื่องมือวัดผล การวัดผลจึงขาดความเชื่อถือ
3. คุณลักษณะทางจิตพิสัยของบุคคล บางคุณลักษณะมีความเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพจิตใจขณะนั้น
4. พฤติกรรมอย่างเดียวกันหลายๆ คน แต่การแสดงออกแตกต่างกัน หรือพฤติกรรมที่แตกต่างอาจเป็นคุณลักษณะเดียวกัน
5. การให้ข้อเท็จจริงทางจิตพิสัย อาจได้รับความร่วมมือไม่ตรงกับความเป็นจริงเพราะผู้ตอบรู้ผลได้-เสีย จากการตอบนั้น

1.6 รูปแบบการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

การวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ เป็นการวัดทางด้านจิตพิสัยรูปแบบที่นิยมใช้ มีหลายรูปแบบดังต่อไปนี้

1. การสังเกต คือ การเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดหมาย เป็นสิ่งยากลำบากที่จะสังเกตได้ตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องวางแผนสังเกตเป็นบางเวลา ผู้สังเกตต้องมีการรับรู้ที่ดี มีความแม่นยำ จดจำสิ่งที่สังเกตได้อย่างดี เพื่อความแน่ใจในการวิจัยจึงควรใช้ผู้สังเกตอย่างน้อย 2 คน เพื่อนำผลการสังเกตมาทดสอบความสอดคล้องกัน การวัดโดยวิธีนี้จะสามารถทำได้ดี ถ้าพฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นจริง ถ้าเสแสร้งย่อมเชื่อถือไม่ได้ หรือถ้าไม่แสดงพฤติกรรมก็ไม่สามารถวัดได้ บางกรณีการสังเกตพฤติกรรมท่าทาง ก็เป็นสิ่งจำเป็น ถ้าสามารถนิยามพฤติกรรมท่าทางได้อย่างชัดเจนเพียงพอที่จะสังเกต จะเป็นประโยชน์จากผู้สังเกตอย่างมากและสามารถจะวัดพฤติกรรมที่ได้ตรงกับความเป็นจริงมากกว่าเครื่องมืออื่นๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นการพูดจากับคนใดคนหนึ่ง อย่างมีจุดหมาย ผู้ที่สัมภาษณ์ต้องมีหลักจิตวิทยาในการพูด การถาม เพื่อให้ได้พฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยที่ต้องการทราบ การ

สัมภาษณ์ต้องสร้างความเป็นกันเองจึงจะได้ข้อมูลที่แท้จริงควรสร้างคำถามที่สามารถกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์แสดงการตอบพฤติกรรมที่ต้องการนั้น การสัมภาษณ์ควรเป็นการสัมภาษณ์แบบมาตรฐาน มีการวางแผนที่ดี มีจุดมุ่งหมาย คำถามมีคุณภาพ ความเชื่อมั่นสูง ความเที่ยงตรงสูง

3. การเขียนตอบจะต้องมีตัวเราเป็นข้อความ ข้อคำถาม สถานการณ์ภาพ สถานการณ์ ภาษาแล้วแต่ความเหมาะสมในการนำเสนอ ตัวเราหรือตัวกระตุ้นนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อบุคคลได้รับตัวเรานี้ เขามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรก็จะตอบออกมาด้วยตัวเขาเอง บางที่เรียกว่าเป็นการรายงานตนเอง (Self – report) ออกมา เครื่องมือวัดนี้มีชื่อเรียกได้หลายอย่าง เช่น แบบทดสอบ แบบสำรวจ แบบสอบถาม หรือมาตรวัด ฯลฯ (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 258-264)

3.1) รูปแบบของการเขียนข้อสอบ มี 6 รูปแบบ ดังนี้

(1) **ประเภทข้อความเดียว** เป็นการถามเพื่อระบุว่า ผู้ตอบมีสิ่งนั้น อยู่ในตัวหรือไม่ โดยมีข้อตกลงว่าผู้ตอบจะต้องตอบตามความเป็นจริง การเขียนข้อความจึงต้องให้เป็นตัวเราที่ดี โดยมากจะเป็นประโยคง่าย ๆ สั้น มีใจความกะทัดรัด อาจเป็นข้อความธรรมดาหรือข้อความที่เป็นคำถามได้

(2) **ประเภทข้อความคู่** เป็นการกำหนดคุณลักษณะ อย่างน้อย 2 คุณลักษณะขึ้นไปแล้วนำข้อความที่เขียนอธิบายคุณลักษณะแต่ละอย่างมาเขียนเป็นคู่ๆให้ผู้ตอบเลือกตอบที่มีลักษณะที่ตรงกับตนเองเพียงข้อความเดียว

(3) **ประเภทกำหนดตัวเลือกหลายตัว** การเขียนข้อสอบแบบนี้มักเลือกคุณลักษณะที่ประกอบเป็นคุณลักษณะนั้นๆ 3-5 คุณลักษณะ เมื่อนิยามแล้วนำมาเขียนพฤติกรรมคุณลักษณะนั้นๆ จากนั้นนำมาจัดเป็นชุดละข้อ แล้วให้เลือกเอาคุณลักษณะหนึ่งหรืออาจกำหนดให้เลือกชอบมากที่สุดคุณลักษณะหนึ่ง เลือกชอบน้อยที่สุดคุณลักษณะหนึ่ง

(4) **ประเภทสถานการณ์ สถานการณ์** หมายถึง การสร้างเหตุการณ์จำลองอาจจะเป็นด้านภาษาหรือรูปภาพก็ได้ แล้วให้ผู้ตอบสมมุติตัวเองเป็นตัวละครในสถานการณ์นั้นๆ ถ้าพบเหตุการณ์ที่กำหนดให้จะทำอย่างไร ข้อสอบนี้จะมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นคำถาม และส่วนที่เป็นคำตอบ การให้คะแนนกำหนดให้ตัวเลือกที่แสดงถึงคุณลักษณะนั้นมากที่สุด เป็น 2 คะแนน คุณลักษณะนั้นน้อยลงมา เป็น 1 คะแนน และไม่มีคุณลักษณะนั้นเลยให้ 0 คะแนน บางกรณีอาจให้คะแนนเฉพาะตัวเลือกที่แสดงคุณลักษณะนั้นอย่างเดียว เป็น 1 คะแนน นอกนั้นไม่ให้คะแนน

(5) **ประเภทสถานการณ์ตอบใช่-ไม่ใช่** เป็นการเขียนสถานการณ์ แล้วเลือกพฤติกรรมที่มีโอกาสเกิดขึ้นจากสถานการณ์นั้น แล้วให้ผู้ตอบ ตอบเพียงใช่ หรือไม่ใช่ เท่านั้น จึงต้องพิจารณาการให้คะแนนให้ดี และสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

(6) ประเภทสถานการณ์หรือข้อความ เป็นภาพการสร้างแบบวัดประเภทนี้ต้องอาศัยคนมีฝีมือในการวาดภาพ มีการกำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัด แยกเป็นพฤติกรรมให้ชัดเจนแล้วเขียนรูปตามพฤติกรรมที่กำหนดไว้

3.2) แบบการเขียนตัวเลขในแต่ละข้อ มี 8 รูปแบบ ดังนี้

(1) ใช้คำว่า ใช่ ไม่ใช่ (The Yes No item)
 (2) ใช้คำว่า ใช่ ไม่แน่ใจ ไม่ใช่ (The Yes ? No item)
 (3) ใช้คำว่า ถูก ผิด (The True-False item)
 (4) ใช้คำว่า ชอบ ไม่ชอบ (The Like - Dislike item)
 (5) ใช้แบบการจัดลำดับความสำคัญ (Item with rating scales) จะใช้ตอบแบบไหนก็ได้ เพียงแต่จัดให้มีความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับผู้ตอบจากน้อยที่สุด ไปหามากที่สุด อาจเป็นประเภท เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยมากที่สุด

(6) แบบเจาะจง 3 ตัวเลือก เรียงลำดับ (Various trichotomous) โดยทั่วไปมักใช้คำเหล่านี้ เคย บางครั้ง ไม่เคย จริง ไม่จริง เท็จ และเห็นพ้อง ไม่แน่ใจ ไม่เห็นพ้อง

(7) แบบใช้ตัวเลือก 3 ตัว (Trichotomous item with choice) แบบนี้มีสถานการณ์หรือคำถามแล้วตามด้วยตัวเลือก 3 ตัวเสมอ สิ่งที่เขียนเป็นตัวเลือกจะต้องสามารถแปลได้ว่าตัวเลือกใดถ้ามีผู้เลือกจะมีคุณลักษณะใดหรือผู้เลือกอาจมีคุณลักษณะนั้นมากน้อยแตกต่างกัน

(8) แบบตัวเลือกคู่ (Forced-choice item) แบบนี้แต่ละข้อจะมีตัวเลือก 2 ตัวแทนพฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยแตกต่างกันมาจับคู่กันเพื่อผู้ตอบเห็นพฤติกรรมใดตรงกับตนเองมากที่สุดก็เลือกข้อนั้น หรืออาจมีคำถามหรือข้อความก่อนแล้วมีตัวเลือก 2 ตัวบังคับให้ผู้ตอบเพียงตัวใดตัวหนึ่ง ตามความรู้สึกของตนเอง

4. การใช้จินตนาการ (Projective technique) เป็นการเสนอสิ่งเร้าที่คลุมเครือ เพื่อให้ผู้ตอบใช้จินตนาการอันเกิดจากสำนึกที่ซึ่มซับอยู่ในส่วนลึกของความรู้สึกในตัวคนแต่ละคนว่าสิ่งเร้านั้นมีความหมายอย่างไรต่อเขาแต่ละคนจะมีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าที่คลุมเครือนั้นแตกต่างกัน เทคนิคนี้สิ่งเร้าเป็นแบบไม่มีโครงสร้างโดยตรง การตอบจึงตอบได้แบบเสรีตามความรู้สึกส่วนลึกของบุคคล การแปลผลจึงยุ่งยากและซับซ้อน แบบวัดจิตนาการที่นิยมสร้าง มีดังนี้

4.1) คำสัมพันธ์ (Word association) แบบทดสอบนี้จะกำหนดคำที่แสดงอารมณ์มาให้ข้อละคำถาม ผู้สอบหาคำที่สัมพันธ์กับคำนั้นมากที่สุด การอธิบายก่อนสอบเป็นสิ่งสำคัญมาก ผู้ดำเนินการสอบจะต้องชี้แจงผู้สอบให้ดี ส่วนการแปลผลต้องศึกษาวิเคราะห์ให้ดี

4.2) การเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) แบบทดสอบนี้จำเป็นต้องเว้นช่องว่างไว้ให้เติม ในการแปลความหมายจึงค่อนข้างเป็นอัตนัย จึงต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญ

ศึกษาจากสิ่งประทับใจที่ผู้ตอบแสดงออกมา ซึ่งเกี่ยวกับเจตคติ อารมณ์ และความขัดแย้ง การแปลผลจึงเน้นความรู้สึกทั้งบวก หรือลบ ผู้ที่เขียนหนังสือไม่ได้ หรือเด็กจะไม่สามารถวัดคุณลักษณะจากการเขียนเติมข้อความได้

4.3) การเติมเต็มเรื่องราว (Story Completion) ข้อสอบประเภทนี้เป็นการเติมเรื่องราวให้สมบูรณ์ มีการกำหนดเรื่องราวที่มีปัญหา ยังไม่มีคำตอบ หรือยังไม่จบ เรื่องราวส่วนใหญ่จะทำให้เด็กจินตนาการต่อไป (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 265-278)

1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

อุปนิสัยแห่งความสำเร็จประกอบไปด้วย 7 ด้าน คือ คิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญ คิดแบบชนะ-ชนะ เข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกัน เข้าใจผู้อื่น และหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ รูปแบบการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมีดังนี้

1. กำหนดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่จะวัด ในขั้นนี้เป็นเหมือนจุดประสงค์ว่าต้องการวัดอุปนิสัยอะไร

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เข้าใจอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมากขึ้น สามารถนิยามได้แจ่มชัด เพราะการวัดผลอะไรจะต้องรู้ว่าสิ่งที่ต้องการวัดมีลักษณะเป็นอย่างไร การศึกษาทฤษฎีเอกสารการวิจัย หรือผลการศึกษารายละเอียดทั้งหลายเกี่ยวกับอุปนิสัยแห่งความสำเร็จจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

3. เลือกรูปแบบของเครื่องมือ ในการสร้างเครื่องมือการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมีรูปแบบหลายอย่างเลือกตามความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย รูปแบบของเครื่องมือ เช่น แบบการสัมภาษณ์ แบบการสังเกต แบบการเขียนตอบ แบบสร้างจินตนาการ

4. เขียนข้อความ ภาพหรือสถานการณ์ ในขั้นนี้อาความรู้จากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 3 มาใช้ประโยชน์ เพื่อเขียนข้อคำถามให้สามารถวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ต้องการให้ได้ ถ้าใช้แบบสัมภาษณ์ก็ต้องเขียนข้อความอย่างหนึ่ง ถ้าใช้แบบสังเกตก็ต้องทำเป็นข้อรายการถ้าเป็นแบบเขียนตอบก็ต้องมีสถานการณ์เป็นภาษาหรือภาพก็ได้แล้วมีคำถาม ซึ่งอาจให้ตอบแบบอิสระหรือกำหนดคำตอบไว้ให้ในขั้นนี้ จะต้องคำนึงถึงวิธีการกำหนดคะแนนด้วย เพื่อเป็นแนวทางในการให้คะแนนจากผลการตอบข้อคำถามนั้นๆ

5. ตรวจสอบเครื่องมือ ขั้นนี้เป็นการตรวจสอบเบื้องต้น โดยผู้ชำนาญอุปนิสัยแห่งความสำเร็จหรือทางด้านจิตวิทยา และผู้ชำนาญทางการวัดผลการศึกษา ทั้งนี้ก็เพื่อให้เครื่องมือที่สร้างขึ้นมาก่อนไปทดลองใช้มีความมั่นใจขั้นแรกก่อน

6. ตรวจสอบคุณสมบัติรายข้อ หลังจากการทดลองใช้แล้ว นำมาวิเคราะห์หาคุณภาพเบื้องต้น ว่าแต่ละข้อวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จได้จริงหรือไม่ ข้อใดคุณภาพดีเก็บไว้ ข้อใดไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดเอาไว้ นำไปแก้ไขใหม่

7. จัดข้อสอบเป็นชุด ที่ตรงตามจุดมุ่งหมายในการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จครั้งนี้ สร้างคำชี้แจงของการสอบ จัดวางแบบของข้อสอบ พร้อมกำหนดเวลาในการดำเนินการสอบ

8. ศึกษาคุณภาพของเครื่องมือ ด้านความเที่ยงตรง คือดูว่าข้อสอบสามารถวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ต้องการวัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่สร้างไว้ได้หรือไม่ และตรวจสอบความเชื่อมั่น คือดูว่าข้อสอบมีความคงเส้นคงวาของคะแนนการสอบหรือไม่ ซึ่งคุณภาพดังกล่าวจะต้องถึงเกณฑ์ที่ดีของข้อสอบตามทฤษฎีที่ทางวัดผลกำหนดไว้ ถ้าคุณภาพไม่ถึงเกณฑ์จะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น

ในการสร้างข้อสอบนั้นจะต้องสามารถแยกแยะพฤติกรรมการแสดงออก ในอุปนิสัยแห่งความสำเร็จหนึ่ง ๆ ให้ได้ละเอียดมากที่สุดที่สามารถจะทำได้ เพราะเวลาเขียนข้อสอบจะต้องอ้างพฤติกรรมนั้น ๆ อยู่เสมอ จึงจะสามารถวัดพฤติกรรมได้ถูกต้อง (ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 192.198)

ลักษณะทางจิตพิสัย (Affective characteristics) หรือ จิตลักษณะ (Psychological traits) เป็นตัวแปรลักษณะหนึ่งซึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกมานั้นมีตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมอยู่ภายใน หากมีการแสดงออกอย่างคงเส้นคงวาจึงจะเรียกว่าเป็นรูปแบบของพฤติกรรม ดังนั้นการวัดจึงต้องมีการนิยามคุณลักษณะหรือหาตัวบ่งชี้ (Indicators) เพื่อวัดทางอ้อม มีเทคนิคการวัดดังนี้

1. การสังเกต เป็นการสังเกตอย่างมีจุดมุ่งหมายชัดเจน แต่ไม่ให้ผู้ที่ถูกสังเกตรู้ว่าถูกสังเกตพฤติกรรม

2. การใช้แบบวัด (Paper pencil test)

Checklist เป็นแบบตรวจสอบรายการ 2 ตัวเลือกซึ่งไม่ต่อเนื่องกัน เช่น มี- ไม่มี

Rating Scale เป็นแบบตรวจสอบรายการตั้งแต่ 2 รายการซึ่งต่อเนื่องกัน (Continuum) และเกี่ยวข้องกัน เช่น ทำทุกครั้ง นานๆครั้ง ไม่ทำเลย

Situational test กำหนดสถานการณ์ให้และดูว่าผู้ที่ถูกทดสอบจะเลือกทางใด ทำอย่างไร

Paired มี 2 ทางเลือกเปรียบเทียบกัน และให้เลือกใช้กรณีที่ไม่มีตัวเร้ามากนัก เช่น ใช้วัดความสนใจของบุคคล โดยเปรียบเทียบระหว่างสิ่งเร้า 2 สิ่ง

3. การสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์ของนักข่าว

4. การอภิปรายกลุ่ม แล้ววิเคราะห์จากเนื้อหาที่แสดงออกมา

มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

มาตราส่วนประมาณค่า ได้รับการพัฒนาโดย ฟรานซิส เกลตัน (สมพร สุทัศนีย์.ม.ร.ว. ,2544: 349; อ้างอิงจาก Francis Galton) ในศตวรรษที่ 19 เป็นแบบประเมินบุคลิกภาพที่ใช้ในโรงเรียนสถานประกอบการที่จะรับคนเข้าทำงาน และสถาบันทางสังคมอื่นๆ มี 3 ลักษณะ คือ มาตรฐาน

ประมาณค่าที่เป็นตัวเลข มาตรฐานประมาณค่าจำแนกความหมาย และมาตรฐานประมาณค่าที่เป็นกราฟ ซึ่งจะขออธิบายเฉพาะมาตรฐานประมาณค่าที่เป็นตัวเลข กล่าวคือ มาตรฐานประมาณค่าที่เป็นตัวเลข เป็นการที่บุคคลประมาณค่าออกเป็นตัวเลขหนึ่งตัวจากหลายๆตัว ตัวเลขดังกล่าวสอดคล้องกับคำอธิบายลักษณะของบุคคลที่ได้รับการประมาณค่าเป็นการให้ผู้ตอบได้พิจารณาน้ำหนัก หรือระดับของพฤติกรรมที่แสดงถึงคุณลักษณะต่างๆของตนเองออกมาให้ชัดเจนและละเอียดยิ่งขึ้น ผู้ที่เสนอวิธีสร้างมาตรฐานประมาณค่าในเวลาต่อมาคือ ลิเคอร์ท ซึ่งคิดค้นขึ้นเพื่อใช้วัดเจตคติในราว ค.ศ. 1932 ซึ่งเป็นที่รู้จักในหลายๆชื่อ อาทิ Likert Type Scale, Summated Rating Scale , Posteriori Approach และSigma Scale เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดวิธีการหนึ่ง เพราะสามารถสร้างได้ง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อน นอกจากนี้ยังมีความเชื่อมั่นสูง เมื่อเทียบกับมาตรวัดอื่นๆที่มีจำนวนข้อเท่ากัน และพัฒนาเพื่อใช้วัดความรู้สึกได้หลายอย่าง มีแนวคิดในการสร้างดังนี้

การสร้างมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีของลิเคอร์ท

การสร้างมาตรวัดตามวิธีนี้ มุ่งประเมินความรู้สึกของบุคคลไปบนช่วงความรู้สึกของการวัดที่ต่อเนื่องกันว่าอยู่ในปริมาณความเข้มข้นระดับใด และมีทิศทางไปในทางใด ดังนั้น การวัดจึงเริ่มด้วยการกำหนดข้อความ(Statement) ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการวัดแล้วให้ผู้ตอบประเมินความรู้สึกของตนเองต่อข้อความนั้นไปบนมาตรวัดที่มีลักษณะเป็นช่วงความรู้สึก โดยเริ่มต้นจากความรู้สึกที่มีระดับความเข้มข้นน้อยไปหามาก

ขั้นตอนการสร้างมาตรวัดตามวิธีของลิเคอร์ท

1. ศึกษาคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัด รวมทั้งคุณลักษณะของกลุ่มผู้ตอบว่ามีภูมิหลังอย่างไร เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ เพศ อายุ
2. กำหนดนิยามและองค์ประกอบที่ต้องการวัด หลังจากที่มีการศึกษาเอกสารและใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา นำมากำหนดเป็นนิยาม และองค์ประกอบเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการวัด โดยกำหนดเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการเพื่อใช้เป็นแนวทางสำคัญในการสร้างข้อคำถามในมาตรวัดต่อไป
3. การสร้างข้อความข้อความในมาตรวัดที่ดี ควร มีลักษณะดังนี้
 - 3.1 เป็นประโยคหรือวลีสั้นๆ กะทัดรัด ชัดเจน
 - 3.2 ใช้ภาษาเหมาะสมกับกลุ่มผู้ตอบ
 - 3.3 ควรมีความคิดเดียวในแต่ละข้อความ และให้ได้ใจความสมบูรณ์ในตัวเอง
 - 3.4 ควรหลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นความจริงหรือสามารถตีความได้ว่าเป็นความจริงเช่น “รัฐบาลต้องจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ประชาชน”
 - 3.5 หลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นคำขวัญหรือสุภาษิตที่รู้จักกันทั่วไป เช่น “รู้จักษาตัวรอดเป็นยอดดี” เพราะผู้ตอบจะตอบทันที ตามความคุ้นเคยและไม่คิดให้ลึกซึ้ง
 - 3.6 ควรหลีกเลี่ยงข้อความปฏิเสธโดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิเสธซ้อน

3.7 ควรใช้วลีหรือถ้อยคำที่แสดงถึงอารมณ์ เช่น ความรัก ความชอบ ความหวัง ความปรารถนา ความเกลียด ความกลัว เป็นต้น

3.8 ควรมีความหมายน่าสนใจ หรือมีลักษณะเกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันของผู้ตอบ เพื่อสร้างความสนใจในการตอบ

3.9 ควรระมัดระวังไม่ใช้ข้อความที่ตรงเกินไปโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ควรใช้ศิลปะในการเขียนข้อความทางอ้อมเพื่อป้องกันการตอบแบบเสแสร้งของผู้ตอบ

4. การกำหนดจำนวนมาตราและลักษณะของข้อคำถาม

4.1 ปกติแล้วจำนวนมาตราของมาตรวัตนิยมใช้ 5 ระดับ ตามแบบดั้งเดิมที่ลิเคอร์ทแนะนำไว้ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับต่อมาได้มีผลงานวิจัยหลายฉบับบ่งชี้ว่าความเชื่อมั่นของมาตรวัตมีแนวโน้มสูงขึ้น เมื่อเพิ่มจำนวนมาตรา อย่างไรก็ตาม การเพิ่มจำนวนมาตราจะก่อให้เกิดความยากลำบากต่อการประเมินความรู้สึกของผู้ตอบไปบนช่วงความรู้สึกว่าอยู่ในระดับใด นอกจากนี้ยังมีรายงานวิจัยบางฉบับเสนอให้เลิกใช้มาตราที่บอกความรู้สึกระดับกลาง (Neutral) เพราะไม่อาจจำแนกทิศทางความรู้สึกของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งที่ต้องการวัดว่าอยู่ทางใดแน่ ปัญหาแนวโน้มการตอบเข้าสู่ส่วนกลาง แต่ประเด็นดังกล่าวนี้ยังไม่เป็นที่ยุติ เพราะยังมีรายงานการวิจัยบางส่วนชี้ว่า ไม่มีความแตกต่างมากมายนักระหว่างการใช่และไม่ใช้มาตรดังกล่าว นอกจากนี้ความต่อเนื่องของมาตรวัตตามแนว ลิเคอร์ทจาก + ไป - จะต้องผ่าน 0 หรือ Neutral ดังนั้นหากไม่มี Neutral ย่อมไม่ใช้วิธีตามแนวของลิเคอร์ท

4.2 ลักษณะของข้อความในมาตรวัต อาจเป็นทางบวก ทางลบ หรือแบบผสมก็ได้ โดยทั่วไปมาตรวัตที่ประกอบด้วยข้อความที่มีลักษณะทิศทางเดียว (Monotonous Scales) กล่าวคือ เป็นทางบวก ทางลบแบบใดแบบหนึ่ง จะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบผสม แต่บางครั้งมาตรวัตที่เป็นแบบผสมจะมีประโยชน์ต่อการตรวจสอบความคงเส้นคงวาในการตอบของผู้ตอบและป้องกันความคุ้นเคยต่อกระบวนการตอบ เพราะผู้ตอบบางคนอาจตอบข้อความโดยมิได้คำนึงถึงเนื้อหาสาระที่ข้อความมุ่งถาม แต่ตอบเพื่อเสนอภาพพจน์ที่ดีของตนเท่านั้น ในทางปฏิบัติจึงผู้สร้างมาตรวัตจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาวะ เพศ อายุ หรือระดับการศึกษาของกลุ่มผู้ตอบและธรรมชาติของสิ่งที่ต้องการวัดประกอบการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบ

5. การกำหนดน้ำหนักของคะแนน การให้น้ำหนักตัวเลือกนั้นมีหลายวิธีจะใช้วิธีใดก็ได้ ในระยะหลัง ลิเคอร์ทได้แนะนำให้ใช้วิธีการกำหนดตัวเลขโดยพลการ (Arbitrary Weighing Method) วิธีนี้เป็นการกำหนดโดยใช้ตัวเลขเรียงค่าตามลำดับความสำคัญของตัวเลือก จะใช้ 0,1,2,3,4 หรือ 0, 1, 2, 3, 4, 5 หรือ -2, -1, 0, 1, 2 ก็ได้ เพราะคะแนนเฉลี่ยจะเปลี่ยนแปลง แต่ความแปรปรวนคงที่ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2542: 93-96)

การสร้างเครื่องมือวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ผู้วิจัยต้องการศึกษาพฤติกรรมอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รูปแบบเครื่องมือที่ใช้วัดพฤติกรรมอุปนิสัยแห่ง

ความสำเร็จมีหลายรูปแบบ ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้ข้อความแสดงอุปนิสัยแห่งความสำเร็จให้เลือกตอบ ใช้สถานการณ์ย่อยๆ แล้วเขียนตัวเลือกให้ตอบ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบตรวจสอบรายการ Rating Scale 5 ระดับ ที่มีลักษณะการตอบดังนี้ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2. การหาคุณภาพของแบบวัด

2.1 อำนาจจำแนก (Discrimination Index)

2.1.1 ความหมาย

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของอำนาจจำแนก ดังนี้

รวีวรรณ ตังคณฤกษ์พันธ์ (2531: 84) ได้ให้ความหมายของ อำนาจจำแนกว่า เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่จำแนกคุณลักษณะของบุคคลสองกลุ่มที่แตกต่างกัน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543: 130) ได้ให้ความหมายของ อำนาจจำแนกว่า เป็นคุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถจำแนกบุคคลออกเป็น 2 กลุ่ม โดยทั้ง 2 กลุ่ม มีคุณลักษณะที่ต่างกันในเรื่องที่ต้องการศึกษา

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2543: 299) ได้ให้ความหมายของ อำนาจจำแนกว่า เป็นความสามารถในการแยกลักษณะคน 2 กลุ่มได้ คือ แยกคนที่มีลักษณะนั้นสูง กับคนที่มีลักษณะนั้นต่ำได้

อรพินทร์ ชูชม (2545: 259) ได้ให้ความหมายของ อำนาจจำแนกว่า เป็นคุณลักษณะรายชื่อที่สามารถจำแนกแยกแยะความแตกต่างระหว่างบุคคลตามลักษณะที่ต้องการวัดได้

จากความหมายของอำนาจจำแนก สรุปได้ว่า อำนาจจำแนก หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถจำแนกหรือแยกผู้ตอบออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกจากกันได้อย่างถูกต้อง

2.1.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543)

การหาค่าอำนาจจำแนกมีอยู่หลายแบบ ขึ้นกับธรรมชาติของคะแนนที่ได้จากการวัดนั้นๆ การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเป็นรายชื่อสำหรับแบบวัดด้านจิตพิสัย มีดังนี้

วิธีที่ 1 ดัชนีพอยท์ไบซีเรียล (Point-Biserial Index) เป็นลักษณะสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว หรือ 2 กลุ่มคะแนน โดยมีข้อตกลงว่า คะแนนกลุ่มหนึ่งเป็นค่าต่อเนื่อง (Continuous Variable) และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นแบบค่าไม่ต่อเนื่อง (Dichotomous Variable) การให้คะแนนทำถูกต้อง 1 คะแนน และทำผิดได้ 0 คะแนนเท่านั้น

วิธีที่ 2 ดัชนีสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน มีข้อตกลงว่า กรณีตัวเลือกเป็นคะแนนแบบช่วงเท่ากัน เช่น 1 2 3 หรือ 1 2 3 4 หรือมากกว่านั้น คะแนนมากมักเป็นลักษณะเห็นด้วยอย่างมาก หรือมีคุณลักษณะนั้นอยู่อย่างมาก เมื่อผู้ตอบเลือกตอบตัวเลือกที่มีคะแนนมากย่อมได้คะแนนรวมมากด้วย ลักษณะของคะแนน 2 อย่างขึ้นลงตามกัน แสดงว่าข้อนั้นจำแนกได้ แต่ถ้าไม่

ขึ้นลงตามกันแสดงว่าค่าอำนาจจำแนกไม่ดี หรืออาจขึ้นลงกลับกันแปลว่าข้อสอบไม่ดี ไม่ควรนำมาใช้หรือควรนำมาปรับปรุงและควรเช็คการให้คะแนนให้ดี การทดสอบนัยสำคัญของค่าอำนาจจำแนกสามารถตรวจสอบได้จากตารางทดสอบค่าวิกฤตของ r แบบเพียร์สัน

วิธีที่ 3 อำนาจจำแนกจากการทดสอบที (t-test Index) การใช้ดัชนีนี้เสนอโดย A.L.Edwards ใช้ในกรณีแสดงความรู้สึกแต่ละข้อมีมากกว่า 1 คะแนน แต่ละข้อควรให้คะแนนเท่ากัน โดยหลักการ คือ พยายามหาความแตกต่างของคะแนนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ ว่าข้อนั้นๆ ได้คะแนนเป็นไปตามสภาพจริงหรือไม่ ตามทฤษฎีผู้ที่ได้สูงควรทำข้อนั้นได้คะแนนสูง ผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำควรทำข้อนั้นได้คะแนนต่ำ แบบนี้ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำก็จะแตกต่างกัน ข้อนั้นก็ถือว่าจำแนกคนได้ แต่ในทางปฏิบัติคะแนนกลุ่มสูงกับคะแนนกลุ่มต่ำอาจไม่แตกต่างกัน หรือนัยกลับกัน คือ กลุ่มต่ำอาจสูงกว่ากลุ่มสูง กรณีนี้อำนาจจำแนกจะใช้ไม่ได้ อำนาจจำแนกแบบที (t-test Index) ที่ควรยอมรับ คือ 1.750 ตามแนว Edwards หมายถึง ถ้าคำนวณค่าอำนาจจำแนกได้ตั้งแต่ 1.750 ขึ้นไป ถือว่าข้อนั้นมีอำนาจจำแนกใช้ได้ แต่ถ้า t น้อยกว่า 1.750 ถือว่าใช้ไม่ได้ ต้องแก้ไขปรับปรุง ในกรณีค่า t เป็นลบ (-) และค่าตัวเลขจะสูงกว่าเกณฑ์ ถือว่าใช้ไม่ได้ เพราะเป็นผลกลับกัน ถ้าไม่ยึดตามเกณฑ์ของ Edwards ก็สามารหาค่า t แล้วไปเปิดตารางทดสอบค่า t และ df กำหนดนัยสำคัญ และเป็นการทดสอบทิศทางเดียว ถ้าผลออกมาค่า t มีระดับนัยสำคัญที่ระดับที่ต้องการ ค่าอำนาจจำแนกนั้นก็สามารนำไปใช้ได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาอำนาจจำแนกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้ง 7 ประการ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์คะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแบบวัดจากสูตรของ Pearson Product Moment Correlation Coefficient เนื่องจากแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า ที่มีการให้คะแนน 5 มาตรา

2.2 ความเที่ยงตรง (Validity)

ความหมาย

ความเที่ยงตรงเป็นหัวใจสำคัญของเครื่องมือวัด นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงไว้ ดังนี้

บลูม (Bloom. 1967: 468) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัด

กรอนรันด์ (Gronlund.1976: 65) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า เป็นผลการประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่วางไว้

อนาสตาซี (Anastasi.1988: 139) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า เป็นความสามารถของแบบวัดในการตรวจสอบว่าแบบวัดนั้นวัดอะไรและวัดได้ดีเพียงใด

บุญชม ศรีสะอาด (2520: 126) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า เป็นความสามารถของแบบวัดในการที่จะวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

อนันต์ ศรีโสภา (2525: 43) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า หมายถึง แบบวัดนั้นสามารถวัดได้ตรงตามลักษณะหรือจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ศิริชัย กาญจนวาสี (2544: 73) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า เป็นความถูกต้องแม่นยำของแบบวัดในสิ่งที่ผู้วัดต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง

บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (2545: 89) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงว่า เป็นความสามารถวัดในสิ่งที่ผู้วัดต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง

จากความหมายของความเที่ยงตรงที่อธิบายไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถทำหน้าที่ได้ตรงกับคุณลักษณะหรือจุดประสงค์ของสิ่งที่ต้องการวัดทุกครั้ง

ความเที่ยงตรงของแบบวัด

ความเที่ยงตรงเป็นความใกล้เคียงกันระหว่างค่าที่วัดได้กับค่าที่แท้จริง ถ้าผลการวัดได้มีค่าใกล้เคียงกับค่าที่แท้จริงเพียงใด ก็ถือว่าการวัดมีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้นเพียงนั้น ความเที่ยงตรงจึงเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของแบบวัด (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2544: 74)

ความเที่ยงตรงจำแนกตามลักษณะ หรือจุดประสงค์ของการวัดได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
2. ความเที่ยงตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion – Related Validity)
3. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง เครื่องมือที่สามารถวัดได้ตามเนื้อหาที่ต้องการวัด ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จำแนกได้ 2 ชนิด

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผล (Logical Validity) เป็นความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) เป็นคุณภาพของแบบทดสอบที่พิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามคุณลักษณะที่นิยามไว้หรือไม่ ซึ่งเป็นความเที่ยงตรงที่เหมาะสมกับแบบวัดด้านความรู้สึก (Affective Domain) ก่อนสร้างข้อสอบ จะต้องนิยามสิ่งที่จะวัดให้ชัดเจนก่อนหลังจากนั้นจึงจะสร้างข้อสอบหรือข้อความให้สอดคล้องกับนิยามไว้แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบข้อสอบหรือข้อความแต่ละข้อว่าสร้างตรงตามที่นิยามไว้หรือไม่ ถ้าสร้างได้ตรงตามที่นิยามไว้ ก็แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาทางด้านความเที่ยงตรงเชิงพินิจ

2. ความเที่ยงตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion – Related Validity) หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือที่เอาผลการวัดของแบบทดสอบไปหาความสัมพันธ์กับเกณฑ์ที่ต้องการ จำแนกได้ 2 ชนิด คือ

2.1 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง ความเที่ยงตรงที่เอาผลการวัดของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปหาความสัมพันธ์กับเกณฑ์ในสภาพปัจจุบัน (ล้วน สายยศ ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 251) โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างแบบทดสอบกับคะแนนเกณฑ์จากเครื่องมืออื่นที่สามารถใช้บ่งบอกสถานภาพปัจจุบันของลักษณะที่มุ่งวัดนั้นได้ เครื่องมือทั้งสองทำการวัดในเวลาเดียวกัน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางบวกที่สูง แสดงถึงคะแนนจากแบบสอบ สามารถใช้ตัวบ่งชี้ที่ดีของสถานภาพของลักษณะที่มุ่งวัดนั้น (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2544: 83)

2.2 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง ความเที่ยงตรงที่ได้มาจากการเอาผลการวัดของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปคำนวณหาความสัมพันธ์กับเกณฑ์ในอนาคต เพื่อจะเอาผลการสอบไปพยากรณ์ผลความสำเร็จในอนาคต (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543ข: 257) โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ กับคะแนนจากเกณฑ์ จากเครื่องมือที่สามารถบ่งบอกผลสำเร็จของลักษณะที่มุ่งวัดในอนาคต เนื่องจากเครื่องมือทั้งสองทำการวัดในเวลาต่างกัน โดยแบบทดสอบที่สร้างทำการวัดในปัจจุบัน แต่อีกเครื่องมือหนึ่งต้องทิ้งช่วงเวลาทำการวัดในเวลาต่อมาเพื่อให้ได้คะแนนเกณฑ์ในอนาคต(ศิริชัย กาญจนวาสี. 2544: 84)

3. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง การมองข้อความของแบบวัดโครงสร้างหรือแนวคิดทฤษฎีใดจากผลการตอบข้อความของแบบวัดนั้น ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างพิจารณาผลการตอบว่าเป็นไปตามโครงสร้างที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยพิจารณาจากสหสัมพันธ์ระหว่างข้อความของแบบวัดฉบับนั้นกับฉบับอื่นที่พิสูจน์มาแล้ว ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างมี 4 แบบ ดังนี้

3.1 วิธีหาสหสัมพันธ์ เป็นวิธีที่ค่อนข้างง่าย เมื่อสร้างแบบวัดเสร็จแล้วต้องหาเครื่องมือมาตรฐานที่สร้างดีและวัดโครงสร้างเดียวกัน นำมาสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ทั้งสองฉบับแล้ว นำคะแนนทั้งสองกลุ่มมาหาสหสัมพันธ์กัน ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญ ก็แสดงว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นมีโครงสร้างเดียวกับข้อสอบมาตรฐาน นั่นคือ แบบวัดที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

3.2 การวิเคราะห์หลายคุณลักษณะวิธี (Multitrait–Multimethods : MTMM) เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรวิธีวัดต่างๆ กับคุณลักษณะ (Trait) ต่างๆ ในการวัดเป้าหมายอย่างหนึ่ง วิธีการวัดนั้นแต่ละเป้าหมายอาจวัดได้หลายวิธี ขณะเดียวกันในเป้าหมายเดียวกันอาจแบ่งออกเป็นการวัดหลายคุณลักษณะ ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ จะได้เป็นค่า R หรือค่า r เกิด

จากการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product Moment) ธรรมดาผลที่ได้จากการวิเคราะห์แปรผลได้ 3 อย่าง คือ

3.2.1 ความเชื่อมั่น (Reliability) ดูได้จากค่าสหสัมพันธ์ในเส้นทแยงมุมคือ ค่า (r) ซึ่งเป็นผลมาจากใช้คุณลักษณะเดียวกัน วิธีเดียวกัน (Monotraitmonomethod: MM) บางที่เรียกว่า reliability diagonals ซึ่งก็คือ ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ นั่นเอง

3.2.2 ความเที่ยงตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) เป็นการวัดในคุณลักษณะเดียวกันด้วยแบบวัดชนิดเดียวกัน หรือต่างชนิด จะมีค่าสหสัมพันธ์กันสูง ค่าความเที่ยงตรงเชิงเหมือนเป็นผลมาจากค่าสหสัมพันธ์ภายในที่เกิดจากคุณลักษณะเดียวกันแต่ใช้วิธี (แบบทดสอบ) ต่างกัน

3.2.3 ความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) เป็นการวัดในลักษณะที่ต่างกันด้วยแบบวัดชนิดเดียวหรือต่างชนิดกัน จะมีค่าสหสัมพันธ์กันต่ำ ค่าความเที่ยงตรงเชิงจำแนกเป็นผลมาจากค่าสหสัมพันธ์ภายในที่เกิดจากคุณลักษณะต่างกันและใช้วิธีต่างกัน หรืออาจเกิดจากคุณลักษณะต่างกันและใช้วิธีเหมือนกันก็ได้ ค่าสหสัมพันธ์จะน้อย เพราะสิ่งที่ต่างกันไปหาค่าสหสัมพันธ์กันย่อมไม่เกี่ยวข้องกัน ถ้าแบบวัดคุณลักษณะต่างกันไปสัมพันธ์กันก็แปลว่าแบ่งแยกหรือจำแนกไม่ได้

3.3 วิธีเปรียบเทียบกลุ่มรู้จัก (Known Groups Technique) เครื่องมือที่ดีต้องจำแนกสิ่งที่ต้องการวัดได้เด่นชัด ระหว่างกลุ่มที่มีคุณลักษณะนั้นอยู่มากอย่างชัดเจน และกลุ่มที่ไม่มีคุณลักษณะนั้นอยู่เลย หรือมีอยู่น้อยมากอย่างชัดเจน การหาความเที่ยงตรงแบบนี้ ต้องนิยามสิ่งที่วัดให้ชัดเจน แล้วเลือกวิธีเขียนข้อสอบ เพื่อวัดสิ่งนั้นหรือคุณลักษณะนั้น แล้วตรวจสอบข้อคำถามหรือข้อความที่ดีก่อนว่าใช้ได้ จากนั้น จึงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมหรือคุณลักษณะนั้นสูงหรือมีมากอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมหรือคุณลักษณะนั้นอยู่น้อยมาก สุดท้ายจึงนำเครื่องมือวัดไปสอบ วัดกับกลุ่มทั้งสอง ถ้าต่างกันอย่างมีนัยสำคัญก็ถือว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543ก: 318-324)

3.4 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ยึดหลักการที่ว่า ตัวแปร หรือข้อมูลต่างๆ มีความสัมพันธ์กันนั้น เนื่องมาจากตัวแปรต่างๆ เหล่านี้ มีองค์ประกอบร่วมกัน (Common Factor) สังเกตได้จาก การจัดกลุ่มของตัวแปรหรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร การจับกลุ่มของตัวแปร ซึ่งเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรทำให้ทราบถึงโครงสร้างและแบบแผนของข้อมูล ทำให้หาองค์ประกอบของตัวแปรได้ และสามารถหาน้ำหนักขององค์ประกอบของตัวแปรแต่ละตัวได้ ซึ่งค่าน้ำหนักองค์ประกอบนี้ สามารถอธิบายได้ถึงความแปรปรวนระหว่างตัวแปรกับองค์ประกอบนั้นอันแสดงถึงขนาด (Magnitude) ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับตัวประกอบ (ส. วาสนา ประवालพฤกษ์.ม.ป.ป. : 11) อาจกล่าวได้ว่าการวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นการพิสูจน์ว่าข้อสอบแต่ละข้อเมื่อสอบแล้วจะมีข้อมูลทางตัวเลขยืนยันได้ใหม่ว่า วัดคุณลักษณะใด วัด

คุณลักษณะเดียวกัน หรือวัดที่คุณลักษณะเป็นไปตามการวัดคุณลักษณะ เมื่อเขียนข้อสอบตั้งแต่แรกหรือไม่ เพื่อพิสูจน์โครงสร้างของข้อสอบว่าเป็นแบบใด เป็นไปตามโครงสร้างหรือทฤษฎีที่ตั้งไว้หรือไม่ (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 318-325) หรือ การที่ผู้วิจัยต้องการทราบว่า เครื่องมือหรือเทคนิคสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในการวัดจะเป็นเครื่องมือที่สร้างเองหรือขอใช้กับคนอื่นก็ตาม วัดอะไรร่วมกันบ้าง (มีองค์ประกอบอะไรบ้าง) หรือการที่ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวัดตามทฤษฎีหรือแนวคิดอย่างหนึ่ง ต้องการทราบว่าเมื่อนำมาใช้จริงจะปรากฏผลตรงตามทฤษฎีหรือแนวคิดนั้นหรือไม่ก็นำเอาเครื่องมือหรือเทคนิคนั้น ไปใช้วัดกับกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา แล้วนำเอาผลการวัดมาวิเคราะห์ด้วยเทคนิคของการวิเคราะห์องค์ประกอบ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบจะปรากฏค่าที่สำคัญ คือ สัดส่วนของความแปรปรวน แต่ละตัวที่อธิบายองค์ประกอบ (Communality) ซึ่งเขียนแทนด้วย h^2 ซึ่งเป็นค่าความแปรปรวนที่แต่ละด้านแบ่งให้กับแต่ละองค์ประกอบเป็นส่วนที่ชี้ถึงว่าองค์ประกอบนั้นร่วมกับตัวอื่นมากน้อยเพียงใด ค่าโอเกน เป็นผลรวมกำลังสองของสัมประสิทธิ์ขององค์ประกอบร่วมในแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งต้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 1 จึงถือว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่ง ๆ ที่แท้จริง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) เป็นค่าน้ำหนักในแต่ละองค์ประกอบที่แต่ละด้านวัดในองค์ประกอบนั้น (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 160-161)

วัตถุประสงค์สำคัญของการวิเคราะห์องค์ประกอบมี 2 ประการ

1. เป็นการใช่วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ จะใช้ในการสำรวจข้อมูล กำหนดองค์ประกอบ อธิบายความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรเมื่อผู้วิจัยไม่มีหลักฐานอ้างอิงเพียงพอ สำหรับกรอบของสมมุติฐานเกี่ยวกับจำนวนองค์ประกอบ ภายใต้ข้อมูลที่สอบวัดได้ (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2541: 32) ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบจะช่วยให้นักวิจัยลดจำนวนตัวแปรลงและได้องค์ประกอบ ซึ่งทำให้เข้าใจลักษณะของข้อมูลได้ง่าย และสะดวกในการแปลความหมายรวมทั้งได้ทราบแบบแผน และโครงสร้างความสัมพันธ์ของข้อมูลด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 123)

2. เป็นการใช่วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อทดสอบสมมุติฐานเกี่ยวกับแบบแผนและโครงสร้างความสัมพันธ์ของข้อมูล เรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ซึ่งเป็นการศึกษาว่าองค์ประกอบร่วมคู่ใดมีความสัมพันธ์กัน ตัวแปรที่สังเกตตามมาได้ตัวใดได้รับผลจากองค์ประกอบร่วมตัวใดตัวแปรที่สังเกตได้ตัวใดได้รับผลจากองค์ประกอบเฉพาะคู่ใดมีความสัมพันธ์กันโดยวิธีการนี้จะอาศัยการทดสอบทางสถิติที่มีข้อมูลช่วยยืนยัน กรณีนี้นักวิจัยต้องมีสมมุติฐานอยู่ก่อนแล้วและใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลเชิงประจักษ์มีความสอดคล้องกลมกลืนกับสมมุติฐานเพียงใด (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 123)

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

มีขั้นตอนหลักที่สำคัญ 4 ขั้นตอน ดังนี้ (Kim; & Muller. 1978: 10)

1. การเก็บรวบรวมของข้อมูลและเตรียมเมตริกซ์ความแปรปรวนร่วม (Data Collection and preparation of the relevant covariance matrix) ในการเก็บรวมข้อมูล ผู้วิจัยต้องศึกษา ทฤษฎีหรือขอบเขตของเรื่องที่จะศึกษาก่อนว่ามีองค์ประกอบใดบ้าง โดยทั่วไปตัวแปรที่สามารถอธิบายองค์ประกอบได้ควรมีประมาณ 3-5 ตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์จึงควรมี 5-6 เท่าของ จำนวนองค์ประกอบรวมที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างก็สำคัญต่อการวิเคราะห์ องค์ประกอบ เนื่องจากในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็กลงจะทำให้การประมาณค่าความเชื่อมั่นต่ำ กลุ่มตัวอย่างจึงต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอที่จะทำให้ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ประมาณนั้นมีค่าความเชื่อมั่นสูง ถ้าใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของสหสัมพันธ์จะต่ำมากอยู่ในระดับที่ใช้ไม่ได้ ถ้ากลุ่มตัวอย่างประมาณ 100 คน ก็ยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่านั่นเอง หากกลุ่มตัวอย่าง 200 คน ค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ถ้า 300 คน อยู่ในเกณฑ์ดี ส่วน 500 คน อยู่ในเกณฑ์ดีมาก หากทำได้ถึง 1,000 คน หรือมากกว่านั้น ถือว่าดีเลิศ ทั้งนี้เนื่องจากข้อตกลงเบื้องต้น ของการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สันนั้น ใช้เกณฑ์ Bivariate Normal Distribution หากข้อมูลไม่อยู่ในระดับอันตรภาค ความจำเป็นที่ต้องเก็บข้อมูลให้มีจำนวนมาก ๆ ก็มีความจำเป็นเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการวิจัยที่ไม่ได้เก็บข้อมูลแบบสอบถาม Likert Scale ดังนั้นในการวิเคราะห์องค์ประกอบควรใช้กลุ่มตัวอย่างน้อย 500 คน (ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. ม.ป.ป.:9-10)

ส่วนการเตรียมเมตริกซ์ความแปรปรวนร่วมหรือเมตริกซ์สหสัมพันธ์นั้น จะเป็นการดูแบบแผนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย เมตริกซ์นี้จะบอกให้เราทราบว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใดและทำให้ทราบว่าตัวแปรใดควรจะรวมอยู่ในการวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไปตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบต้องมีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากถ้าตัวแปรต่าง ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กันก็แสดงว่าไม่มีองค์ประกอบร่วมกัน จึงไม่มีประโยชน์ที่จะนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นนักวิจัยต้องพิจารณาก่อนว่าข้อมูลที่ได้อามีความเหมาะสมต่อการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือไม่ โดยพิจารณาข้อมูลที่ได้อมีความสัมพันธ์กันอย่างไรเพียงพอหรือไม่ โดยพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และกรรณิการ์ สุขเกษม. 2533:44-46 อ้างอิงจาก Sharma. 1996: 116)

1.1 เมตริกซ์สหสัมพันธ์ (Correlation matrix) พิจารณาเมตริกซ์สหสัมพันธ์ ถ้าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันมาก ซึ่ให้เห็นว่าตัวแปรต่าง ๆ นั้นสามารถจัดเป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยมิติหรือองค์ประกอบเดียวกัน

1.2 สหสัมพันธ์เชิงส่วน (Partial correlation) พิจารณาความสัมพันธ์เชิงส่วนเมื่อควบคุมตัวแปรอื่นทั้งหมดแล้ว ถ้ามีค่าน้อย แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันสูง

1.3 การทดสอบของบาร์ทเลทท์ (Barrett's test of sphericity) การทดสอบนี้เป็นการพิสูจน์ว่าตัวแปรต่างๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างพอเพียงหรือไม่ การทดสอบนี้จึงเป็นการทดสอบสมมุติฐานว่าเมตริกซ์สหสัมพันธ์เป็นเมตริกซ์เอกลักษณะหรือไม่ หากมีนัยสำคัญก็แสดงว่าตัวแปรต่างๆ ไม่มีความสัมพันธ์กัน จึงไม่มีประโยชน์ที่จะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป

1.4 มาตรฐานวัดความเพียงพอของการสุ่มของ ไคเซอร์-ไมเยอร์-โอลคิน (KMO) ดัชนีที่นิยมใช้กันมาก คือมาตรฐานวัดความเพียงพอของการสุ่ม (MSA) ได้แก่ค่า KMO ซึ่งเป็นการวัดความเหมือนกันของตัวแปร (Homogeneity of variables) โดยเปรียบเทียบขนาดของผลรวมของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงส่วน ค่า KMO มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ค่า KMO ที่น้อย แสดงว่าข้อมูลไม่เหมาะต่อการวิเคราะห์องค์ประกอบ ค่า KMO ควรจะมีมากกว่า .800 แต่ ค่า KMO ที่มากกว่า .600 ถือว่ายอมรับได้

2. การสกัดองค์ประกอบเบื้องต้น (Extraction of the initial factor) เป็นการสกัดองค์ประกอบรวมที่น้อยที่สุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้เพียงพอ วิธีสกัดองค์ประกอบแบ่งได้ 2 กลุ่ม ดังนี้ (Tabachnick & Fidell, 1966 : 662-666)

2.1 วิธีการสกัดองค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) จุดประสงค์ของวิธีการนี้ คือเพื่อให้แต่ละองค์ประกอบอธิบายความแปรปรวนของข้อมูลได้มากที่สุดอันดับแรกจะเป็นผลรวมเชิงเส้นตรงของตัวแปรที่สังเกตได้ อธิบายความแปรปรวนที่เหลือได้มากที่สุด คือ ไม่มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบหลักแรก องค์ประกอบถัดมาจะอธิบายความแปรปรวนที่เหลือได้มากที่สุด โดยอิสระจากองค์ประกอบที่สกัดมาก่อนหน้านี้

2.2 วิธีการหาองค์ประกอบร่วม (Common factor) มีหลายวิธีดังนี้ (เนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542 : 131-134)

2.2.1 วิธีแกนหลัก (Principal axis principal factoring) มีจุดประสงค์เพื่อสกัดองค์ประกอบซึ่งเป็นอิสระจากกัน ที่สามารถอธิบายได้มากที่สุด

2.2.2 วิธีความเป็นไปได้สูงสุด (Maximum likelihood) จะประมาณค่าน้ำหนักองค์ประกอบของประชากรจากเมตริกซ์สหสัมพันธ์ที่สังเกตมาได้ด้วยความเป็นไปได้สูงสุด เกณฑ์ของการหยุดการทวนซ้ำ สำหรับการวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรล ใช้การทดสอบ ไค-สแควร์ ตรวจสอบความสอดคล้องความกลมกลืนระหว่างเมตริกซ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้ กับสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้

2.2.3 วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Least Square Method) วิธีการนี้ยังประกอบด้วยวิธีการที่ต่างกันอีก 3 แบบ คือ วิธีกำลังสองน้อยที่สุดไม่ถ่วงน้ำหนัก วิธีกำลังสองน้อยที่สุดทั่วไป และวิธีเศษเหลือน้อยที่สุด (MINRES)

2.2.4 วิเคราะห์ภาพ (Image Factoring) วิธีนี้สิ่งที่มีร่วมกันของตัวแปร คือ การถูกพยากรณ์ได้ด้วยการถดถอยพหุคูณ เป็นการพยากรณ์ตัวแปรที่ 1 จากตัวแปรที่เหลือ พยากรณ์ตัวแปรที่ 2 จากตัวแปรที่เหลือ และทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ

2.2.5 วิธีแอลฟา (Alpha factoring) วิธีการนี้มีหลักการว่าตัวแปรสังเกตได้เป็นเพียงตัวแปรสุ่มจากประชากรของตัวแปรเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ภาพและถือว่าค่าของตัวแปรวัดมาจากประชากรทั้งหมด การสกัดองค์ประกอบนี้ใช้หลักการว่าองค์ประกอบร่วมที่สกัดได้จะมีความสัมพันธ์สูงสุดกับองค์ประกอบที่มีอยู่ในประชากรตัวแปร

ภายหลังจากการสกัดองค์ประกอบแล้วมีเกณฑ์การพิจารณาองค์ประกอบ ดังนี้ (Hair. 1998: 103-106)

- ค่าไอเกนที่มากกว่า 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 และความแปรปรวนเท่ากับ 1 ในกรณีแปลงเป็นคะแนนมาตรฐานแล้ว

- การทดสอบสครี (Scree test) เป็นการพิจารณารูปกราฟซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าไอเกนกับจำนวนองค์ประกอบ หากพบว่าค่าไอเกนเริ่มมีความชันน้อยลงหรือค่อนข้างราบเรียบแล้วเป็นจำนวนองค์ประกอบก่อนถึงจุดนั้น คือ จำนวนองค์ประกอบรวมที่จะนำมาใช้

- เกณฑ์ร้อยละของความแปรปรวน (Percentage of variance criteria) เกณฑ์นี้จะพิจารณาค่าร้อยละของความแปรปรวนสะสมต่อความแปรปรวนทั้งหมดที่สกัดได้จุดมุ่งหมายเพื่อจะให้องค์ประกอบต่าง ๆ ที่สกัดได้นั้น มีนัยสำคัญในทางปฏิบัติ

3. การหมุนแกนองค์ประกอบและแปลความ จากการสกัดองค์ประกอบ ตัวแปรบางตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากในหลายองค์ประกอบ ดังนั้น จึงต้องทำการหมุนแกนเพื่อให้แปลความได้ง่ายขึ้น เนื่องจากการหมุนแกนจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ตัวแปรบางตัว ที่เดิมเป็นสมาชิกของหลายองค์ประกอบในองค์ประกอบหนึ่งเด่นชัดมากขึ้นกว่าเดิม (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสิทธิ์ และกรรณิการ์ สุขเกษม. 2533: 30-37) การหมุนแกนทำให้สามารถแปลความได้ง่ายขึ้น โดยที่จำนวนองค์ประกอบ ค่าความแปรปรวนร่วมกัน หรือค่าร้อยละของความแปรปรวนทั้งหมดที่อธิบายได้โดยองค์ประกอบไม่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการหมุนแกนเป็นการกระจายความแปรปรวนที่อธิบายได้ระหว่างองค์ประกอบใหม่ การหมุนแกนแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 137-139)

3.1 การหมุนแบบมุมฉาก (Orthogonal rotation) แบ่งเป็นวิธีย่อยตามเกณฑ์ที่ใช้ดังนี้

3.1.1 การหมุนแกนแบบควอดติแมกซ์ (Quartimax) เป็นการหมุนแกนโดยให้กำลังสองของน้ำหนักองค์ประกอบแต่ละแถวในเมตริกซ์องค์ประกอบมีค่าสูงสุด

3.1.2 การหมุนแกนแบบวาริแมกซ์ (Varimax) เป็นการหมุนแกนโดยให้กำลังสองของน้ำหนักองค์ประกอบแต่ละแถวในเมตริกซ์องค์ประกอบมีค่าสูงสุด

3.1.3 การหมุนแกนแบบอีควอแมกซ์ (Equimax) เป็นการหมุนแกนซึ่งผสมผสานระหว่างการหมุนแบบควอดติแมกซ์และแบบแควริแมกซ์

3.2 การหมุนแบบมุมแหลม (Oblique rotation) มีหลายวิธีดังนี้

3.2.1 การหมุนแกนแบบควอดติมิน (Quartimin Rotation) ใช้หลักการเดียวกันกับการหมุนแกนแบบควอดติแมกซ์ ผลที่ได้จากการหมุนแกนวิธีนี้ได้องค์ประกอบทั่วไปและค่อนข้างทำมุมแหลมต่อกันมากกว่าวิธีอื่น

3.2.2 การหมุนแกนแบบโคแวริมิน (Covarimin Rotation) ใช้หลักการเดียวกันกับการหมุนแกนแบบแควริแมกซ์ ผลที่ได้จากการหมุนแกนวิธีนี้ได้องค์ประกอบเฉพาะทั่วไป และค่อนข้างทำมุมแหลมต่อกันขนาดใหญ่ใกล้เคียงมากกว่าวิธีอื่น

3.2.3 การหมุนแกนแบบอบลิมิน (Oblimin Rotation) ทำให้ได้ค่าความแปรปรวนร่วมของกำลังสองของสัมประสิทธิ์ที่เป็นภาพฉายน้ำหนักองค์ประกอบบนแกนอ้างอิงมีค่าน้อยที่สุด

การพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Bernard, 2000: 636) ซึ่งเป็นค่าที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับองค์ประกอบ ถ้าตัวแปรใดมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบใดตั้งแต่ .600 ขึ้นไป ถือว่าตัวแปรนั้นเป็นสมาชิกขององค์ประกอบนั้นอย่างชัดเจน นักวิจัยจำนวนมากใช้เกณฑ์ที่ .500 น้ำหนักองค์ประกอบที่มากกว่า .300 ถือว่าควรแก่การพิจารณาแล้ว (Kim ; & Mueller, 1978 : 77) เมื่อนักวิจัยทราบแล้วว่าในแต่ละองค์ประกอบ ประกอบด้วยตัวแปรใดบ้าง ขั้นตอนต่อมาคือการพิจารณาว่าตัวแปรต่างๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นองค์ประกอบนั้นๆ มีความหมายว่าอย่างไรเพื่อที่จะได้ตั้งชื่อองค์ประกอบนั้น ต่อไป และในแต่ละองค์ประกอบควรมีตัวแปรอย่างน้อย 3 ตัวแปร

4. การสร้างมาตราองค์ประกอบ (Factor Scale) มีจุดมุ่งหมายอยู่ 2 ประการ คือ

4.1 เพื่อค้นหามิติของข้อมูลสังเกต

4.2 เพื่อนำองค์ประกอบร่วมบางองค์ประกอบไปใช้ในการค้นคว้าต่อไป

โดยทั่วไปการวิเคราะห์องค์ประกอบจะใช้มาตรการสร้างองค์ประกอบเพื่อศึกษาโครงสร้างต่อไป วิธีการสร้างมาตราองค์ประกอบ ทำให้หลายวิธีดังนี้ (ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. ม.ป.ป. : 49-50)

4.2.1 ใช้การถดถอย (Regression)

4.2.2 ใช้เกณฑ์ (Least Square)

4.2.3 ใช้วิธีการของบาร์ทเลทท์ (Barrett)

4.2.4 ใช้หลักของออร์โธโกนอล (Orthogonality Constraints)

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 150-156) ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน มีขั้นตอน 4 ขั้นตอน เหมือนกับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ขั้นตอน

ที่ต่างกันตรงที่การเตรียมข้อมูลตามแบบวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจแล้ว ยังต้องกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล และระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดลก่อนวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. การกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดลวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน มีโมเดล 4 แบบ ได้แก่ โมเดลการวัดองค์ประกอบเดียวคอนเจเนเนอริค โมเดลการวัดพหุองค์ประกอบคอนเจเนเนอริค โมเดลการวิเคราะห์ยืนยันตัวประกอบ และโมเดลหลักลักษณะหลายวิธี นักวิจัยต้องสร้างโมเดลโดยมีทฤษฎีและหลักการวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องสนับสนุน เมื่อได้โมเดลแล้วจึงนำมากำหนดข้อมูลจำเพาะที่นักวิจัยต้องกำหนดจำเพาะเพื่อใส่เป็นข้อมูลให้โปรแกรมลิสเรลทำงาน ข้อมูลจำเพาะที่นักวิจัยต้องกำหนดตามโมเดล มีดังนี้

จำนวนองค์ประกอบร่วม

ค่าความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างองค์ประกอบร่วมหรือค่าของสมาชิกในเมตริกซ์ PH ของโปรแกรมลิสเรล

เส้นทางแสดงอิทธิพลระหว่างองค์ประกอบร่วม K และตัวแปรสังเกตได้ X หรือค่าของสมาชิกในเมตริกซ์ LX ของโปรแกรมลิสเรล

ค่าความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างเทอมความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้ X หรือค่าของสมาชิกในเมตริกซ์ TD ของโปรแกรมลิสเรล

2. การระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

2.1 เงื่อนไขจำเป็นของการระบุได้พอดี คือ เมื่อจำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่ามีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนสมาชิกในเมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม

2.2 เงื่อนไขพอเพียงของการระบุได้พอดี กฎที่ใช้เป็นเงื่อนไขพอเพียงของการระบุได้พอดี คือเมตริกซ์ PH ต้องเป็นเมตริกซ์สมมาตร และเป็นบวกแน่นอน เมตริกซ์ TD ต้องเป็นเมตริกซ์แนวทแยง และเมตริกซ์ LX ต้องมีค่าลำดับขั้นเท่ากับจำนวนองค์ประกอบลบด้วยหนึ่ง

ส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลจากโปรแกรมลิสเรล มีส่วนที่แตกต่างจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS ดังนี้

1.เมตริกซ์ LX ซึ่งเป็นค่าประมาณพารามิเตอร์น้ำหนักองค์ประกอบ พร้อมด้วยค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และสถิติค่า t โปรแกรม SPSS ไม่มีการวิเคราะห์ในส่วนนี้

2.เมตริกซ์ PH ซึ่งเป็นเมตริกซ์สัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ค่าพารามิเตอร์นอกแนวทแยงในเมตริกซ์ PH จะมีค่าเป็นศูนย์ทั้งหมด เมื่อกำหนดโมเดลองค์ประกอบให้เป็นอิสระต่อกัน

3.เมตริกซ์ TD ซึ่งเป็นเมตริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของเทอมความคลาดเคลื่อนและกำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ กรณีความคลาดเคลื่อนไม่สัมพันธ์กัน เมตริกซ์ TD จะเป็นเมตริกซ์ แนวทแยง และค่าพารามิเตอร์รวมกับค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ จะมีค่าเป็นหนึ่ง นอกจากนี้กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ยังบอก

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรด้วย ส่วนผลที่ได้จากการทดสอบความสอดคล้องของโมเดล มีดังนี้ (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2541 : 34-35)

1. การทดสอบ χ^2 เป็นการทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบตามทฤษฎีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับรูปแบบเชิงประจักษ์ ถ้าค่า χ^2 มีค่าสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ รูปแบบตามทฤษฎีไม่สอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์ ถ้าค่า χ^2 มีค่าต่ำจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือรูปแบบตามทฤษฎีสอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์

2. ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of fit index : GFI) มีค่าอยู่ระหว่าง 0-1 ค่าดัชนี GFI ยิ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่ารูปแบบตามทฤษฎีสอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์

3. ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of fit index : AGFI) เป็นการนำดัชนี GFI มาปรับแก้ให้มีคุณลักษณะเหมือนดัชนี GFI

4. ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือ (Root mean squared residual : RMR) เป็นการเปรียบเทียบระดับความกลมกลืนของรูปแบบเชิงประจักษ์กับรูปแบบตามทฤษฎี ดัชนี RMR ยิ่งเข้าใกล้ 0 แสดงว่า รูปแบบตามทฤษฎียังมีความกลมกลืนกับรูปแบบเชิงประจักษ์

5. นันเซ็นทรัลไลตีพารามิเตอร์ (Non – centrality parameter : NCP) เป็นสถิติที่ใช้ทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบหรือความกลมกลืนมีค่าเป็น 0 ถ้าค่า NCP มีค่ามากจนปฏิเสธสมมุติฐาน แสดงว่ารูปแบบตามทฤษฎีไม่สอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์ ถ้าค่าน้อยจนยอมรับสมมุติฐานราก แสดงว่ารูปแบบมีความเที่ยงตรง

6. ฟังก์ชันจากความแตกต่างระหว่างประชากร (Population discrepancy function : FO) เป็นการประมาณค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการที่โมเดล ใช้ไม่ได้กับกลุ่มประชากร ถ้ามีค่ามากจนกระทั่งปฏิเสธสมมุติฐานแสดงว่ารูปแบบตามทฤษฎีไม่สอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์

7. ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (Rootmean square error of approximation : RMSER) ถ้ามีค่ามากจนปฏิเสธสมมุติฐานแสดงว่ารูปแบบตามทฤษฎีไม่สอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์

8. ดัชนี NFI, NNFI, CFI, FFI และ RFI มีค่าระหว่าง 0-1 ใช้เปรียบเทียบรูปแบบตามทฤษฎีว่ามีความสอดคล้องกับรูปแบบเชิงประจักษ์มากน้อยเพียงใด ค่ายิ่งเข้าใกล้ 1 โมเดลยิ่งสอดคล้องกันมากขึ้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วยการหาความเที่ยงตรงเนื้อหา หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

2.3 ความเชื่อมั่น (Reliability)

2.3.1 ความหมาย

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของ ความเชื่อมั่น ไว้ดังนี้

อนาสตาซี (Anastasi. 1988: 109) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า หมายถึง ความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบกลุ่มเดียวกันด้วยข้อสอบต่างชุดที่มีข้อสอบเทียบเท่ากันหรือภายใต้สภาพการสอบที่แตกต่างกัน

กรอนลันด์ (Gronlund. 1976: 65) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความคงที่ของคะแนนซึ่งได้จากการวัดนักเรียนกลุ่มเดียวกันด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกันหลาย ๆ ครั้ง หรือด้วยแบบวัดสองลักษณะที่เหมือนกัน หรือภายใต้เงื่อนไขของตัวแปรอื่น ๆ ในการวัดนั้น

ไพศาล หวังวานิช (2523: 258) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความสามารถของเครื่องมือที่ให้คะแนนได้อย่างคงเส้น คงวา

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2529: 35) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความสามารถของข้อสอบที่สามารถให้คะแนนได้คงที่ ถ้านำแบบวัดทดสอบนักเรียนคนเดิมคะแนนจากการสอบวัดทุกครั้ง ควรจะสัมพันธ์กัน ควรได้คะแนนคงที่เหมือนเดิม

วิรัช วรรณรัตน์ (2532: 79) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความคงที่แน่นอนและถูกต้องแน่นอนของผลที่ได้จากการวัด

ล้วน สายยศ และอังคณาสายยศ (2543: 209) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการสอบนักเรียนคนเดียวกันหลายครั้ง ในแบบทดสอบชุดเดิม

ศิริชัย กาญจนวาสิ (2544: 43) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า เป็นความคงที่หรือความคงเส้นคงวาของผลที่ได้จากการวัดซ้ำ ถ้าต้องการวัดสิ่งเดียวกันหลาย ๆ ครั้ง ได้ค่าที่ค่อนข้างคงเส้น คงวาสูงขึ้น ถือว่าการวัดมีความเชื่อมั่นมากขึ้น

อรพินทร์ ชูชม (2545: 294) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่า หมายถึง คุณสมบัติที่สามารถให้ผลการวัดคงเส้น คงวา คงที่แน่นอน หรือเหมือนเดิม ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ตาม

จากความหมายของความเชื่อมั่นข้างต้น สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่น หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถทำหน้าที่วัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของผู้ตอบแบบวัดได้คงที่แน่นอน

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ (2521: 278-300) ได้อธิบายถึงวิธีการหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไว้ 2 แนวทาง ดังนี้

1. แบบวัดสัมประสิทธิ์แบบคงตัว (Coefficient of stability) เป็นวิธีการคำนวณสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสองชุด ซึ่งได้จากแบบทดสอบคนละฉบับหรือฉบับเดียวกันแต่เป็นการสอบต่างเวลากัน ซึ่งจำแนกเป็น 2 วิธี

1.1 วิธีสอบซ้ำ (Test-Retest Method) วิธีการนี้จะหาค่าสัมประสิทธิ์ของความคงตัวของคะแนนที่ได้จากการสอบนักเรียนกลุ่มเดียวกันสองครั้ง โดยทิ้งช่วงเวลาให้ห่างกันพอประมาณ แล้วนำคะแนนที่สอบวัดแต่ละครั้งมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน

1.2 วิธีคู่ขนาน (Parallel Forms Method) วิธีการนี้เป็นการคำนวณสัมประสิทธิ์ของความเหมือน ของคะแนนการทดสอบตั้งแต่สองฉบับ การประมาณค่าตามวิธีนี้ อาศัยแนวคิดที่ว่า

แบบทดสอบนี้สร้างขึ้นทั้งสองฉบับจะเป็นตัวแทนของคุณลักษณะที่ต้องการวัด แล้วนำแบบทดสอบทั้งสองฉบับไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกันแล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน

2. แบบสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องภายใน (Coefficient of Internal Consistency)

แนวคิดของวิธีนี้กำหนดว่า แบบทดสอบที่ดีจะต้องมีเอกภาพในการวัด กล่าวคือ ส่วนย่อยของแบบทดสอบฉบับหนึ่ง ๆ จะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเป็นเอกพันธ์ในการที่จะวัดคุณลักษณะหนึ่ง ๆ สัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องภายในนี้ หมายความว่า ข้อคำถามแต่ละข้อหรือส่วนย่อยจะมีความเสมอเหมือนกันทุกข้อหรือทุกส่วน แบ่งออกเป็น

2.1 วิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (Split-Half Method) วิธีนี้จะนำแบบทดสอบไปทดสอบ

กับนักเรียนกลุ่มหนึ่งแล้วจึงแบ่งแบบทดสอบออกเป็นสองส่วน เท่า ๆ กัน โดยอาจแบ่งออกเป็นข้อคู่ข้อคี่ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 212-213) แล้วนำคะแนนของทั้งสองส่วนไปหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อคู่กับข้อคี่ โดยใช้สูตรของเพียร์สัน จากนั้นจึงวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรปรับขยายของสเปียร์แมน-บราวน์ม ฮอสต์ หรือ รูลอน เป็นต้น

2.2 วิธีวิเคราะห์ส่วนย่อย เนื่องจากวิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ ไม่สามารถคำนวณค่า

ความสอดคล้องได้อย่างแท้จริงเพราะการแบ่งครึ่งแบบทดสอบนั้นลักษณะของความเชื่อมั่นจะเป็นความเสมอเหมือนระหว่างคะแนนข้อคู่กับข้อคี่มากกว่า จึงมีผู้คิดค้นวิธีวิเคราะห์คะแนนแบบทดสอบจากส่วนย่อยต่าง ๆ โดยจำแนกรายข้อ จะได้ค่าความเชื่อมั่น ซึ่งเป็นค่าความสอดคล้องภายในของแบบทดสอบอย่างแท้จริง (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ 2545:122-139) วิธีนี้จะใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกันแล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแบ่งเป็นส่วน ๆ โดยทั่วไปนิยมแบ่งเป็นสองส่วนกับแบ่งเป็นหลายส่วนและส่วนที่แบ่งภายในแต่ละส่วนอาจมีระดับคู่ขนานต่างกัน 3 แบบ คือ แบบมาตรฐานเดิม แบบคะแนนจริงสมมูล และแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ วิธีการหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัดจากการแบ่งส่วนภายในฉบับ มีดังนี้

(1) วิธีแบ่งสองส่วน

(1.1) วิธีแบ่งสองส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบมาตรฐานเดิม ใช้สูตรสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown) ซึ่งเป็นสูตรเฉพาะสองส่วน โดยต้องหาความเที่ยงตรงครึ่งฉบับด้วยสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment) ก่อนแล้วจึงนำค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรปรับขยายของสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown)

(1.2) วิธีแบ่งสองส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบคะแนนจริงสมมูล หาความเชื่อมั่นได้จากสูตรของรูลอน (Rulon) สูตรของฟานาแกน (Flanagan) และสูตรของกัตต์แมน (Guttman)

(1.3) วิธีแบ่งสองส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบคะแนนจริง สัมพันธ์การหาค่าความเชื่อมั่นอาจพิจารณาจากความเชื่อมั่นอาจพิจารณาจากความยาวของ เครื่องมือวัด

- เมื่อใช้จำนวนข้อเป็นตัวกำหนดความยาวของเครื่องมือวัด
คำนวณได้จากสูตรของราชู (Raju)

- เมื่อใช้การสอบจริงเป็นตัวชี้บอกความยาว ของเครื่องมือ
วัดคำนวณได้จากสูตรของ เฟลด์ท-ราชู (Feldt-Raju)

(2) วิธีแบ่งหลายส่วน

(2.1) วิธีแบ่งหลายส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบมาตรฐาน เดิมใช้สูตรของ สเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown)

(2.2) วิธีแบ่งหลายส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบคะแนนจริง สมมูล ถ้าส่วนย่อยของเครื่องมือวัดแบ่งเป็นหลายส่วน แยกพิจารณาได้ 2 กรณี ดังนี้

- ถ้าเครื่องมือวัดให้คะแนนแบบสองค่า เช่น แบบทดสอบ เลือกตอบ แบบทดสอบถูกผิด ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน หรือแบบสอบถามบาง เรื่องให้เลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ ถ้าใช่ให้ 1 คะแนน ถ้าไม่ใช่ ให้ 0 คะแนน (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543ข : 215) การหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีนี้ จะต้องมีลักษณะวัดองค์ประกอบร่วมกัน การหาค่าความเชื่อมั่นคำนวณได้จากสูตรของคูเตอร์-ริชาร์ดสัน จากสูตร KR-20 และ KR-21

- ถ้าเครื่องมือวัดให้คะแนนหลายค่า เช่น มาตรฐานประเมิน (Rating Scale) ให้คะแนนหลายค่า เมื่อข้อความนั้นตรงตามลักษณะของผู้ตอบจากน้อยสุดไปหา มากสุดจะได้คะแนนเป็น 1, 2, 3, 4 และ 5 หรือแบบทดสอบอัตนัยฉบับหนึ่งมีคำถาม 5 ข้อ แต่ละข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ดังนั้น แต่ละข้อสามารถให้คะแนนหลายค่า ตั้งแต่ 0 คะแนน ถึง 10 คะแนน การหาค่าความเชื่อมั่นคำนวณได้จากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา

(2.3) วิธีแบ่งหลายส่วน กรณีส่วนย่อยมีความคู่ขนานแบบคะแนนจริง สัมพันธ์ แยกพิจารณาได้ 3 กรณี ดังนี้

- เมื่อใช้จำนวนข้อเป็นตัวกำหนดความยาวของเครื่องมือวัด โดยแบ่งส่วนเครื่องมือวัดเท่ากับจำนวนข้อ และให้คะแนนเป็นสองค่า คือ ตอบถูกได้ 1 ตอบผิดได้ 0 สามารถคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์ r_B (Coefficient r_B) ของบุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์

- เมื่อใช้จำนวนข้อเป็นตัวกำหนดความยาวของเครื่องมือวัด คำนวณได้จากสูตร สัมประสิทธิ์เบต้าเค (Coefficient- β_k) ของราชู ใช้หาความเชื่อมั่นเมื่อแบ่ง เครื่องมือวัดออกเป็นหลาย ๆ ส่วน แต่ละส่วนมีจำนวนข้อ หรือความยาวไม่เท่ากัน ถ้าความยาวแต่ละส่วนมีจำนวนข้อเท่ากันแล้ว ค่าสัมประสิทธิ์เบต้าเค จะเท่ากับสัมประสิทธิ์แอลฟา

- เมื่อใช้ผลการสอบจริงเป็นตัวชี้บอกความยาว ของ เครื่องมือวัดหรือไม่ทราบความยาว คำนวณได้จากสูตร เฟลด์ต์-ราจู (Feldt-Raju)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จด้วยการหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบัค(Cronbach) และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริง สัมพันธ์(Feldt & Raju)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอเยอร์และเบอร์นรูเทอร์ (พีรพงศ์สิริวัฒนางกูร.2520: 13;อ้างอิงจากAyer;& Bernrueter.1937.Journal of Genetic Psychology.P.163) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของเด็กอันเนื่องมาจากวินัยที่ได้รับจากพ่อแม่ต่าง ๆ กัน พบว่าเด็กที่ได้รับการเชยย่นดี มีลักษณะบุคลิกภาพห่างจากความเป็นจริง ต้องการพึ่งพาผู้ใหญ่ในด้านความรัก และเอาใจใส่อย่างผิดปกติ และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ยาก ส่วนเด็กที่พ่อแม่ฝึกให้รู้จักการพึ่งตนเอง โดยให้เด็กได้ใช้ความคิด และตัดสินใจด้วยตนเองจะสามารถปรับตัวและกล้าเผชิญความจริงได้ดีกว่าและต้องการพึ่งพาผู้ใหญ่ น้อยลงกว่าซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เพคและฮาวิกเฮิร์ส(Peck; & Havighurst.1963:12)ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยและแบบใช้อำนาจเด็ดขาดของพ่อแม่พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวประชาธิปไตยมีความเป็นอิสระจากตนเอง และรับผิดชอบมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวแบบอัตตาธิปไตย

โคลเบอร์ก (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ.2520: 20;อ้างอิงจากCohlberg.1976:n.d.)ได้ศึกษาพัฒนาการของเด็กอเมริกันระดับอายุ 7,10,14 และ 16 ในปี ค.ศ. 1964 พบว่าขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการศึกษาคุณธรรมของผู้บริหารในวัยแปรอายุของผู้บริหาร

บล็อกและเอ็มเมอร์ซ (ใจทิพย์ พวงทอง. 2540:41; อ้างอิงจาก Sronfe, Cooper and Dehart.1992. Child Development. P.458 – 459) พบว่า บทบาทของบิดามารดาโดยเฉพาะการ ชูเชื้อและการควบคุมจะมีผลยับยั้งพฤติกรรมของเด็ก และเด็กจะมีลักษณะชื้ออายุ ประหมา และ ต้องพึ่งพาผู้อื่น

สก๊อต (Scott. 1999) ศึกษาอุปนิสัยความกระตือรือร้นของบุคคลกับผลการปฏิบัติงาน โดยการสำรวจตัวอย่างหัวหน้าคนงาน 496 คน ชาย 320 คน และหญิง 176 คน จากหลากหลายอาชีพและหลากหลายองค์กร พบว่า อุปนิสัยความกระตือรือร้น มีความเกี่ยวข้องเป็นบวกกับผลการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ความประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงาน

ลิน เอท แอล (Lin;et al. 2005) ศึกษาเรื่องการตั้งเป้าหมายและความผูกพันต่อองค์กร เป็นปัจจัยในการอธิบายผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ผลการศึกษาพบว่าความผูกพันต่อองค์กร เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้พนักงานตัดสินใจลาออก และพนักงานที่มีการเรียนรู้ การตั้งเป้าหมายไปใน ทางบวกจะมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูง

4.2 งานวิจัยในประเทศ

วารสารณ์ รักรัก(2529) ได้สรุปว่าถ้าบิดามารดาสร้างบรรยากาศภายในบ้านให้ ความสัมพันธ์เป็นไปด้วยความรักความอบอุ่น และเป็นประชาธิปไตย บุตรจะเป็นคนเปิดเผย เป็น ตัวของตัวเอง มีเหตุมีผล มีความรับผิดชอบ เชื้อมั่นในตนเอง ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นได้ดี มีความ มั่นคงทางอารมณ์ ส่วนการเลี้ยงดูแบบถ่อมมากเกินไป จะทำให้เด็กมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง ขาด ความคิดสร้างสรรค์ และความเชื่อมั่นในตนเอง ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ ไม่สามารถที่จะแก้ไข ปัญหาด้วยตนเองได้

บุญสม โพธิ์เงิน (2537) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ปี การศึกษา 2536 พบว่านักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมการอยู่ร่วมกันแตกต่างจากนักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันมากกว่านักเรียน ชายผลการทดสอบโดยการเปรียบเทียบกลุ่มต่างของระดับชั้นมีค่าผลต่างเฉลี่ยที่ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ.01

จิราพร ปัทมะสุนทร (2543:32-49) ได้ทำการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของ แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นทหารของนักเรียนทหาร โดยสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ ความเป็นทหาร จำนวน 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบวัดบุคลิกภาพความเป็นทหารชนิดข้อความ ผล การศึกษาพบว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างที่วิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบของแบบ วัดบุคลิกภาพความเป็นทหารชนิดสถานการณ์ มี 18 องค์ประกอบ โดยมีค่าไอเกนอยู่ระหว่าง 1.486- 7.769 และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .318-.834 ส่วนค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง เมื่อ วิเคราะห์ด้วยวิธีหลายคุณลักษณะหลายวิธี ของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นทหารชนิด ข้อความและชนิดสถานการณ์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงเชิงเหมือน ซึ่ง เป็นการวัดในลักษณะเดียวกันด้วยวิธีวัดเดียวกันหรือต่างกัน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .532-.639 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงเชิงจำแนก เป็นการวัดลักษณะที่ต่างกัน ด้วยวิธีวัด แบบเดียวกันหรือต่างวิธีกัน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.091-.673

วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา (2545) ได้ทำการศึกษารูปแบบการเสริมสร้างอุปนิสัย 7 ประการตามแนวคิดของสติเฟ่น อาร์ โควี สำหรับเยาวชนตอนปลาย โดยใช้หลักการนี้โออิวิแมนนิส และการจัดกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียน ผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมฝึกอบรมเพื่อการเสริมสร้าง

อุปนิสัย 7 อุปนิสัย 7 ประการตามแนวคิดของสตีเฟน อาร์ โควี นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชน 2 กลุ่ม มีกระบวนการได้แก่ 1) กำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา 2) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 3) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่การสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย การเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง การเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง การฝึกฝนทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่ม และการจูงใจเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ พบว่าความคิดเห็นต่อรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการทดลองรูปแบบพบว่า เยาวชนกลุ่มทดลองมีอุปนิสัย 7 ประการหลังการทดลองสูงกว่าเยาวชนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงอุปนิสัย 7 ประการ หลังการทดลองมากกว่าร้อยละ 80

ดาราวรรณ กล่อมเกลี้ยง (2546: 92-95) ได้สร้างแบบวัดทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบวัดทักษะทางสังคมที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของริจีโอ (Riggio) 2 ฉบับ เป็นแบบข้อความและสถานการณ์ ซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน คือการแสดงออกทางอารมณ์ ความไวในการรับรู้อารมณ์ผู้อื่น การควบคุมอารมณ์ การแสดงออกทางสังคม ความไวในการรับรู้อารมณ์ผู้อื่น และการควบคุมทางสังคม พบว่า ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ทั้งแบบวัดฉบับข้อความและฉบับสถานการณ์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงเชิงเหมือนอยู่ระหว่าง .503-.535 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงเชิงจำแนกมีค่าอยู่ระหว่าง .005-.498 และแบบวัดทักษะทางสังคมฉบับข้อความมีค่าอำนาจจำแนก(t) ระหว่าง 2.004 – 10.724 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 -.05 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะทางสังคมฉบับข้อความในแต่ละด้านมีค่าระหว่าง .711-.823 และค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับมีค่า 878 ส่วนแบบวัดทักษะทางสังคมฉบับสถานการณ์ในแต่ละด้านมีค่าระหว่าง .705-.800 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่า .840

ธนวิรินทร์ พัฒนคุณ (2546) ได้ศึกษาถึงอุปนิสัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการทำงานโดยศึกษาอุปนิสัยส่วนบุคคลทั้ง 7 ประการโดยสร้างแบบสอบถามไปใช้กับพนักงานบริษัททั้งสิ้น 465 คน พบว่าพนักงานกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุระหว่าง 20-35 ปี ด้านสถานภาพส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ด้านระดับการศึกษาส่วนใหญ่ระดับปริญญาตรีอุปนิสัยส่วนบุคคลของพนักงานในระดับอุปนิสัยที่ดีมากที่สุดคือ เข้าใจผู้อื่น ส่วนลักษณะทางประชากรศาสตร์ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อประสิทธิผลในการทำงานที่แตกต่างกัน

จรีภรณ์ กระบวนแสง (2549) ได้ทำการศึกษาระหว่างภาวะผู้นำ เจ็ดอุปนิสัยที่มีประสิทธิผล และความผูกพันต่อองค์การพบว่าผู้นำที่นำเอาเจ็ดอุปนิสัยที่มีประสิทธิผลมาใช้ทำให้บุคลากรมีความผูกพันกับองค์การและสามารถทำงานได้มีประสิทธิผลมากขึ้นกว่าเดิม

ลูกน้ำ แมลงภู่ (2551) ได้ศึกษาคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ พบว่านักเรียนหญิงมีคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันในสังคม ตามหลักธรรมหัวข้อ สังคหวัตถุ 4 ในแต่ละด้าน และโดยรวมสูงกว่าเพศชาย

ทิพวรรณ ดอนดี (2552) ศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูง ที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรค ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดอุปนิสัย 7 ประการของวัยรุ่นที่เป็นเลิศ แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง แบบวัดความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรค และโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูง หลังการทดลอง พบว่านักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคสูงกว่าก่อนเข้าร่วม โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิไลลักษณ์ มีประชา (2552) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะในการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตยประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ คุณภาพของดัชนีชี้วัดด้านความเที่ยงตรงเชิงพินิจมีค่าอยู่ค่าอยู่ระหว่าง 0.769-1.000 คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง พิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.457 ถึง 0.835 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ความคลาดเคลื่อนในการวัดมีค่าอยู่ระหว่าง 0.303 ถึง 0.791 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดคุณลักษณะในการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.202-0.581 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าอยู่ระหว่าง 0.953 และได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเพศต่างกันมีคุณลักษณะในการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตยด้านการเคารพ ความสามัคคี และความมีปัญญา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยนักเรียนหญิงมีคุณลักษณะในการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตยด้านการเคารพ ความสามัคคี และความมีปัญญา สูงกว่านักเรียนชาย

สุวรรณา อรรถชิตวาทีน. (2552). ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่าแบบวัดทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 มีคุณภาพ ค่าความยากง่ายแต่ละด้านอยู่ระหว่าง 0.258 - 0.781 ค่าอำนาจจำแนกแต่ละด้านอยู่ระหว่าง 0.213-0.546 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดตรวจสอบด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ เมื่อพิจารณาทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตแต่ละด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของอยู่ระหว่าง 0.319 - 0.667 และค่าไอแก้มอยู่ระหว่าง 7.679 - 16.495 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตค่าความเชื่อมั่นของแบบ

วัดทักษะการคิดขั้นสูงด้านทักษะการคิดขั้นสูงทั้ง ฉบับจำนวน 34 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นตามสูตร KR-20 มีค่า 0.879 และค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์ r_B (Coefficient r_B) มีค่า 0.880 เมื่อ จำแนกตามเพศระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีทักษะการ ดำเนินชีวิต ด้านการระบุประเด็นปัญหา ด้านการกำหนดลำดับแนวคิด ด้านการประเมินความ เหมาะสม และด้านการตัดสินใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนหญิง มีทักษะการดำเนินชีวิตด้านการระบุประเด็นปัญหา ด้านการกำหนดลำดับแนวคิด ด้านการประเมิน ความเหมาะสม และด้านการตัดสินใจ สูงกว่านักเรียนชาย

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดด้านจิต พินัยหรือความรู้สึกที่แสดงออกมาเป็นบุคลิกภาพหรืออุปนิสัยในด้านต่างๆ ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบของ เครื่องมือวัดบุคลิกภาพมีหลายแบบเช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การเขียนตอบ การใช้จินตนาการ ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้างแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ และใช้ แนวคิด 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จของ สตีเวน อาร์ โคเว (Stephen R. Covey. 2002) ในการสร้าง ข้อคำถามในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ด้านความ เทียบตรงเชิงโครงสร้างผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)ด้านความเชื่อมั่นใช้วิธี สัมประสิทธิ์แอลฟา(α -Coefficient)ของครอนบักและค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริง สัมพันธ์(Feldt & Raju)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัย เรื่องการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา โดยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัด กรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 มีจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 61 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่ 43 โรงเรียน มีจำนวนห้องเรียน 221 ห้องเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 17 โรงเรียน มีจำนวนห้องเรียน 43 ห้องเรียน โรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน มีจำนวนห้องเรียน 1 ห้องเรียน รวมจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 265 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 10,309 คน ชาย 4,568 คน หญิง 5,741 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 6 โรงเรียน จำนวนห้องเรียน 24 ห้องเรียน และจำนวนนักเรียน 786 คน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 592 คน โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียนจำนวนนักเรียน 157 คน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling) ซึ่งการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ความคลาดเคลื่อน ± 10 (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2545: 134) ต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อย 390 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. สืบหาข้อมูลจำนวนโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มบูรพา จำแนกโรงเรียนตามขนาดของโรงเรียน มีโรงเรียนขนาดใหญ่ 43 โรงเรียน มีจำนวนห้องเรียน 221 ห้องเรียนโรงเรียนขนาดกลาง 17 โรงเรียน มีจำนวนห้องเรียน 43 ห้องเรียน โรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียนมีจำนวน

ห้องเรียน 1 ห้องเรียน จำนวนโรงเรียนทั้งหมด 61 โรงเรียน จำนวนห้องเรียนทั้งหมด 265 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 10,309 คน

2. ทำการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two - Stage Random Sampling) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นชั้น (Strata) โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม (Sampling Unit) โดยสุ่มโรงเรียนแต่ละขนาดตามสัดส่วน 10 % ได้โรงเรียนทั้งหมด 6 โรงเรียน ผลปรากฏว่าได้โรงเรียนขนาดใหญ่ 3 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน

ขั้นที่ 2 สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit) โดยใช้สัดส่วนประมาณ 50% ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 19 ห้องเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 4 ห้องเรียน โรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียนรวมจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 24 ห้องเรียน ซึ่งจำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่า 390 คน ได้จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 786 คน ชาย 360 คน หญิง 426 คนดังแสดงตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามขนาดโรงเรียน

ขนาดของโรงเรียน	โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนห้องเรียน	จำนวนนักเรียน
ใหญ่	บ้านบางกะปิ	8	266
	วัดบึงทองหลาง	6	180
	ประชาอุทิศ	5	146
กลาง	พิชัยพัฒนา	2	81
	สุเหร่าคลองจั่น	2	76
เล็ก	สุเหร่าทับช้างคลองบน	1	37
รวม	6 โรงเรียน	24	786

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร (พุทธศักราช 2553)

หมายเหตุ	โรงเรียนขนาดเล็ก	จำนวนนักเรียน	1 - 400 คน
	โรงเรียนขนาดกลาง	จำนวนนักเรียน	401 - 800 คน
	โรงเรียนขนาดใหญ่	จำนวนนักเรียน	801 คน ขึ้นไป

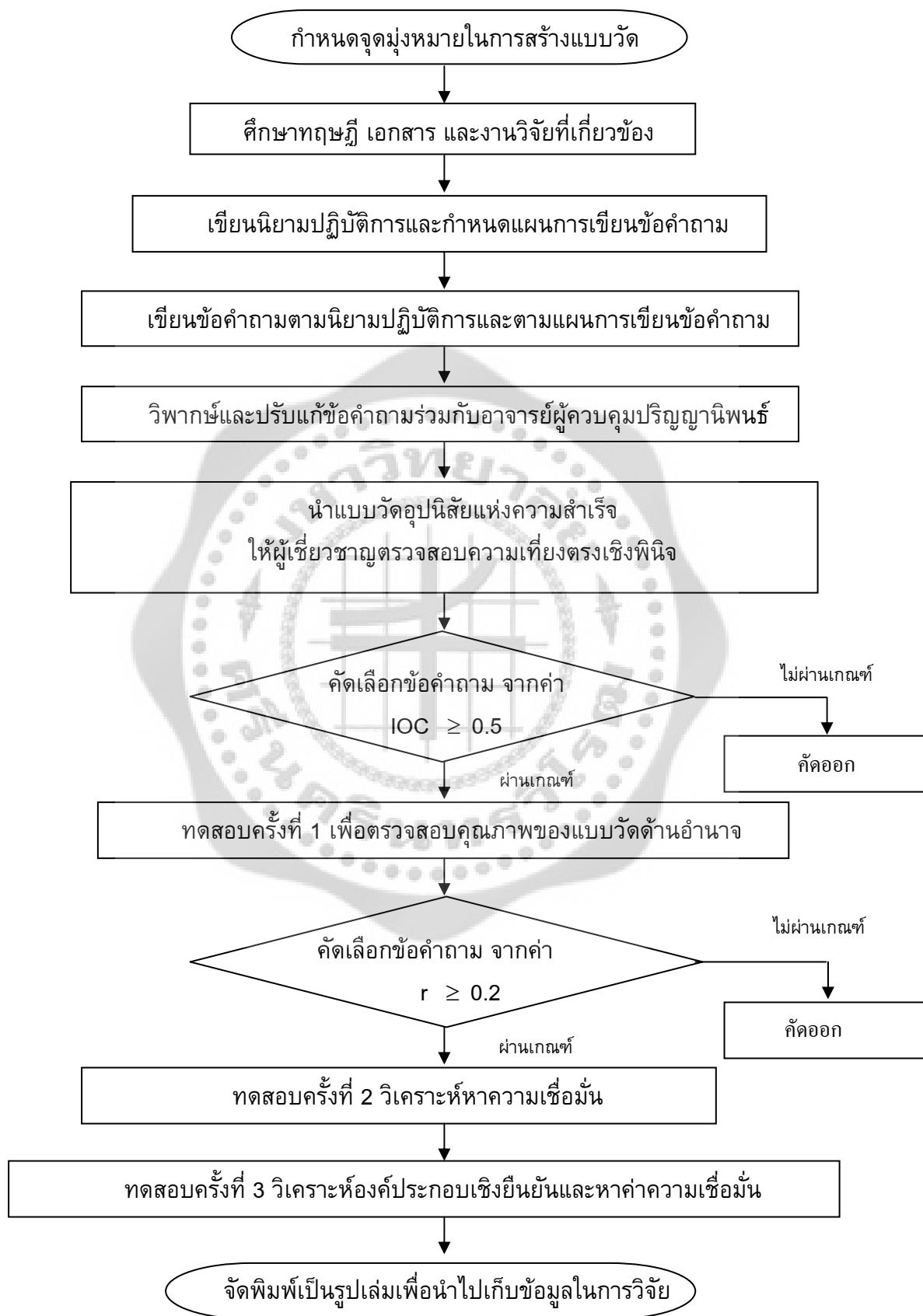
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวัดที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองได้แก่

แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ สตีเวน อาร์ โควี ประกอบด้วย อุปนิสัย 7 ด้าน ได้แก่ คิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญ คิดแบบชนะ-ชนะ เข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกันหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ ด้านละ 15 ข้อ รวมทั้งหมดจำนวน 105 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ดังแสดงในภาพประกอบ 5

ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

ภาพประกอบ 5 แสดงลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดเพื่อสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด เพื่อสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด

1.1 เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้น

1.1.1 ค่าอำนาจจำแนกด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมจากข้ออื่นๆที่เหลือ

1.1.2 ค่าความเที่ยงตรงด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

1.1.3 ค่าความเชื่อมั่นโดย

- วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค
- ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju)

1.2 เพื่อเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

2. ศึกษา नियาม ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

3. เขียน नियามปฏิบัติการตามอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ต้องการวัด ซึ่งสรุปจาก नियามและอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ค้นคว้าจากเอกสารต่างๆ

4. เขียนข้อคำถามตาม नियามปฏิบัติการของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จและสัดส่วนโครงสร้างแต่ละด้าน โดยสร้างข้อคำถามตามรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 มาตรา ให้ครอบคลุมอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้ง 7 ด้าน โดยให้เลือกตอบตามที่ได้ปฏิบัติและความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองและการให้คะแนนของอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ให้นำหน้าคะแนนเป็น มากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย และ น้อยที่สุด แบ่งเป็น 7 ด้าน คือ ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ ด้านจัดลำดับความสำคัญ ด้านคิดแบบชนะ-ชนะ ด้านเข้าใจผู้อื่น ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน และด้านหมั่นฝึกฝนเสมอ ด้านละ 15 ข้อ รวมทั้งฉบับจำนวน 105 ข้อ

5. ตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ด้านความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามและ नियามที่กำหนดไว้ รวมถึงความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษาและรูปแบบของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จได้ตรงตาม नियามในด้านคิดล่วงหน้า 10 ข้อ ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ 14 ข้อ ด้านจัดลำดับความสำคัญ 14 ข้อ ด้านคิดแบบชนะ-ชนะ 10 ข้อ ด้านเข้าใจผู้อื่น 14 ข้อ ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน 14 ข้อ ด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ 15 ข้อ รวมทั้งฉบับจำนวน 91 ข้อ โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.600-1.000

6. ทดสอบครั้งที่ 1 นำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ที่สร้างขึ้นซึ่งคัดเลือกและปรับปรุงจากการตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว จำนวน 91

ข้อไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 132 คน โรงเรียนวัดบางเตย สำนักงานเขตบึงกุ่ม เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกพบว่าผ่านเกณฑ์ทางการวัดผล ดังนี้ ด้านคิดล่วงหน้า อยู่ระหว่าง 0.332–0.603 จำนวน 8 ข้อ ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ อยู่ระหว่าง 0.292–0.523 จำนวน 12 ข้อ ด้านจัดลำดับความสำคัญ อยู่ระหว่าง 0.320–0.552 จำนวน 12 ข้อ ด้านคิดแบบชนะ-ชนะ อยู่ระหว่าง 0.250–0.504 จำนวน 9 ข้อ ด้านเข้าใจผู้อื่น อยู่ระหว่าง 0.259–0.596 จำนวน 13 ข้อ ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน อยู่ระหว่าง 0.360–0.570 จำนวน 12 ข้อ ด้านหมั่นฝึกฝนเสมอ อยู่ระหว่าง 0.261–0.521 จำนวน 14 ข้อ รวมทั้งฉบับมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.250–0.603 รวมทั้งสิ้น 80 ข้อ

7. นำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จไปทดสอบใช้ครั้งที่ 2 (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนคลองสาม สำนักงานเขตเขตมีนบุรี จำนวน 145 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient: α) พบว่าแบบวัดจากผลการวิเคราะห์พบว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ด้านคิดล่วงหน้า มีค่า 0.786 ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ มีค่า 0.868 ด้านจัดลำดับความสำคัญ มีค่า 0.876 ด้านคิดแบบชนะ-ชนะ มีค่า 0.823 ด้านเข้าใจผู้อื่น มีค่า 0.886 ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน มีค่า 0.882 ด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอมีค่า 0.898 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.913 จากผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จพบว่าแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่เชื่อถือได้

8. ทดสอบครั้งที่ 3 นำข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบคุณสมบัติ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 786 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดด้านค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ดังนี้

8.1 ด้านค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

8.2 ด้านค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่า

- สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient: α)
- สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju)

9. จัดพิมพ์แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่าง โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุดตามความเป็นจริง โดยการตอบคำถามแต่ละข้อเพียง 1 คำตอบ และตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
000	<p>1. อุปนิสัยคิดล่วงหน้า ก่อนตัดสินใจทำอะไรซ้ำพเจ้าคิดถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อบุคคลอื่นและตัวเอง</p> <p>ก่อนที่ครูจะเข้ามาสอนในห้องเรียนซ้ำพเจ้าจะหยุดคุยหรือหยุดเล่นและจะเตรียมสมุดหนังสือวิชานั้นขึ้นมาเตรียมพร้อมสำหรับการเรียน</p>					
000	<p>2. คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ แม้มีอุปสรรคซ้ำพเจ้ามีความมุ่งมั่นทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ</p> <p>การที่ซ้ำพเจ้าตั้งใจเรียนเพราะซ้ำพเจ้าคิดถึงเป้าหมายในเรื่องการเรียนต่อชั้นสูง</p>					
000	<p>3. จัดลำดับความสำคัญ เมื่อได้รับงานที่ครูมอบหมายซ้ำพเจ้าจะวางแผนอย่างมีขั้นตอน</p> <p>ซ้ำพเจ้าจัดลำดับความสำคัญของการทำกิจกรรมต่างๆ ก่อนและหลังได้อย่างเหมาะสม</p>					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0 00	<p>4. คิดแบบชนะ – ชนะ</p> <p>ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือใคร เพราะทุกคนช่วยเหลือตนเองได้</p> <p>ข้าพเจ้าถือคติว่าไม่ยากให้ใครเด่นเกินแม้จะเป็นเพื่อนก็ตาม</p>					
0 00	<p>5. เข้าใจผู้อื่น</p> <p>ข้าพเจ้าสามารถรับฟังคำพูดของเพื่อนจนจบโดยไม่พูดแทรก</p> <p>ข้าพเจ้าฟังเพื่อนพูดด้วยความตั้งใจเพราะเข้าใจความรู้สึกของเขา หากไม่มีใครฟัง</p>					
0 00	<p>6. เสริมแรงซึ่งกันและกัน</p> <p>ข้าพเจ้าให้กำลังใจและให้คำปรึกษาเพื่อนเมื่อมีปัญหา</p> <p>ข้าพเจ้าสามารถทำงานกลุ่มกับเพื่อนได้ดีโดยไม่มีปัญหาแม้จะไม่สนิทก็ตาม</p>					
0 00	<p>7. หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ</p> <p>ข้าพเจ้าเข้าห้องสมุดเพื่อเรียนรู้สิ่งต่างๆ</p> <p>ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาหรือทางสังคมอย่างเต็มที่</p>					

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนแต่ละข้อคำถาม มีน้ำหนักตั้งแต่ 1-5 คะแนน ดังนี้

ระดับความรู้สึกหรือการกระทำ	ข้อคำถามทางบวก	ข้อคำถามทางลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เมื่อรวมคะแนนทั้งหมดของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ จำนวน 80 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 387 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 185 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 360.01 – 400.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับสูง
เท่ากับ 280.01 – 360.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 200.01 – 280.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับปานกลาง
เท่ากับ 120.01 – 200.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 80.00 – 120.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านคิดล่วงหน้า จำนวน 8 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 39 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 12 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 36.01 – 40.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับสูง
เท่ากับ 28.01 – 36.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในระดับค่อนข้างสูง

เท่ากับ 20.01 – 28.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 12.01 – 20.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 8.00 – 12.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้าน คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จำนวน 12 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 55 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 24 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 54.01 – 60.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 42.01 – 54.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 31.01 – 42.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 18.01 – 30.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 12.00 – 18.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านจัดลำดับความสำคัญ จำนวน 12 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 20 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 54.01 – 60.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 42.01 – 54.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 31.01 – 42.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 18.01 – 30.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 12.00 – 18.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านคิดแบบชนะ – ชนะ จำนวน 9 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 45 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 18 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 40.51 – 45.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 31.51 – 40.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 22.51 – 31.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 13.51 – 22.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 9.00 – 13.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านเข้าใจผู้อื่น จำนวน 13 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 65 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 37 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 58.51 – 65.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 45.51 – 58.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 32.51 – 45.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 19.51 – 32.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 13.00 – 19.50	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน จำนวน 12 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 14 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 54.01 – 60.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 42.01 – 54.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง

เท่ากับ 31.01 – 42.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 18.01 – 30.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 12.00 – 18.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

เมื่อรวมคะแนนจำแนกเป็นองค์ประกอบในองค์ประกอบด้านหมั่นฝึกฝนเสมอ จำนวน 14 ข้อ คะแนนสูงสุดจะเท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 25 คะแนน โดยมีการแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้

เท่ากับ 63.01 – 70.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับสูง
เท่ากับ 49.01 – 63.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างสูง
เท่ากับ 35.01 – 49.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับปานกลาง
เท่ากับ 21.01 – 35.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับค่อนข้างต่ำ
เท่ากับ 14.00 – 21.00	คะแนน	นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ในระดับต่ำ

3. การรวบรวมข้อมูล

ผู้ดำเนินการวิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากครูโรงเรียนประถมศึกษา ของกรุงเทพมหานคร
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงสำนักงานเขต ของโรงเรียนที่สังกัดกรุงเทพมหานครกลุ่มบูรพาเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาของกรุงเทพมหานคร
3. นำหนังสือขออนุญาตจากสำนักการศึกษาสำนักงานเขตและหนังสือของผู้วิจัยไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยนำไปส่ง และรับด้วยตนเอง ตามวันเวลา
4. จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553
5. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล กับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังนี้

5.1 ทดสอบครั้งที่ 1 กับนักเรียนจำนวน 132 คน โดยให้นักเรียนทำแบบวัดเพื่อหาค่าอำนาจจำแนก

5.2 ทดสอบครั้งที่ 2 กับนักเรียนจำนวน 145 คน โดยให้นักเรียนทำแบบวัดเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

5.3 ทดสอบครั้งที่ 3 กับนักเรียนจำนวน 786 คน ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2553 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2553 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ และเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน คำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ และศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการหาค่าสถิติพื้นฐานและการประมาณค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยคำนวณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)
2. ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ วิเคราะห์เครื่องมือเป็นรายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนของแบบวัดแต่ละข้อกับคะแนนรวมแต่ละด้านของแบบวัด ใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ
4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient: α) และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju)
5. ศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จจากกลุ่มต่างเพศ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X})
- 1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)
- 1.3 ค่าความเบ้ (skewness)
- 1.4 ค่าความโค้ง (Kurtosis)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยการพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Congruency :IOC) (ล้วน สายยศ;และอังคณา สายยศ. 2539:249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง มีค่าอยู่ระหว่าง - 1 ถึง + 1
	$\sum R$	แทน	ผลคูณของคะแนนกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ จากสูตรของ Pearson Product Moment Correlation Coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.2540:173) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$r = \frac{n\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n\sum X^2 - (\sum X)^2][n\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเป็นรายข้อ
	X	แทน	คะแนนของข้อคำถาม
	Y	แทน	คะแนนผลรวมของข้ออื่นๆที่เหลือทุกข้อ
	n	แทน	จำนวนนักเรียน

2.3 หาค่าความเชื่อมั่น

2.3.1 หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จจากค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น(Reliability Coefficient)โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา(α -Coefficient)ของคอนบาค(Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.2541: 229) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
-------	----------	-----	---------------------------

n	แทน	จำนวนข้อของแบบวัด
S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคำถามรายข้อ
S_x^2	แทน	ความแปรปรวนทั้งหมดของแบบวัด

2.3.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ โดยการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรของเฟลด์ต์-ราชู (Feldt-Raju) ใช้ผลการสอบจริงเป็นตัวชี้บอกความยาวของเครื่องมือวัด (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2547: 228-229)

$$r_{F-R} = \frac{1}{(1 - \sum \lambda_i^2)} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right)$$

$$\text{โดย } \lambda_i = \frac{\sum S_i}{S_x^2}$$

เมื่อ	r_{F-R}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแบบวัด
	S_x^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	λ_i	แทน	สัดส่วนระหว่างผลรวมของเมทริกซ์ r กับความแปรปรวนของแบบวัดทั้งฉบับ

2.4 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) แบบยืนยัน (Confirmatory) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชายและเพศหญิงโดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 151)

$$\text{ใช้สูตร } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t - distribution

\bar{x}_1, \bar{x}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2 ตามลำดับ
s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2 ตามลำดับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ที่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
K	แทน	จำนวนข้อ
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าดัชนีคะแนนทดสอบ t
r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด
n_i	แทน	จำนวนคนของผู้ตอบแบบวัดรายข้อ
α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient: α)
r_{F-R}	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดคำนวณจากสูตรของ เฟลด์ต์- ราจู(Feldt-Raju)
SK	แทน	ค่าความเบ้
KU	แทน	ค่าความโด่ง
χ^2	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบไค-สแควร์
λ	แทน	น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน
GFI	แทน	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
AGFI	แทน	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
RMSEA	แทน	ค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความ คลาดเคลื่อน
δ	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายนอก
df	แทน	องศาอิสระ(Degrees of Freedom)
p-value	แทน	ความน่าจะเป็น
RMR	แทน	ดัชนีวัดรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ มาตรฐาน
SMC	แทน	ค่าสัดส่วนของความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่ อธิบายได้ ด้วยความแปรปรวนของตัวแปรแฝง

Bp	แทน	ตัวแปรด้านคิดล่วงหน้า
Bw	แทน	ตัวแปรด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ
Pf	แทน	ตัวแปรด้านจัดลำดับความสำคัญ
Tw	แทน	ตัวแปรด้านชนะ-ชนะ
Sf	แทน	ตัวแปรด้านเข้าใจผู้อื่น
Sy	แทน	ตัวแปรด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน
Ss	แทน	ตัวแปรด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ
Tolerance	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ
VIF	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Variance Inflation Factor)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อในการนำเสนอ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

1.1 การตรวจสอบความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดรายข้อสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

(Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

1.3 การตรวจสอบการแจกแจงข้อมูลความเป็นโค้งปกติ

1.4 ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

1.5 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

(Confirm Factor Analysis)

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรดังนี้

1.6.1 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์

แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient: α)

1.6.2 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนจำแนกตามเพศ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 การเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนจำแนกตามเพศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ความสอดคล้องของคำถามกับแนวคิดหลักที่ใช้ในการสร้างแบบวัด

ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ จากการสังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ และการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดสำหรับการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ ผลของการสังเคราะห์จากเอกสารสามารถสร้างเป็นแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จได้ทั้งหมด 7 ด้าน

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ขอประกอบแบบวัดจากการสังเคราะห์เอกสารและการสอบถามผู้เชี่ยวชาญแล้วผู้วิจัยได้นำมาสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จให้ได้ข้อคำถามที่ดี และสามารถนำไปใช้ในการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จได้อย่างสอดคล้องกับบริบทที่เป็นจริง โดยได้นำข้อคำถามในแบบวัดไปตรวจสอบความสอดคล้อง ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนก ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และค่าความเชื่อมั่น ซึ่งผลของการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จในขั้นตอนต่างๆ ปรากฏผลดังนี้

1.1 การตรวจสอบคุณภาพด้านความสอดคล้อง

หลังจากที่ได้ตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จแล้วผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อสอบถามผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหาว่าวัดได้ตรงกับที่นิยามไว้หรือไม่ ถือเกณฑ์ว่าข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอย่างสมบูรณ์ ต้องเป็นตัววัดชี้ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .500 ขึ้นไป ได้ผลดังตารางที่แสดงไว้ในภาคผนวก (ก) และเมื่อทำการตรวจสอบความสอดคล้องด้านเนื้อหาแล้วค่า IOC มีค่า .600 ถึง 1.000 ถือว่าผ่านเกณฑ์

1.2 การตรวจสอบคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

การตรวจสอบคุณภาพของข้อคำถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อคำถามโดยพิจารณาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จซึ่งจะบ่งชี้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ซึ่งชี้ให้เห็นว่าข้อคำถามในแต่ละด้านนั้นกำลังวัดในสิ่งเดียวกัน เป็นข้อบ่งชี้ว่ามีความสอดคล้องภายในระหว่างข้อคำถามในแต่ละด้านโดยวิธีการหาคุณภาพที่กำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในการวัดเป็นศูนย์โดยพิจารณาจากค่าอำนาจจำแนก ซึ่งควรมีค่า .200 ขึ้นไป และผู้วิจัยได้นำเสนอผลการหาค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยรายด้านและค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยทั้งฉบับ ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จก่อนและหลังการคัดเลือก
จำแนกตามรายด้านและรวมทั้งฉบับ

แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ	ก่อนคัดเลือก		หลังคัดเลือก	
	K	r	K	r
คิดล่วงหน้า	10	.059-.603	8	.332-.603
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ	14	.020-.523	12	.292-.523
จัดลำดับความสำคัญ	14	.073-.552	12	.320-.552
คิดแบบชนะ - ชนะ	10	.025-.504	9	.250-.504
เข้าใจผู้อื่น	14	.116-.596	13	.259-.596
เสริมแรงซึ่งกันและกัน	14	.131-.570	12	.360-.570
หมั่นฝึกฝนเสมอ	15	.173-.521	14	.261-.521
รวมทั้งฉบับ	91	.020-.603	80	.250-.603

จากตาราง 2 พบว่า แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ด้านคิดล่วงหน้า มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .059-.603 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .332-.603 ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .020-.523 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .292 - .523 ด้านจัดลำดับความสำคัญ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .073 - .552 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .320 - .552 ด้านคิดแบบชนะ – ชนะ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .025 - .504 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .250 - .504 ด้านเข้าใจผู้อื่น มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .116 - .596 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .259 - .596 ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .131 - .570 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .360 - .570 ด้านหมั่นฝึกฝนเสมอมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .173 - .521 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .261 - .521 และค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับก่อนคัดเลือกมีค่าอยู่ระหว่าง .020 - .603 หลังการคัดเลือกค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .250 - .603

1.3 การตรวจสอบการแจกแจงข้อมูลความเป็นโค้งปกติ

ในการใช้โปรแกรม LISREL จำเป็นต้องมีการตรวจสอบความเป็นโค้งปกติของข้อมูล ดังนั้นผู้วิจัยนำคะแนนแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3 เนื่องจากการวิเคราะห์หองศ์ประกอบเชิงยืนยันมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าการแจกแจงของตัวแปร โดยเฉพาะตัวแปรตามควรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการตรวจสอบโดย

วิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย(Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S) และตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลจากค่าความเบ้ (Skewness) ซึ่งควรมีค่าไม่เกิน $\pm .50$ ความโด่ง(Kurtosis)ควรมีค่าไม่เกิน 3 และพิจารณาค่า p value ของสถิติทดสอบ χ^2 ซึ่งต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะบ่งชี้ว่าตัวแปรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีตัวแปรจำนวน 7 ตัวแปร ที่ใช้ในการศึกษาอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ผลการวิเคราะห์แสดงดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานการแจกแจงข้อมูลความเป็นโค้งปกติของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

(N= 786)

องค์ประกอบ	K	\bar{X}	S	SK	KU	การแปลความหมาย
คิดล่วงหน้า	8	26.349	0.506	0.096	0.284	ปานกลาง
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ	12	42.645	0.507	-0.102	-0.162	ค่อนข้างสูง
จัดลำดับความสำคัญ	12	40.304	0.521	0.115	0.101	ปานกลาง
คิดแบบชนะ - ชนะ	9	34.225	0.376	-0.091	-0.219	ค่อนข้างสูง
เข้าใจผู้อื่น	13	49.768	0.573	0.345	0.170	ค่อนข้างสูง
เสริมแรงซึ่งกันและกัน	12	42.135	0.614	-0.024	0.021	ค่อนข้างสูง
หมั่นฝึกฝนเสมอ	14	49.201	0.674	0.099	-0.129	ค่อนข้างสูง
รวม	80	284.528	2.835	0.216	0.104	ค่อนข้างสูง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ของตัวแปรทุกตัวพบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง -0.102 ถึง 0.345 โดยมีการแจกแจงเบ้เล็กน้อย โดยองค์ประกอบบางองค์ประกอบค่าความเบ้เป็นลบ หมายถึงนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนของตัวแปรองค์ประกอบมากกว่าค่าเฉลี่ย สำหรับค่าความโด่งมีค่าอยู่ระหว่าง -0.219 ถึง 0.284 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาค่าความเบ้มีค่าไม่เกิน $\pm .500$ และความโด่ง ซึ่งมีค่าไม่เกิน 3 อนุมานได้ว่าตัวแปรองค์ประกอบทุกตัวมีแนวโน้มของการแจกแจงเป็นโค้ง ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

1.4 ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ก่อนนำข้อมูลไปวิเคราะห์องค์ประกอบ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเพื่อพิจารณาตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบว่า มีค่าสหสัมพันธ์แตกต่างจากศูนย์หรือไม่ ถ้าตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กัน แสดงว่าไม่มีองค์ประกอบร่วมและไม่มีประโยชน์ที่จะนำเมทริกซ์นั้นไปวิเคราะห์(นงลักษณ์ ณีวิรัชชัย. 2539: 149) และตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวต้องเป็นอิสระจากกันต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเองสูง (สมโภชน์ อเนกสุข. 2550) ถ้าตัวแปรอิสระนั้นมี

ความสัมพันธ์กันเองมากเกินไปย่อมที่จะส่งผลต่อความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ดังนั้นควรมีการตรวจสอบว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด แต่ไม่ควรมีความสัมพันธ์กันมากโดยใช้เกณฑ์ของ Kline (2005) ซึ่งแนะนำว่าตัวแปรแต่ละตัวไม่ควรมีความสัมพันธ์กันเกิน 0.85 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 7 ด้าน รายละเอียดของผลการวิเคราะห์ ได้แสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 เมทริกซ์ของค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปรการวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

(N=786)

	Bp	Bw	Pp	Tw	Sf	Sy	Ss
Bp	1.000						
Bw	.593**	1.000					
Pp	.543**	.676**	1.000				
Tw	.223**	.377**	.366**	1.000			
Sf	.402**	.464**	.522**	.439**	1.000		
Sy	.551**	.603**	.640**	.366**	.618**	1.000	
Ss	.509**	.660**	.674**	.372**	.574**	.686**	1.000
\bar{X}	3.287	3.558	3.359	3.810	3.828	3.511	3.518
SD	0.526	0.507	0.521	0.576	0.373	0.614	0.575

**p<.01

จากตาราง 4 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตัวแปรคิดล่วงหน้า (Bp) ตัวแปรคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ (Bw) ตัวแปรจัดลำดับความสำคัญ(Pp) ตัวแปรคิดแบบชนะ-ชนะ(Tw) ตัวแปรเข้าใจผู้อื่น(Sf) และ ตัวแปรเสริมแรงซึ่งกันและกัน(Sy) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า และมีค่าอยู่ระหว่าง .223-.686 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำ($r < .30$)ถึงระดับปานกลาง ($.30 < r < .70$) ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

1.5 การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity)

ข้อตกลงเบื้องต้นอีกประการหนึ่งในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันคือ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่มีปัญหาความสัมพันธ์ร่วมเชิงพหุเชิงเส้น (Multicollinearity) ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ร่วมเชิงพหุเชิงเส้นดูได้จากค่า Tolerance และ VIF (Variance Inflation Factor) หากค่า Tolerance เข้าใกล้ 0 มากเท่าใดก็แสดงว่าระดับความสัมพันธ์ร่วมเชิงพหุเชิงเส้นของตัวแปรมีปัญหามาก ส่วนค่า VIF หากเข้าใกล้ 10 มากเท่าใดก็แสดงว่าระดับความสัมพันธ์ร่วมเชิงพหุเชิงเส้นของตัวแปรมีปัญหามาก โดยที่ค่า VIF เป็นผลมาจากค่าของ Tolerance หากค่า Tolerance มาก VIF จะน้อยและหากค่า Tolerance น้อย ค่า VIF จะมาก ผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 5

ตาราง 5 ตรวจสอบภาวะร่วมเส้นตรงพหุ

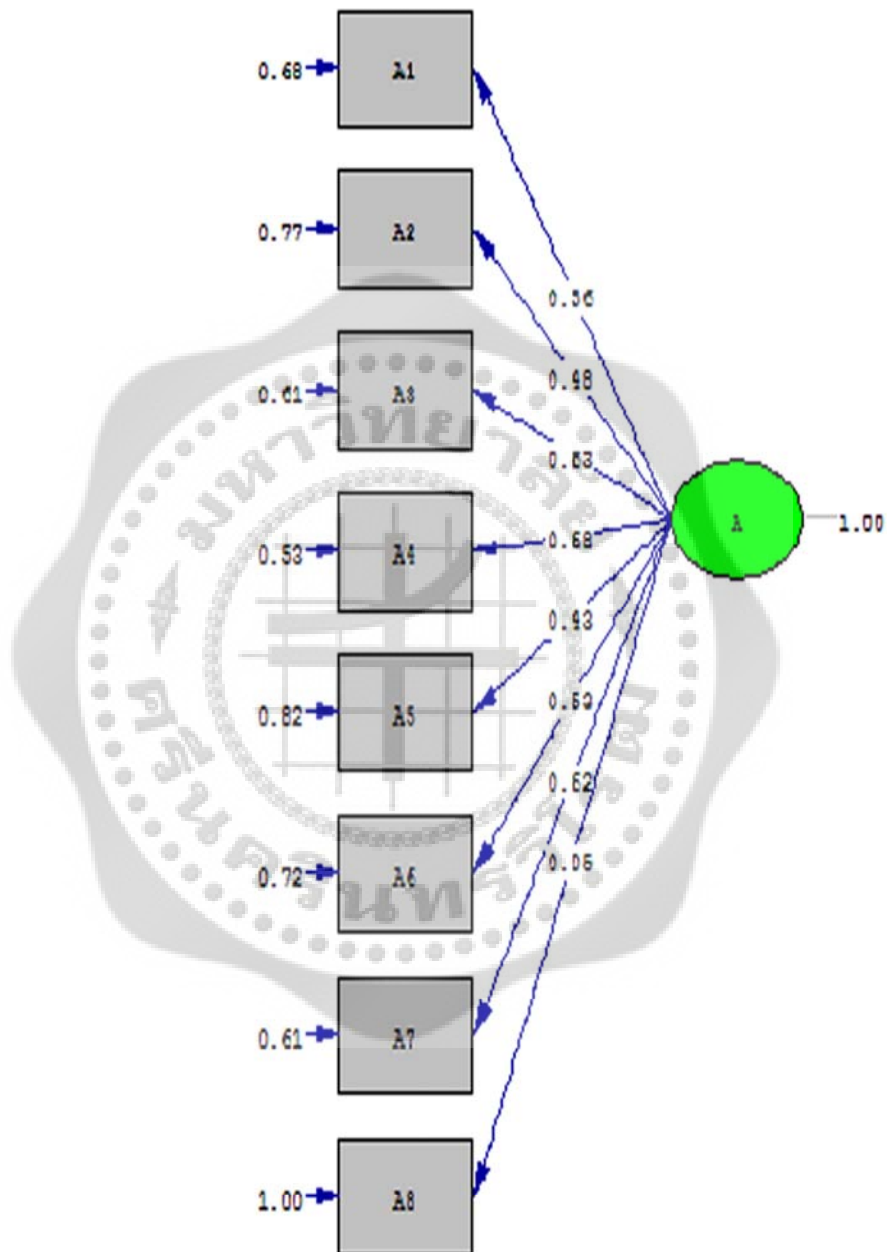
ตัวแปร	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
คิดล่วงหน้า (Bp)	.574	1.741
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ(Bw)	.412	2.430
จัดลำดับความสำคัญ (Pf)	.414	2.418
คิดแบบชนะ - ชนะ(Tw)	.759	1.317
เข้าใจผู้อื่น (Sf)	.537	1.868
เสริมแรงซึ่งกันและกัน (Sy)	.373	2.681
หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ(Ss)	.364	2.745

จากตาราง 5 พบว่า ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .364-.759 และ ค่า VIF อยู่ระหว่าง 1.317-2.745 ทุกค่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวเป็นอิสระแก่กันไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

1.6 หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirm Factor Analysis)

ผู้วิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อเป็นการทดสอบคุณสมบัติของข้อคำถามว่าสามารถเป็นตัวแทนที่แท้จริงของแต่ละองค์ประกอบได้หรือไม่ โดยผู้วิจัยนำคะแนนของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1.6.1 โมเดลคิตสว่างหน้า ปราบกฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=31.16, df=20, P-value=0.05316, RMSEA=0.027

ภาพประกอบ 6 การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 1 คิตสว่างหน้า

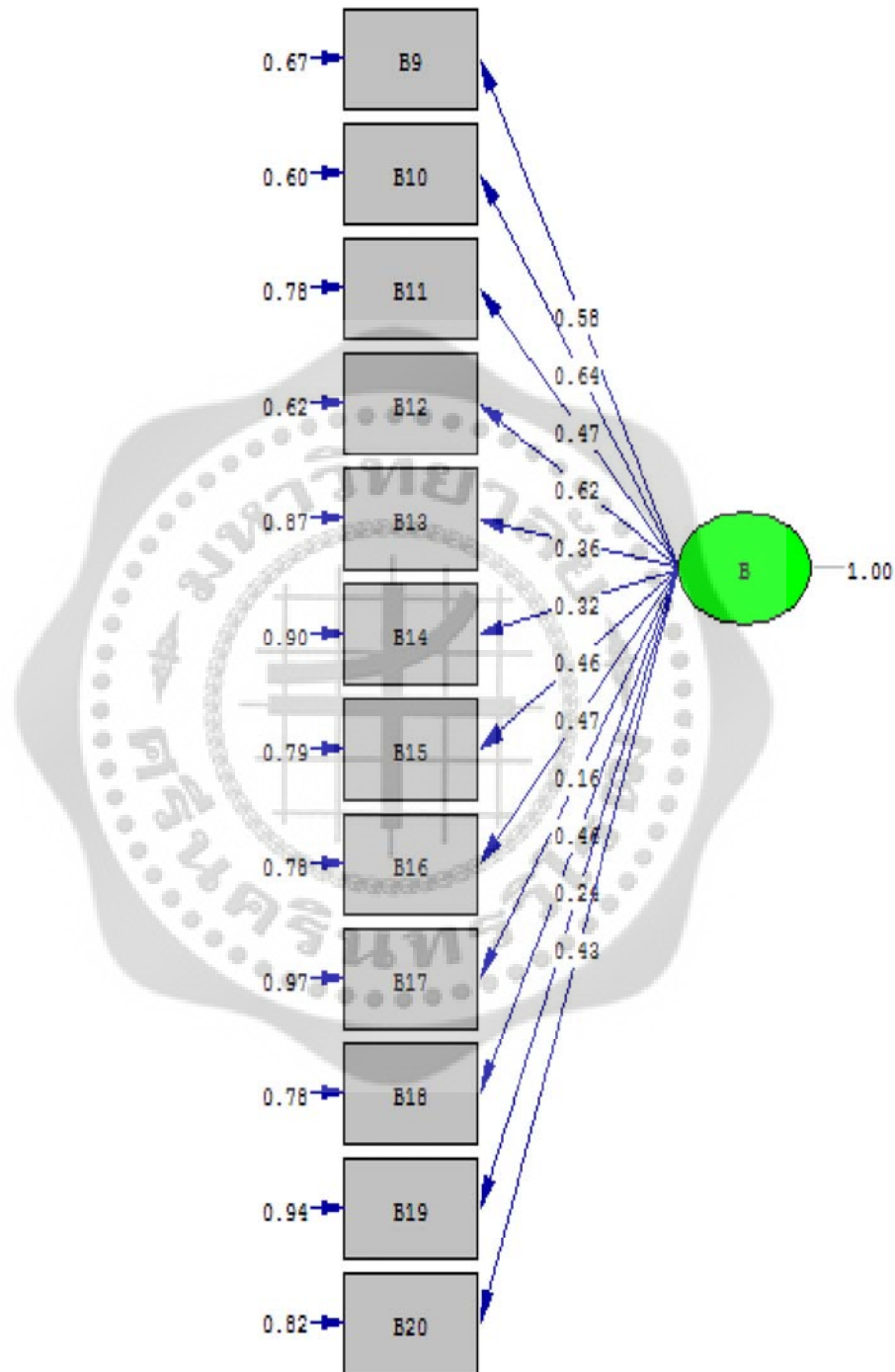
ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 1 คิดล่วงหน้า

(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
คิดล่วงหน้า (A)	A1	0.560	15.184	0.029	0.680	0.318
	A2	0.480	12.712	0.033	0.770	0.233
	A3	0.630	17.158	0.032	0.610	0.391
	A4	0.680	19.143	0.030	0.530	0.469
	A5	0.430	11.121	0.045	0.820	0.183
	A6	0.530	14.178	0.033	0.720	0.282
	A7	0.620	17.129	0.033	0.610	0.390
	A8	0.050	1.278	0.042	1.000	0.003
Construct Reliability = 0.630		Variance Extracted = 0.193				
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้		ผลการพิจารณา		
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	31.16		ผ่านเกณฑ์		
df	-	20		ผ่านเกณฑ์		
p-value	-	0.053		ผ่านเกณฑ์		
GFI	มากกว่า 0.900	0.990		ผ่านเกณฑ์		
AGFI	มากกว่า 0.900	0.982		ผ่านเกณฑ์		
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.027		ผ่านเกณฑ์		
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.022		ผ่านเกณฑ์		

จากตาราง 6 พบว่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันองค์ประกอบคิดล่วงหน้า เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ = 31.16 (df=20) ค่า GFI = 0.990 ค่า AGFI = 0.982 ค่า RMSEA = 0.027 ค่า SRMR = 0.022 ก่อนการคัดเลือก ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.05 - 0.68 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.43-0.68 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 7 ข้อ มีแบบวัดจำนวน 1 ข้อ คือข้อ 8 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบคิดล่วงหน้า มีข้อคำถาม 7 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.2 โมเดลคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ ปรากฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=51.19, df=40, P-value=0.11059, RMSEA=0.019

ภาพประกอบ 7 การวิเคราะห์ห้่องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 2 คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ

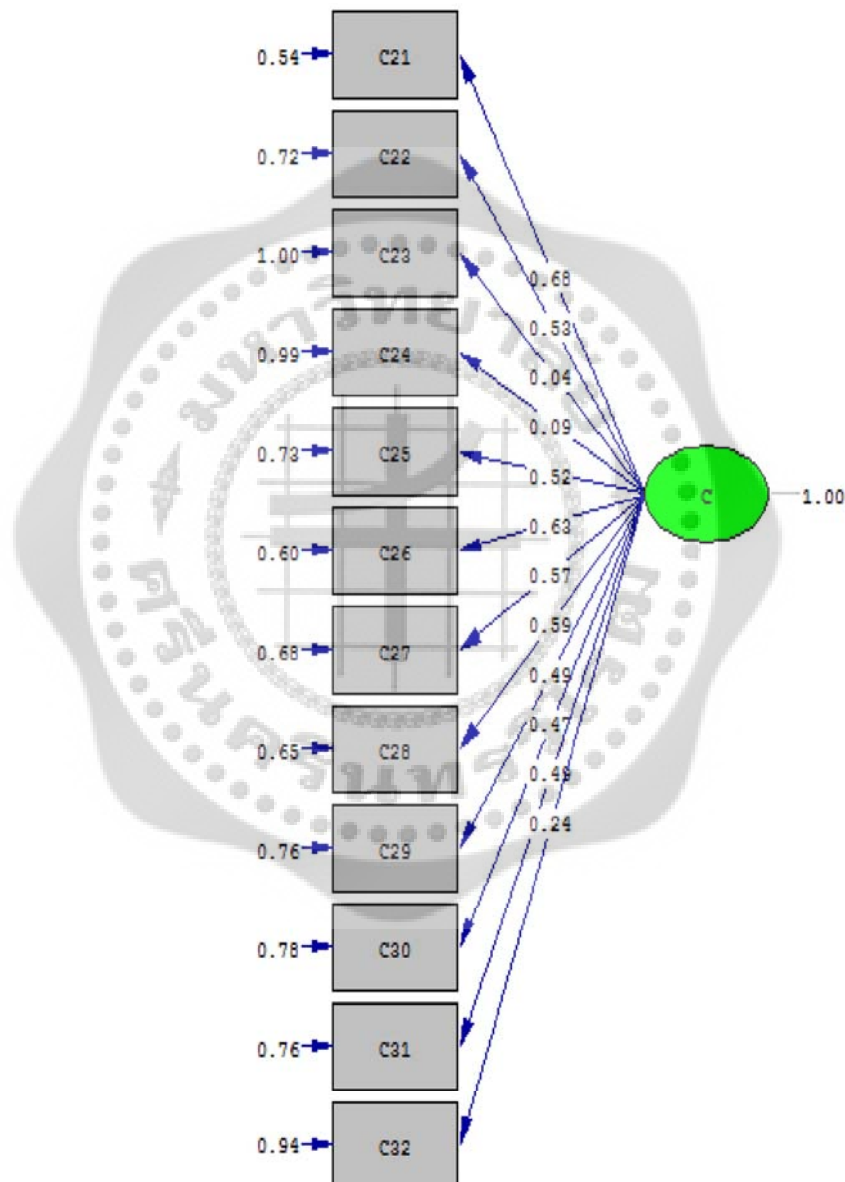
(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observe					
	d					
	B9	0.580	14.949	0.035	0.670	0.332
	B10	0.640	16.718	0.035	0.600	0.404
	B11	0.470	11.659	0.040	0.780	0.224
คิดถึง	B12	0.620	16.290	0.035	0.620	0.383
ผลลัพธ์	B13	0.360	9.095	0.041	0.870	0.133
สุดท้ายของ	B14	0.320	7.693	0.047	0.900	0.103
การกระทำ	B15	0.460	11.686	0.045	0.790	0.210
(B)	B16	0.470	11.992	0.036	0.780	0.218
	B17	0.160	3.858	0.046	0.970	0.026
	B18	0.460	11.931	0.040	0.780	0.216
	B19	0.240	5.614	0.052	0.940	0.058
	B20	0.430	11.028	0.041	0.820	0.184
Construct Reliability = 0.713		Variance Extracted = 0.181				
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้	ผลการพิจารณา			
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	51.19	ผ่านเกณฑ์			
df	-	40	ผ่านเกณฑ์			
p-value	-	0.111	ผ่านเกณฑ์			
GFI	มากกว่า 0.900	0.989	ผ่านเกณฑ์			
AGFI	มากกว่า 0.900	0.979	ผ่านเกณฑ์			
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.019	ผ่านเกณฑ์			
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.023	ผ่านเกณฑ์			

จากตาราง 7 พบว่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน องค์ประกอบคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่า ไคสแควร์ = 51.19 (df=40) ค่า GFI = 0.989 ค่า AGFI = 0.979 ค่า RMSEA = 0.019 ค่า SRMR = 0.023 ก่อนการคัดเลือกค่าหน้าหน้าองค์ประกอบของแบบวัด แต่ละ

ข้ออยู่ระหว่าง 0.16-0.64 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.35-0.64 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 10 ข้อ มีแบบวัดจำนวน 2 ข้อ คือข้อ 17 และ 19 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่า แบบวัดองค์ประกอบคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ มีข้อคำถาม 10 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.3 จัดลำดับความสำคัญ ปราบกฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=56.64, df=44, P-value=0.09582, RMSEA=0.019

ภาพประกอบ 8 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 3 จัดลำดับความสำคัญ

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 3 จัดลำดับความสำคัญ

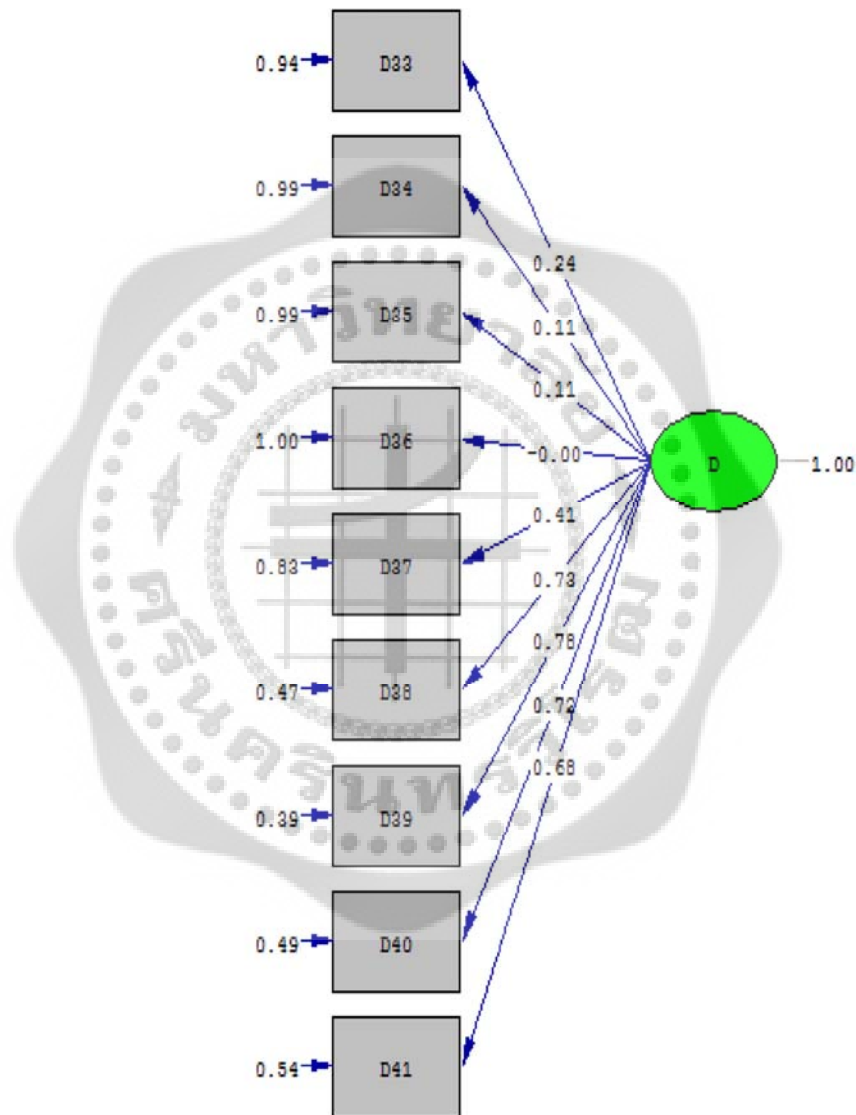
(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
จัดลำดับ ความสำคัญ (C)	C21	0.680	18.536	0.035	0.540	0.456
	C22	0.530	13.772	0.034	0.720	0.278
	C23	0.040	1.070	0.043	1.000	0.002
	C24	0.090	2.178	0.042	0.990	0.008
	C25	0.520	14.051	0.034	0.730	0.269
	C26	0.630	17.722	0.032	0.600	0.399
	C27	0.570	15.089	0.039	0.680	0.323
	C28	0.590	16.252	0.036	0.650	0.345
	C29	0.490	13.075	0.042	0.760	0.241
	C30	0.470	12.576	0.038	0.780	0.223
	C31	0.490	13.142	0.039	0.760	0.243
	C32	0.240	5.769	0.043	0.940	0.056
Construct Reliability = 0.714		Variance Extracted = 0.198				
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้		ผลการพิจารณา		
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05	56.64		ผ่านเกณฑ์		
df	-	44		ผ่านเกณฑ์		
p-value	-	0.096		ผ่านเกณฑ์		
GFI	มากกว่า 0.900	0.988		ผ่านเกณฑ์		
AGFI	มากกว่า 0.900	0.979		ผ่านเกณฑ์		
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.019		ผ่านเกณฑ์		
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.025		ผ่านเกณฑ์		

จากตาราง 8 พบว่า ดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน องค์ประกอบจัดลำดับความสำคัญ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ = 56.64 (df=44) ค่า GFI = 0.988 ค่า AGFI = 0.979 ค่า RMSEA = 0.019 ค่า SRMR = 0.025 ก่อนการคัดเลือกค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.04-0.68 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.47-0.68 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 ข้อ มีแบบวัด

จำนวน 3 ข้อ คือข้อ 23, 24 และ 32 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบจัดลำดับความสำคัญ มีข้อคำถาม 9 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.4 คิดแบบชนะ – ชนะ ปรากฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=28.49, df=21, P-value=0.12690, RMSEA=0.021

ภาพประกอบ 9 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 4 คิดแบบชนะ-ชนะ

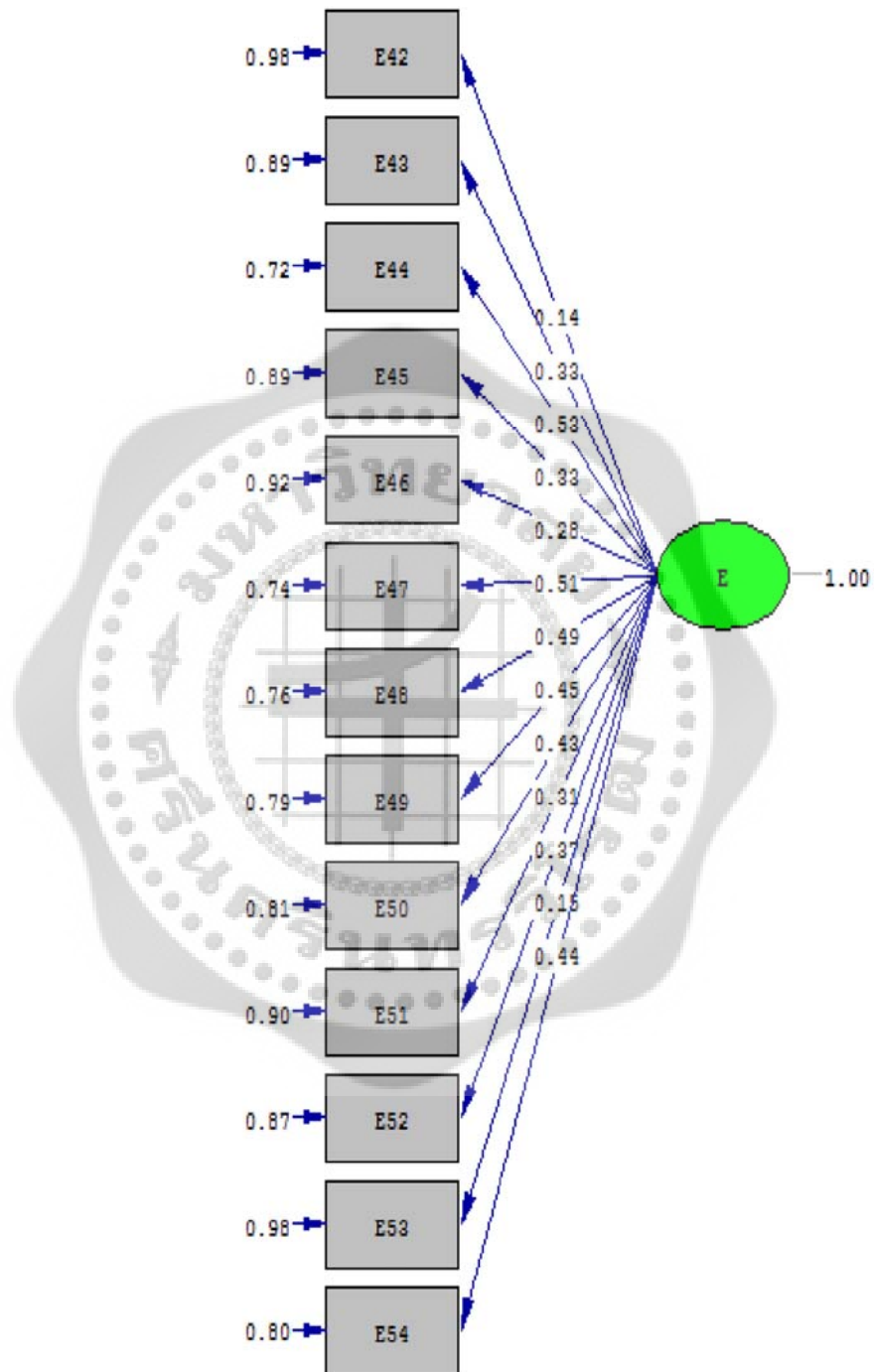
ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 4 คิดแบบชนะ-ชนะ

(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
คิดแบบ ชนะ-ชนะ (D)	D33	0.240	6.300	0.031	0.940	0.059
	D34	0.110	2.936	0.032	0.990	0.013
	D35	0.110	2.728	0.055	0.990	0.011
	D36	0.000	-0.028	0.036	1.000	0.000
	D37	0.410	11.030	0.029	0.830	0.170
	D38	0.730	21.650	0.041	0.470	0.531
	D39	0.780	23.660	0.037	0.390	0.608
	D40	0.720	21.183	0.039	0.490	0.513
	D41	0.680	19.752	0.041	0.540	0.460
Construct Reliability = 0.674			Variance Extracted = 0.268			
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้		ผลการพิจารณา		
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	28.49		ผ่านเกณฑ์		
df	-	21		ผ่านเกณฑ์		
p-value	-	0.127		ผ่านเกณฑ์		
GFI	มากกว่า 0.900	0.992		ผ่านเกณฑ์		
AGFI	มากกว่า 0.900	0.983		ผ่านเกณฑ์		
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.021		ผ่านเกณฑ์		
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.023		ผ่านเกณฑ์		

จากตาราง 9 พบว่า ดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันองค์ประกอบคิดแบบชนะ-ชนะ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ = 28.49 (df=21)ค่า GFI =0.992ค่า AGFI =0.983ค่า RMSEA =0.021ค่า SRMR =0.023ก่อนการคัดเลือกค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.00-0.78 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.41-0.78 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01จำนวน 5 ข้อ มีแบบวัดจำนวน 4 ข้อ คือข้อ 33,34,35และ 36 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบคิดแบบชนะ-ชนะ มีข้อคำถาม 5 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.5 เข้าใจผู้อื่น ปรากฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=76.18, df=59, P-value=0.06551, RMSEA=0.019

ภาพประกอบ 10 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 5 เข้าใจผู้อื่น

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 5 เข้าใจผู้อื่น

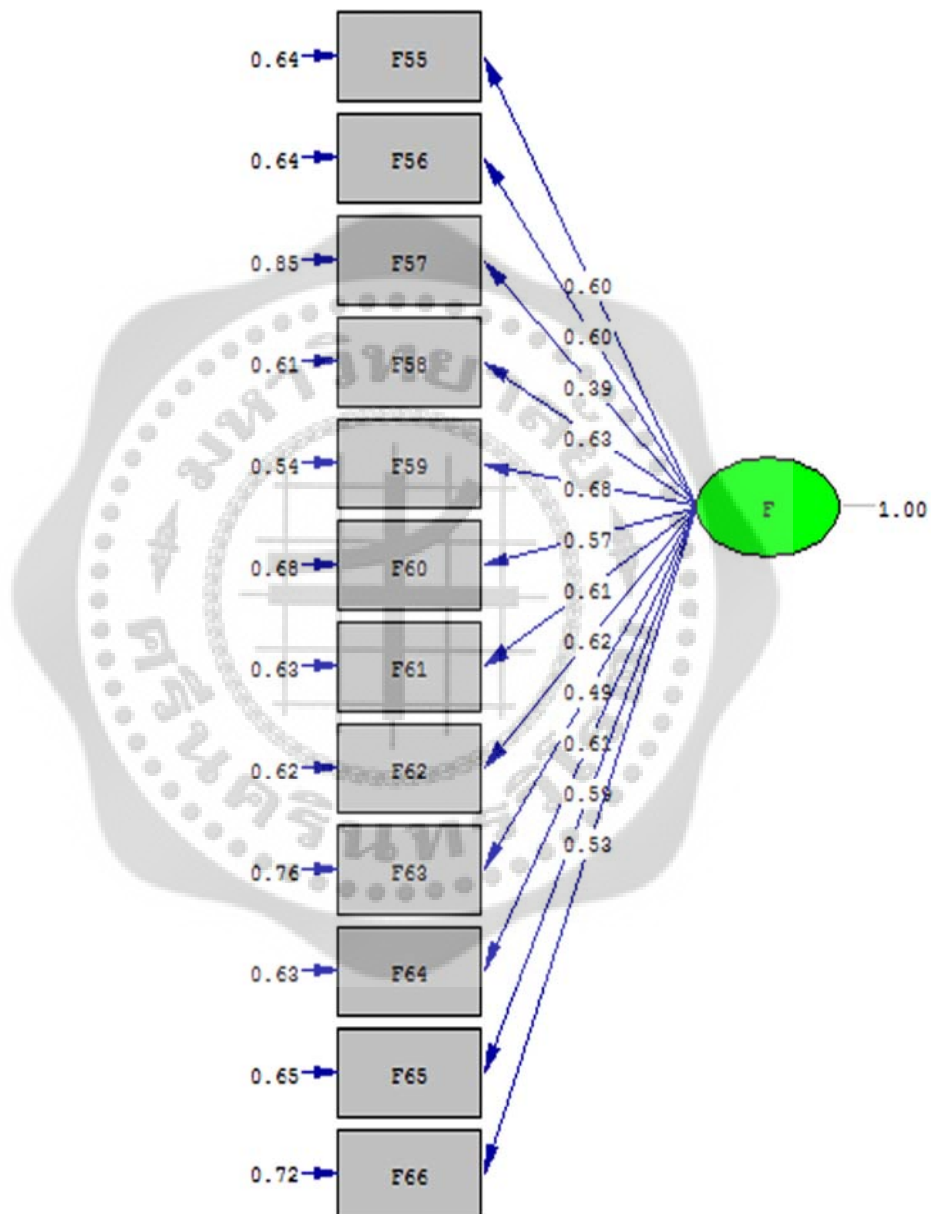
(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
เข้าใจผู้อื่น (E)	E42	0.140	3.326	0.045	0.980	0.021
	E43	0.330	7.585	0.036	0.890	0.106
	E44	0.530	13.143	0.034	0.720	0.285
	E45	0.330	7.880	0.032	0.890	0.109
	E46	0.280	6.546	0.035	0.920	0.077
	E47	0.510	12.478	0.031	0.740	0.256
	E48	0.490	11.942	0.035	0.760	0.236
	E49	0.450	11.066	0.033	0.790	0.205
	E50	0.430	10.572	0.032	0.810	0.188
	E51	0.310	7.482	0.033	0.900	0.098
	E52	0.370	8.853	0.032	0.870	0.135
	E53	0.150	3.476	0.032	0.980	0.022
	E54	0.440	10.814	0.032	0.800	0.196
	Construct Reliability = 0.548			Variance Extracted = 0.096		
รายการ	เกณฑ์		ค่าที่คำนวณได้	ผลการพิจารณา		
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05		76.18	ผ่านเกณฑ์		
df	-		59	ผ่านเกณฑ์		
p-value	-		0.066	ผ่านเกณฑ์		
GFI	มากกว่า 0.900		0.985	ผ่านเกณฑ์		
AGFI	มากกว่า 0.900		0.977	ผ่านเกณฑ์		
RMSEA	น้อยกว่า 0.500		0.019	ผ่านเกณฑ์		
SRMR	น้อยกว่า 0.500		0.028	ผ่านเกณฑ์		

จากตาราง 10 พบว่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันองค์ประกอบเข้าใจผู้อื่น เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ = 76.18 (df=59) ค่า GFI = 0.985 ค่า AGFI = 0.977 ค่า RMSEA = 0.019 ค่า SRMR = 0.028 ก่อนการคัดเลือกค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.14-0.44 หลัง

คัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.31-0.44 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 10 ข้อ มีแบบวัดจำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 42,46 และ 53 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบเข้าใจผู้อื่น มีข้อคำถาม 10 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน ปรากฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=51.35, df=40, P-value=0.10775, RMSEA=0.019

ภาพประกอบ 11 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 6 เสริมแรงซึ่งกันและกัน

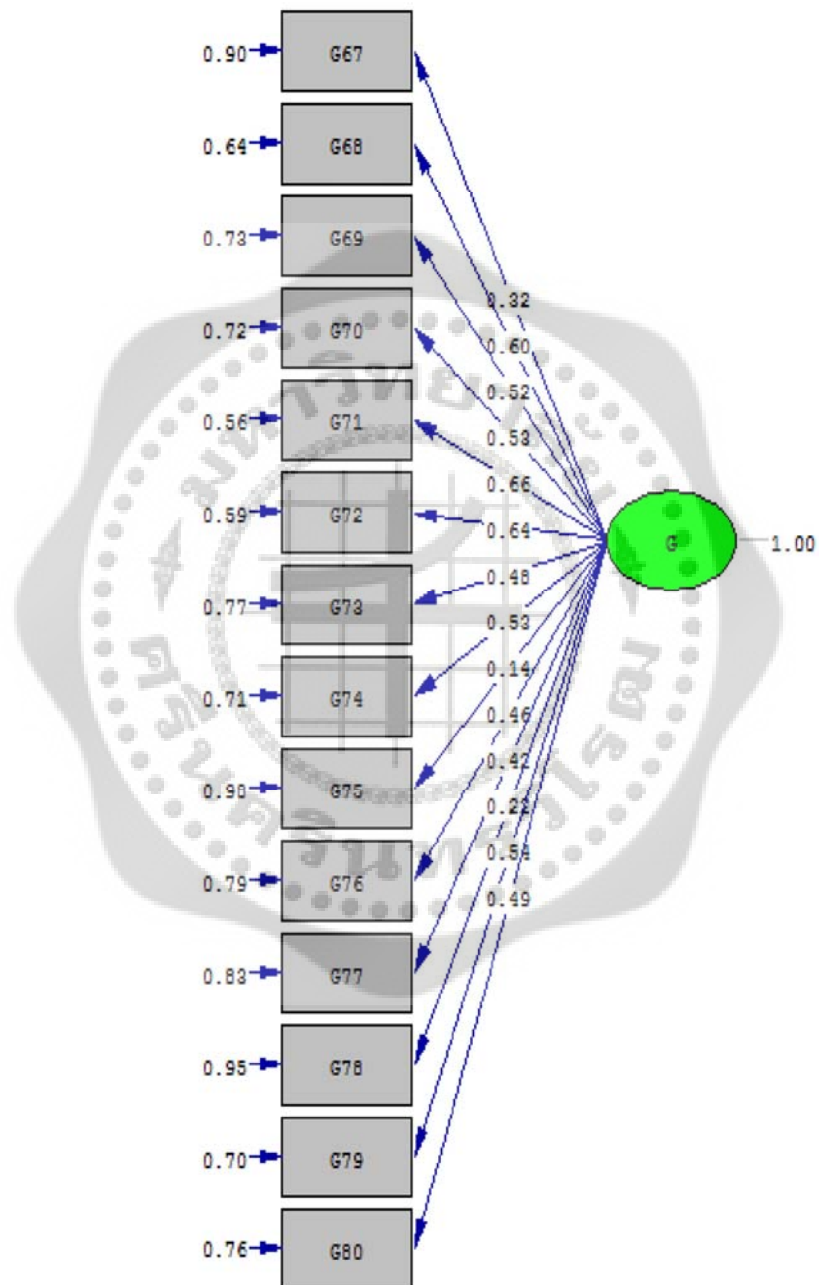
(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
เสริมแรงซึ่งกันและกัน (F)	F55	0.600	16.947	0.034	0.640	0.358
	F56	0.610	17.097	0.035	0.640	0.362
	F57	0.390	10.486	0.051	0.850	0.149
	F58	0.610	17.649	0.033	0.610	0.395
	F59	0.680	20.114	0.031	0.540	0.459
	F60	0.570	16.111	0.033	0.680	0.320
	F61	0.610	17.246	0.034	0.630	0.367
	F62	0.620	17.912	0.034	0.620	0.381
	F63	0.480	13.611	0.036	0.760	0.238
	F64	0.600	17.472	0.034	0.630	0.371
	F65	0.580	16.647	0.032	0.650	0.350
F66	0.520	14.586	0.036	0.720	0.282	
Construct Reliability = 0.806			Variance Extracted = 0.258			
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้	ผลการพิจารณา			
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	51.35	ผ่านเกณฑ์			
df	-	40	ผ่านเกณฑ์			
p-value	-	0.108	ผ่านเกณฑ์			
GFI	มากกว่า 0.900	0.989	ผ่านเกณฑ์			
AGFI	มากกว่า 0.900	0.979	ผ่านเกณฑ์			
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.019	ผ่านเกณฑ์			
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.021	ผ่านเกณฑ์			

จากตาราง 11 พบว่า ดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันองค์ประกอบเสริมแรงซึ่งกันและกัน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ = 51.35 (df=40) ค่า GFI = 0.989 ค่า AGFI = 0.979 ค่า RMSEA = 0.019 ค่า SRMR = 0.021 ก่อนการคัดเลือกค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.49-0.68 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.49-0.68 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน

12 ข้อ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบเสริมแรงซึ่งกันและกัน มีข้อคำถาม 12 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.6.7 หมั้นฝึกฝนอยู่เสมอ ปรากฏผลดังภาพประกอบ

Chi-Square=62.50, df=46, P-value=0.05296, RMSEA=0.021

ภาพประกอบ 12 การวิเคราะห์ห้่องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 7 หมั้นฝึกฝนอยู่เสมอ

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้านที่ 7 หมั่นฝึกฝนเสมอ

(N= 786)

Model		λ	t-value	SE	δ	SMC
Latent	Observed					
หมั่นฝึกฝน อยู่เสมอ (G)	G67	0.320	7.870	0.042	0.900	0.102
	G68	0.600	16.517	0.036	0.640	0.355
	G69	0.520	13.608	0.039	0.730	0.273
	G70	0.530	14.096	0.040	0.720	0.282
	G71	0.660	18.470	0.038	0.560	0.437
	G72	0.640	17.694	0.035	0.590	0.414
	G73	0.480	12.458	0.044	0.770	0.233
	G74	0.530	14.560	0.042	0.710	0.286
	G75	0.140	3.485	0.047	0.980	0.020
	G76	0.460	11.878	0.041	0.790	0.209
	G77	0.420	10.039	0.044	0.830	0.174
	G78	0.220	5.301	0.048	0.950	0.047
	G79	0.540	14.123	0.039	0.700	0.295
	G80	0.490	12.688	0.039	0.760	0.245
Construct Reliability = 0.788		Variance Extracted = 0.224				
รายการ	เกณฑ์	ค่าที่คำนวณได้	ผลการพิจารณา			
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05	62.50	ผ่านเกณฑ์			
df	-	46	ผ่านเกณฑ์			
p-value	-	0.053	ผ่านเกณฑ์			
GFI	มากกว่า 0.900	0.989	ผ่านเกณฑ์			
AGFI	มากกว่า 0.900	0.974	ผ่านเกณฑ์			
RMSEA	น้อยกว่า 0.500	0.021	ผ่านเกณฑ์			
SRMR	น้อยกว่า 0.500	0.028	ผ่านเกณฑ์			

จากตาราง 12 พบว่า ดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน
องค์ประกอบหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบ ปรากฏว่า

ค่าไคสแควร์ = 62.50 (df=46)ค่า GFI =0.989ค่า AGFI =0.974ค่า RMSEA =0.021ค่า SRMR = 0.028 ก่อนการคัดเลือกค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแบบวัดแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.14-0.66 หลังคัดเลือกมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.32-0.66 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 12 ข้อมีแบบวัดจำนวน 2 ข้อ คือข้อ 75 และ 78 ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบวัดองค์ประกอบหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ มีข้อคำถาม 12 ข้อที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรดังนี้

1.7.1 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient)โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient: α)

1.7.2 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์(Feldt & Raju) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 13 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จคำนวณค่าความเชื่อมั่นค่าสัมประสิทธิ์ ความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient)โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient: α)และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju)

องค์ประกอบของแบบวัด	K	ค่าความเชื่อมั่น	
		α	r_{F-R}
คิดล่วงหน้า	7	0.761	0.768
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ	10	0.867	0.874
จัดลำดับความสำคัญ	9	0.852	0.856
คิดแบบชนะ - ชนะ	5	0.758	0.763
เข้าใจผู้อื่น	10	0.827	0.856
เสริมแรงซึ่งกันและกัน	12	0.865	0.879
หมั่นฝึกฝนเสมอ	12	0.874	0.886
รวมทั้งฉบับ	65	0.968	0.974

จากตาราง 13 พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ คำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบักด้านคิดล่วงหน้า ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ ด้านจัดลำดับความสำคัญ ด้านคิดแบบชนะ - ชนะ ด้านเข้าใจผู้อื่น ด้านเสริมแรงซึ่งกัน และด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ มีค่า อยู่ระหว่าง 0.758-0.874 (อยู่ในระดับค่อนข้างสูง) ทั้งฉบับมีค่า 0.968 เมื่อ

คำนวณจากสูตรของเฟลด์-ราซ ด้านคิดล่วงหน้า ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ ด้านจัดลำดับความสำคัญ ด้านคิดแบบชนะ - ชนะ ด้านเข้าใจผู้อื่น ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกันและด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอมีค่า อยู่ระหว่าง .763-.886 (อยู่ในระดับค่อนข้างสูง) ทั้งฉบับมีค่า 0.974

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบการศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 การเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนจำแนกตามเพศ

ผู้วิจัยนำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ จำนวน 65 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 786 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานและการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร โดยจำแนกตามเพศ ผลปรากฏดังตาราง

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมและรายด้าน

อุปนิสัย แห่งความสำเร็จ	เพศ						t	p
	ชาย N=360			หญิง N=426				
	\bar{X}	S	ระดับ	\bar{X}	S	ระดับ		
คิดล่วงหน้า	3.17	0.58	ปานกลาง	3.31	0.56	ปานกลาง	3.44*	0.01
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้าย ของการกระทำ	3.39	0.57	ปานกลาง	3.62	0.53	ค่อนข้างสูง	5.86*	0.00
จัดลำดับความสำคัญ	3.23	0.60	ปานกลาง	3.34	0.62	ปานกลาง	2.63*	0.01
คิดแบบชนะ - ชนะ	3.58	0.82	ค่อนข้างสูง	4.01	0.77	ค่อนข้างสูง	7.56*	0.03
เข้าใจผู้อื่น	3.82	0.41	ค่อนข้างสูง	3.89	0.40	ค่อนข้างสูง	2.18*	0.00
เสริมแรงซึ่งกันและกัน	3.38	0.61	ปานกลาง	3.62	0.60	ค่อนข้างสูง	5.41*	0.00
หมั่นฝึกฝนเสมอ	3.38	0.64	ปานกลาง	3.58	0.60	ค่อนข้างสูง	4.44*	0.00
รวม	3.42	2.80	ปานกลาง	3.63	2.93	ค่อนข้างสูง	6.96*	0.00

* มีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า โดยภาพรวมของนักเรียนชายมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านคิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญ เสริมแรงซึ่งกันและกัน และหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลางส่วนด้านคิดแบบชนะ - ชนะและเข้าใจผู้อื่น อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

ภาพรวมของนักเรียนหญิงมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จอยู่ในระดับค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณา
รายด้านพบว่า ด้านคิดล่วงหน้าและจัดลำดับความสำคัญ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านคิดถึง
ผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ คิดแบบชนะ-ชนะ เข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกัน และหมั่นฝึกฝน
อยู่เสมออยู่ในระดับค่อนข้างสูง

ผลการทดสอบด้านตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ
ทั้งโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมี
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้งโดยรวมและรายด้านสูงกว่านักเรียนชาย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จและศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัคสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt&Raju) การเปรียบเทียบกลุ่มต่างของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จโดยการหาค่าความเชื่อมั่น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 10,307 คน โดยการสุ่มแบบสองชั้นตอนได้จำนวนนักเรียน 786 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จจำนวน 65 ข้อ ตามแนวคิดของสตีเฟนอาร์โคเว (Stephen R. Covey, 2002) ประกอบด้วยองค์ประกอบด้าน คิดล่วงหน้า จำนวน 7 ข้อ องค์ประกอบด้าน คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จำนวน 10 ข้อ องค์ประกอบด้าน จัดลำดับความสำคัญ จำนวน 9 ข้อ องค์ประกอบด้าน คิดแบบชนะ-ชนะ จำนวน 5 ข้อ องค์ประกอบด้าน เข้าใจผู้อื่น จำนวน 10 ข้อ องค์ประกอบด้าน เสริมแรงซึ่งกันและกัน จำนวน 12 ข้อ องค์ประกอบด้าน หมั่นฝึกฝนเสมอ จำนวน 12 ข้อ

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 786 คน ในระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2553 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2553 จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จจำนวน 786 ฉบับ ไปตรวจให้คะแนน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าสถิติพื้นฐานคุณภาพของแบบวัด ด้านความสอดคล้องค่าความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นและศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามเพศ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จความสอดคล้องของคำถามกับแนวคิดหลักที่ใช้ในการสร้างแบบวัด

1.1 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมีค่าอยู่ระหว่าง .250-.603 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ตามทฤษฎีการวัดผลด้านคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดซึ่งต้องมีค่า .200 ขึ้นไป

1.2 ผลการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirm Factor Analysis) พบว่า แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้ง 7 ด้านมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .000-.780 คัดข้อคำถามที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นไปตาม

เกณฑ์ได้ข้อคำถามจำนวน 65 ข้อ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .310-.780 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ดังนี้ด้านคิดล่วงหน้า 7 ข้อด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จำนวน10ข้อ องค์ประกอบด้านจัดลำดับความสำคัญ จำนวน 9 ข้อ องค์ประกอบด้านคิดแบบชนะ-ชนะจำนวน 5 ข้อ องค์ประกอบด้านเข้าใจผู้อื่น จำนวน 10 ข้อองค์ประกอบด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน จำนวน 12 ข้อ องค์ประกอบด้าน หมั่นฝึกฝนเสมอจำนวน 12 ข้อ แสดงว่า แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นมีโครงสร้างสอดคล้องกันในแต่ละองค์ประกอบตามแนวคิดที่ผู้วิจัยศึกษา

1.3 ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ คำนวณค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient: α) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.968 และคำนวณ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์(Feldt & Raju) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.974 จากผลการวิเคราะห์จึงแสดงได้ว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมีค่าความเชื่อมั่นผ่านเกณฑ์ตามทฤษฎีการวัดผลด้านคุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบวัด

2. ผลการเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนจำแนกตามเพศพบว่า

โดยภาพรวมของนักเรียนชายมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านคิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญเสริมแรงซึ่งกันและกัน และหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลางส่วนด้านคิดแบบชนะ – ชนะ และเข้าใจผู้อื่น อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

ภาพรวมของนักเรียนหญิงมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จอยู่ในระดับค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านคิดล่วงหน้าและจัดลำดับความสำคัญ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ คิดแบบชนะ-ชนะ เข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกัน และหมั่นฝึกฝนอยู่เสมออยู่ในระดับค่อนข้างสูง

ผลการทดสอบด้านตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้งโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้งโดยรวมและรายด้านสูงกว่านักเรียนชาย

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จซึ่งจากผลการวิเคราะห์และการสรุปผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถสร้างแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ได้จำนวน 7 องค์ประกอบ จำนวน 65 ข้อ จากผลที่ได้มีความสอดคล้องกับบทความของนพ.สุเทพ เพชรมาก (2548:6) ได้อ้างอิงถึงหนังสือที่ สตีเฟน อาร์ โคเวย์ (Stephen R. Covey.2002) ผู้เขียนหนังสือ The

7 Habits of Highly Effective People ว่าเป็นหนังสือที่ได้รับการยกย่องจากนิตยสารฟอร์บให้เป็น 1 ใน 2 หนังสือที่มีอิทธิพลที่สุดในศตวรรษ 20 เป็นบุคคลที่ได้รับการกล่าวถึงในด้านของการพัฒนาตนเอง เขาเป็นผู้ที่รวบรวมแนวความคิดของนิสัยที่ดีซึ่งหากบุคคลใดมีครบ ปฏิบัติครบ และปฏิบัติได้เป็นนิสัยแล้ว จะทำให้เขาผู้นั้นเป็นผู้ที่ทำงานการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอุปนิสัยที่ดีเหล่านี้มีอยู่ 7 ประการ และเขาได้ทำการศึกษาและวิจัยอุปนิสัยของมนุษย์ตั้งแต่เด็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่จนพบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจะเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยทั้ง 7 ประการนี้ซึ่งเป็นการวิจัยและศึกษาในต่างประเทศสำหรับประเทศไทยก็มีแนวคิดหรือแนวทางคล้ายๆ กันเพียงแต่ยังไม่เป็นแนวคิดหรือวิธีปฏิบัติที่ชัดเจน สำหรับการศึกษาของไทยสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้เพราะมีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล) และ 7 อุปนิสัยแห่งความสำเร็จนี้มีแนวคิดใกล้เคียงกับหลักการทางพุทธศาสนาเหมาะแก่การนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน

1.2 จากผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ พบว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ซึ่งประกอบด้วย ด้านค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของแบบวัด ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ปรากฏผลดังนี้

1.2.1 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จผู้วิจัยจึงคัดเลือก ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจมากกว่า .200 ได้ข้อคำถามจำนวน 80 ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.261 – 0.603 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการวัดผล ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกใช้ได้จะมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ .200 และถ้าข้อสอบข้อนั้น มีค่าอำนาจจำแนกเข้าใกล้ +1 ก็แสดงว่าข้อสอบข้อนั้น สามารถจำแนกได้ถูกต้องสูง (Ebel, Robert. 1951: 204) และสอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2538: 210 – 218) กล่าวไว้ว่า ค่าอำนาจจำแนกมีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1 ถ้า คำนวณออกมาเป็นค่าเป็นบวกสูงแปลว่าอำนาจจำแนกดี แต่ถ้ามีค่าลบหรือ 0 ถือว่าอำนาจจำแนกใช้ได้ ไม่ได้ ค่าอำนาจจำแนกที่ถือว่าจำแนกคนเก่งและอ่อนได้จะใช้ค่าอยู่ตั้งแต่ .200 ขึ้นไป

1.2.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ได้แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ 7 ด้าน ประกอบด้วยองค์ประกอบคิดล่วงหน้าจำนวน 7 ข้อ องค์ประกอบด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำจำนวน 10 ข้อ องค์ประกอบด้าน จัดลำดับความสำคัญจำนวน 9 ข้อ องค์ประกอบด้าน คิดแบบชนะ - ชนะจำนวน 5 ข้อ องค์ประกอบด้าน เข้าใจผู้อื่น จำนวน 10 ข้อ องค์ประกอบด้าน เสริมแรงซึ่งกันและกัน จำนวน 12 ข้อ องค์ประกอบด้าน หมั่นฝึกฝนเสมอจำนวน 12 ข้อรวมทั้ง 65 ข้อ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ.30ขึ้นไปซึ่งเป็นค่าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับ องค์ประกอบเป็นไปตามเกณฑ์ของการวัดผล (Kim&Mueller.1978:77) และผู้วิจัยยังได้ตรวจสอบค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน(GFI)และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) ปรากฏว่าทุกองค์ประกอบมีค่ามากกว่า 0.900 นั้นแสดงว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่สังเคราะห์ขึ้น

มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย.2542: 150-156) จากการพิจารณาค่าสถิติต่างๆ ได้แสดงถึงความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

1.2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient: α) มีค่า 0.968 และวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบคะแนนจริงสัมพันธ์ (Feldt & Raju) มีค่า 0.974 เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่น ทั้งรายด้านและรายฉบับที่คำนวณได้จากสูตรของครอนบักและสูตรของเฟลด์-ราชู จะเห็นว่ามีค่าใกล้เคียงกันและเมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นรายด้าน พบว่าด้านคิดแบบชนะ – ชนะ มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด ทั้งนี้เนื่องจากด้านคิดแบบชนะ – ชนะ มีจำนวนข้อคำถามน้อยกว่าด้านอื่นๆ จึงทำให้ค่าความเชื่อมั่นต่ำกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับศิริชัย กาญจนวาสี (2544: 62) แต่เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ จากทั้งสองวิธีพบว่า มีความเชื่อมั่นสูงอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของเครื่องมือวัดด้านจิตพิสัยซึ่งสอดคล้องกับ บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2545: 117) กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาระดับความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ ควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ .700 ขึ้นไป และสอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538 : 209) ค่าความเชื่อมั่นควรมีค่ามากกว่า 0.700 จึงจะเป็นแบบวัดที่มีความเชื่อมั่นได้ อีกทั้งเป็นการประมาณค่ามาตรวัดหลายองค์ประกอบ จะเห็นได้ว่าการศึกษาวิจัยครั้งนี้การหาค่าความเชื่อมั่นเป็นไปตามเกณฑ์ที่สอดคล้องกับนูนัลลี (Nunnally, 1967: 126) เกเบิล (Gable, Robert K. 1986: 147) ที่ว่าเครื่องมือวัดความรู้สึกและจิตพิสัยควรมีค่าความเชื่อมั่นอย่างต่ำ .700 และฟิลด์ (Field, 2004: Online) เสนอแนะว่าควรใช้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดตั้งแต่ .800 ขึ้นไป แสดงว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์สูง ซึ่งจัดว่ามีค่าความเชื่อมั่นเพียงพอสำหรับใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้และจากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบักและสูตรของเฟลด์-ราชูพบว่าค่าความเชื่อมั่นมีค่าใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยเห็นว่าควรเลือกใช้วิธีการคำนวณแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก เพราะวิธีการคำนวณไม่ยุ่งยากและสะดวกต่อการนำไปใช้มากกว่าสูตรของเฟลด์-ราชู

ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ถือว่าผ่านเกณฑ์การพิจารณาของแบบวัดทุกกรณีแต่เครื่องมือก็ยังมีจุดอ่อนอยู่บ้างคือ การเลือกสร้างเครื่องมือแบบ Rating Scale ยังไม่สามารถวัดได้ตรงกับตัวแปรในการวิจัยซึ่งเป็นตัวแปรที่มีลักษณะการแสดงความรู้สึกหรือพฤติกรรมแบบวัดที่เหมาะสมกับตัวแปรในลักษณะนี้ควรจะเป็นแบบสถานการณ์หรือการสังเกต จะสามารถวัดได้ตรงประเด็นและชัดเจนเพราะเครื่องมือแบบ Rating Scale บางครั้งผู้ตอบจะตอบไม่ตรงความจริง แต่ถ้าจะใช้การสังเกตก็เป็นการยุ่งยากและเปลืองเวลา ดังนั้น เครื่องมือแบบการกำหนดสถานการณ์ จะเหมาะสมและวัดได้อย่างชัดเจนในลักษณะของตัวแปรทางด้านพฤติกรรม

แต่เมื่อพิจารณาคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าผ่านเกณฑ์การพิจารณาของ

แบบวัดทุกกรณี จึงสรุปได้ว่าแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จมีคุณภาพตามเกณฑ์ของการสร้างแบบวัด

2. การศึกษาเปรียบเทียบอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ด้านคิดล่วงหน้า คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ จัดลำดับความสำคัญ คิดแบบชนะ-ชนะเข้าใจผู้อื่น เสริมแรงซึ่งกันและกัน และ หมั่นฝึกฝนเสมอสูงกว่าเพศชาย เนื่องจากอาจเป็นเพราะนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นเพศหญิงจะมีความสนใจต่อการเรียนมากกว่านักเรียนที่เป็นเพศชาย เนื่องจากเด็กเพศชายมีความต้องการในการเล่นมากกว่าเพศหญิงอีกทั้งสมาธิและความรับผิดชอบในวัยนี้ของเด็กชายจะน้อยกว่าเด็กหญิงและยังถือว่าเป็นวัยเด็กที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่นเด็กชายจะมีความซนและความคึกคะนองมากกว่าเด็กหญิงและในสภาพสังคมปัจจุบัน ระบบข้อมูลข่าวสารเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เพศหญิงและเพศชายมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน ดังนั้นเพศหญิงจึงกล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าคิดกล้าทำ และกล้าตัดสินใจในการเผชิญปัญหาที่ติดขัดกับเพศชาย นั่นคือเพื่อความอยู่รอดต่อการดำรงชีวิต และเพื่อการแข่งขันทางด้านความคิดความสามารถเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเพื่อนำไปพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ดังทฤษฎีของความแตกต่างระหว่างเพศในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม (Carol Gilligan: Theory of Sex Differences Moral Reasoning) ของคาร์อล กิลลิแกน (ประณต คำฉิม.2549: 237) ผู้ร่วมงานกับโคลเบอร์ก โดยโคลเบอร์กพัฒนาวิธีการให้คะแนนด้านจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงเมื่อทำการวัดจริยธรรมของเพศชายและเพศหญิงตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก (Kolberg, Lawrence. 1969: 37-43) พบว่าเพศหญิงและเพศชายตัดสินใจทางจริยธรรมจากมุมมองที่ต่างกันออกไป ในขณะที่เพศชายให้ความสำคัญกับความยุติธรรม เพื่อปกป้องสิทธิ กฎเกณฑ์และหลักการ แต่เพศหญิงจะให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อมวลมนุษย์มากกว่าหลักการเชิงนามธรรม ดังนั้นเพศชายกับเพศหญิงจึงมีความคิดที่แตกต่างกัน ส่วนหนึ่งของความแตกต่างนี้อาจเนื่องมาจากประสบการณ์ การอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน นอกจากนี้อาจจะเป็นด้วยว่าเพศหญิงมีบทบาทในการเป็นผู้ให้การเลี้ยงดูมากกว่าเพศชาย โดยที่ กัญญา สุวรรณแสง (2532.161) ได้อธิบายไว้ว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้คนเราแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ ทักษะ เจตคติ ความสนใจ และการแสดงพฤติกรรม โดยความแตกต่างของชายและหญิงสืบเนื่องมาจากความแตกต่างกันทางด้านสรีระความแข็งแรง ซึ่งความแตกต่างทางกายนี้มีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอื่น ๆ ด้วยคือพัฒนาการทางด้านสังคม อารมณ์และสติปัญญา ที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ บุญสม โพธิ์เงิน ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2536 พบว่านักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมการอยู่ร่วมกันแตกต่างจากนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันมากกว่านักเรียนชายผลการทดสอบ

โดยการเปรียบเทียบกลุ่มต่างของระดับชั้นมีค่าผลต่างเฉลี่ยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตามหลักการพัฒนาการวัยรุ่นเนื่องจากในวัยนี้เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมายในการดำเนินชีวิตในการอยู่ร่วมกันในสังคมและวัยรุ่นนี้ถือเป็นช่วงชีวิตคั่นกลางระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งไม่สามารถแบ่งได้แน่นอนแต่ตามปกติวัยรุ่นจะอยู่ในช่วงระหว่าง 12-20 ปี และสอดคล้องกับ ลูกน้ำ แผลงภู (2551: 106) ได้ศึกษาคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ พบว่านักเรียนหญิงมีคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันในสังคม ตามหลักธรรมหัวข้อ สังคหวัตถุ 4 ในแต่ละด้านและโดยรวมสูงกว่าเพศชายและยังสอดคล้องกับสุวรรณ อรรถชิตวาทีน (2552: 96) ได้ศึกษาทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตพบว่านักเรียนหญิงมีทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิต ทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ การระบุประเด็นปัญหา การกำหนดลำดับแนวคิด การประเมินความเหมาะสม และการตัดสินใจสูงกว่าเพศชาย เช่นเดียวกับวิไลลักษณ์ มีประชา (2552: 128) ได้ศึกษาคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตย พบว่านักเรียนหญิงมีคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตย ทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ การเคารพ ความสามัคคีและ การมีปัญญาสูงกว่าเพศชาย นอกจากนี้พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ (พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์. 2543 อ้างอิงจาก ประณต คำฉิม.2549: 237) ได้ศึกษาการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นต่างๆของวัยรุ่นไทย ที่นำเสนอผ่านอินเทอร์เน็ตพบว่า วัยรุ่น ประมาณ 50% ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลข่าวสารสัปดาห์ละครั้ง และ 28% ดูใช้อินเทอร์เน็ตทุกวัน โดยวัยรุ่นหญิงจะหาข้อมูลแบบทุกวันและสัปดาห์ละครั้งมากกว่าวัยรุ่นชาย จึงส่งผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ ฮาร์ดี (Walsh and Hardy.1999) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกทางการคิดอย่างมีวิจรรย์ญาณระหว่างเพศกับวิชาเอก พบว่า นักศึกษาหญิง มีคะแนนการคิดอย่างมีวิจรรย์ญาณสูงกว่านักศึกษาชายในด้านการมีใจกว้างและวุฒิภาวะ ผลการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางจิตวิทยาทางการศึกษาต่อไปได้ การส่งเสริมให้เด็กที่มีช่วงอายุ10-12 ปี ได้รับการเรียนรู้และการฝึกฝนทักษะการมีสัมพันธภาพที่ดี กับกลุ่มเพื่อนและกลุ่มบุคคลรอบข้างในชีวิตประจำวันจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาด้านสังคมที่เหมาะสมสำหรับเด็กวัยนี้ สอดคล้องกับ ทฤษฎี ของฟรอยด์ (อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์.2546: 333-343) ได้แบ่งขั้นตอนพัฒนาการบุคลิกภาพของมนุษย์ออกเป็น 5 ชั้น โดยเด็กในช่วงอายุ 6-12 ปีอยู่ในชั้นที่ 4 คือชั้นแฝงหรือชั้นพัก (latency stage) ฟรอยด์กล่าวว่าเด็กวัยนี้จะมุ่งความสนใจไปที่พัฒนาการด้านสังคมและด้านสติปัญญา เป็นวัยที่พร้อมจะเรียนรู้การมีเหตุผล รู้ผิดชอบชั่วดี สนใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว เรียนรู้ที่จะมีค่านิยมทัศนคติ ต้องการเตรียมพร้อมที่จะปรับตัวและเตรียมตัวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ต่อไป เด็กจะเก็บกดความต้องการทางเพศ จะเล่นหรือจับกลุ่มกับเพศเดียวกัน เริ่มมีเพื่อนสนิทกับเพศเดียวกัน สนใจบทบาททางเพศของตน และสอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยาสังคม (Psychosocial Theories) ของ อีริค อีริคสัน (ประณต คำฉิม. 2549: 48-56) แบ่งพัฒนาการด้านจิตสังคมของบุคคลเป็น 8 ชั้น โดยเด็กที่มีอายุ 6-12 ปี อยู่ในชั้นที่ 4 คือชั้นระยะเข้าโรงเรียน (School period) ชั้นเอาการเอางานกับความมีปมด้อย (Industry vs Inferiority) ระยะนี้เด็กเรียนรู้ที่จะสร้างสรรค์ มีความคิดและพยายามทำ

กิจกรรมด้วยตัวเอง หากได้รับการสนับสนุนก็ยอมทำให้เด็กมีการพัฒนาบุคลิกภาพและมีมานะเพียรพยายามที่จะแสวงหาสิ่งที่ทำหาความสามารถสติปัญญา แต่หากเหตุการณ์เป็นไปในทางตรงกันข้ามจะทำให้เด็กมีความรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่าอาจต้องถอยกลับไปสู่วัยทารกอีกเพื่อหลีกเลี่ยงภาระอันต้องรับผิดชอบ

จากการศึกษาของผู้วิจัยเกี่ยวกับลักษณะและธรรมชาติของนักเรียนเยาวชนพบว่าเยาวชนมีความต้องการและความสนใจในหลายๆด้าน ทั้งด้านสุขภาพ การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การเลือกอาชีพ การเลือกคู่ครอง นันทนาการ การค้นคว้าสิ่งใหม่ๆ ศิลปะและดนตรี การเรียนคุณสมบัติส่วนตัวทั้งด้านร่างกาย บุคลิกภาพ คุณลักษณะในการเข้าสังคมและความสนใจเรื่องศาสนา ปรัชญาชีวิตและอุดมคติ ตามแนวคิดของศรีเรื่อน แก้วกังวาน (2545) Ericson (1968) และ Fuhrmann (1990) การเรียนรู้ถึงธรรมชาติและลักษณะของเยาวชนจะทำให้พัฒนารูปแบบกิจกรรมได้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจและพัฒนาการของนักเรียนและเยาวชน

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะไว้ ดังนี้

ด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า องค์ประกอบของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จเป็นแบบวัดที่มีคุณภาพ ดังนั้นถ้าอยากจะทำพัฒนาหรือส่งเสริมให้นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จเกิดเพิ่มมากขึ้น ควรจะพัฒนารูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือการเลี้ยงดูที่ส่งเสริมหรือเน้นให้นักเรียนเกิดอุปนิสัยตามองค์ประกอบที่ได้จากงานวิจัยนี้

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้สูตรในการศึกษาที่หลากหลายเพื่อเป็นการแสดงหลักฐานคุณภาพของแบบวัดว่า แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพตรงตามเกณฑ์ของการสร้างแบบวัด และวัดได้ตรงตามหลักโครงสร้างของแนวคิดของสตีเวน อาร์ โควี (Stephen R. Covey. 2002) ดังนั้นหากผู้ที่สนใจต้องการที่จะนำแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ก็จะช่วยให้เกิดความมั่นใจได้

3. ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นครูหรือผู้ปกครองควรส่งเสริมดูแลและพัฒนาให้นักเรียนมีอุปนิสัยแห่งความสำเร็จเพิ่มมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงควรให้นักเรียนในวัยนี้ได้ศึกษาหรือทำกิจกรรมหลายๆด้านเพื่อให้ตัวเองได้ค้นพบว่าชอบหรือถนัดในเรื่องอะไรโดยดูความถนัดและความเหมาะสมเพศของนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อเติบโตขึ้นไปจะรู้ว่าตนเองต้องการอะไรเมื่อนักเรียนโตขึ้นจะรู้ว่าตนเองชอบอะไรและกิจกรรมใดที่เหมาะสมกับเพศของตนเองโดยสถานศึกษาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ความรู้และส่งเสริมปัจจัยต่างๆเพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพประสบความสำเร็จ มีความสุขอยู่ในสังคมและช่วยกันพัฒนาประเทศไทยต่อไป การเสริมสร้างอุปนิสัยแห่งความสำเร็จทั้ง 7 ประการจะทำให้

นักเรียนเยาวชนมองเห็นทิศทางที่แน่ชัดในการพัฒนาตนเอง ทั้งการชนะใจตนเอง ชนะใจผู้อื่นและการรู้จักปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีทักษะชีวิต สามารถสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตนเพื่อการพึ่งพาตนเอง และรู้จักเกื้อกูลคนอื่นได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่10 (พ.ศ. 2550-2554)

ในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนในชั้นอื่นต่อไปเพื่อให้เหมาะสมกับวัยหรือพัฒนาการเนื่องจากอุปนิสัยเป็นสิ่งที่พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงได้(วิทยา นาควัชระ.2545:182) หรือ ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นที่แตกต่าง เช่น นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา หรือระดับอุดมศึกษา เพื่อที่จะให้ได้เครื่องมือในการอุปนิสัยแห่งความสำเร็จที่มีความเหมาะสมสำหรับนักเรียนเยาวชนแต่ละระดับชั้นและควรมีการศึกษาในระยะยาวและทำการศึกษาในแง่มุมที่หลากหลาย ต่อเนื่องและครอบคลุมบุคคลในทุกระดับของสังคม ซึ่งจะช่วยให้ผู้สนใจสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาให้บุคคลในสังคมสามารถเกิดความสำเร็จก้าวหน้าและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข

2. ควรสร้างเครื่องมือที่หลากหลายและเหมาะสมเช่น แบบสถานการณ์ หรือแบบสังเกตซึ่งจะสามารถวัดพฤติกรรมหรือระดับความรู้สึกของผู้ถูกทดสอบได้ดีและถูกต้อง

3. ถ้าเป็นการสร้างเครื่องมือโดยใช้วิธีการสังเกต ควรให้คุณครูประจำชั้นหรือประจำวิชา หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมจะทำให้ผลของการสังเกตถูกต้องและแม่นยำมากขึ้น

4. ควรศึกษาปัจจัยหรือสาเหตุที่ส่งผลต่ออุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียนหรือเยาวชน ทั้งปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบภายในตัวบุคคล และปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบภายนอกที่จะส่งผลต่อการเกิดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จของนักเรียน เพื่อนำไปประกอบการพัฒนาอุปนิสัยดังกล่าวได้ถูกต้องตามปัจจัยที่ส่งผล อันจะพัฒนาให้นักเรียนเยาวชนได้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ คือเป็นทั้งคน เก่งดี และมีสุข (กระทรวงศึกษาธิการ.2545: 3) อันจะช่วยให้นักเรียนเป็นคนที่มีคุณภาพ สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และส่งผลอันดีต่อสังคมไทยต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- (2548). รายงานการศึกษาคุณลักษณะเด็กไทยที่พึงประสงค์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กษมาศ คงตุก. (2549). การสร้างแบบวัดผลการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรรณภา วัชรธำรงกุล. (2552). การสร้างแบบวัดความตระหนักรู้ต่อผลกระทบของสภาวะโลกร้อนสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1. ปรินญาณีพนธ์กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- กัญญา สุวรรณแสง. (2532). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา
- กลีนประทุม แสงสุระ. (2550). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- กาญจนา มโนจรีกุล. (2546). คุณค่าแห่งอุปนิสัยบวก.กรุงเทพฯ: บริษัทซีเอ็ด ยูเคชั่น จำกัด มหาชน.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2543). คิด-ทำ ด้านบวก. กรุงเทพฯ:ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- (2543). ฉลาดเก่ง ดี มีสุข . กรุงเทพฯ : บริษัท พี. พี. พรินท์ จำกัด .
- ขวัญยืน มูลศรี (2548). การสร้างแบบวัดทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นที่ 3 .ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เขมวดี คัมภีรานนท์. (2544). การสร้างแบบทดสอบวัดผลบุคลิกภาพแบบพึ่งพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. ปรินญาณีพนธ์กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรีภรณ์ กระบวนแสง. (2549). ภาวะผู้นำ เจ็ดอุปนิสัยที่มีประสิทธิผล ความผูกพันต่อองค์กร และผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารหน่วยงานในธุรกิจประกันชีวิตแห่งหนึ่ง .ปรินญาณีพนธ์วท.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จิราพร นพแก้ว. (2553). การพัฒนาแบบประเมินความมีอิสรภาพของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ปรินญาณีพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- ใจทิพย์ พวงทอง. (2540). การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับ การอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2541). การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน. การวัดผลการศึกษาปีที่ 20(59): 34-35.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.โปรเกรสซิฟ.
- दनัย จันท์เจ้าฉาย. (2548). อุปนิสัยที่ 8 จากประสิทธิผลสู่ความยิ่งใหญ่. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ดีเอ็มจี.แปลจาก Stephen R. Covey.2004. The 8 Habits : From Effectiveness to Greatness. Franklin Covey Company.
- ดวงเดือน พันธุภูวาทีน. (2520). การวิจัยเพื่อพัฒนาการจริยธรรม. วิจัยการศึกษา.7(5):23-31.
- ดารารวรรณ กล่อมเกลี้ยง. (2546). การสร้างแบบวัดทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ดาวนภา กิตติสาโร. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความ ซื่อสัตย์ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเจ้าพระยา โดยวิธี วิเคราะห์ค่าไคโนคอล. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวรรณ ดอนดี. (2552). ผลของโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูง ที่มีต่อ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตัวเอง และความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคของนักศึกษาระดับ มหาวิทยาลัย. การค้นคว้าแบบอิสระ (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการ ปรึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลลิสเรล : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- นพดล เวชสวัสดิ์. (2548). 7อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดีเอ็มจี. แปลจาก Stephen R. Covey.2004. The 7 Habits of Highly Effective People New Edition. Franklin Covey Company.
- เวชสวัสดิ์. (2549). 7 อุปนิสัยสำหรับครอบครัวผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อัมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่งจำกัด.แปลจาก Stephen R. Covey.2004. The 7 Habits of Highly Effective Families. New Edition. Franklin Covey Company.
- นवलลออ สุภาผล. (2527). จิตวิทยาปกติ.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- นิติกร เบญจมาตย์. (2551). การสร้างแบบวัดจริยธรรมความเอื้ออาทร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ระดับช่วงชั้นที่ 2. ปริญญาโท กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา วงษ์สุรภินันท์. (2548). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียน สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่3. ปริญญาโท กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2520). การวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชู โรจนเสถียร. (2546). เปิดขุมทรัพย์เศรษฐกิจพิชิตความยากจน: รวมคำบรรยายและบทแสดงวิสัยทัศน์. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์ อินเตอร์เนชั่นแนล.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2521). การวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2545). “ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินผลการศึกษา (หน่วยที่ 3)”. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- (2547). การวัดประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญสม โพธิ์เงิน. (2537). คุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). พิษณุโลก:มหาวิทยาลัยนเรศวร.ถ่ายเอกสาร.
- ประณต คำฉิม. (2549). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรรณี ช เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: คอมแพคท์พริ้นท์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมและสังคมศาสตร์ด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พิตร ทองชั้น. (2547). การวัดทางด้านจิตพิสัย E.Q vs. H.Q. บทความคุณรู้. 1(1) : 35-39.
- พีรพงศ์ ลีรพัฒนางกูร. (2520). การเปรียบเทียบพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งพาตนเองกับแบบยับยั้งการพึ่งตนเองชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนรัฐบาลจังหวัดชลบุรี. ปริญญาโท กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2523). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2538). การประเมินผลการเรียน=learning evaluation. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.

- มยุรา ชันเสมา. (2553). การสร้างแบบวัดจริยธรรมการทำความดี สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ตามหลักบุญกิริยาวัตถุ 3. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี ศรีชัย. (2538). เทคนิคการสุมกลุ่มตัวอย่าง.กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดวี.เจ.พรินติ้ง.
- รวิวรรณ ตังคณูรักษ์พันธ์. (2531). การวิจัยเบื้องต้นทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ลูกน้ำ แผลงภู. (2551). การแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบวัดคุณลักษณะการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : ชมรมเด็ก.
- (2540). สถิติวิทยาทางการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- (2541). เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิชาการ.คอม. (2550). อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ. สืบค้นเมื่อ 21 พฤษภาคม 2551 , จาก <http://22www.vcharkarn.com> 2 include 2 vcafe 2 showkratoo.php?Pid=99041.
- วิทยา นาควัชระ . (2545). คนนิสัยดี.กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- วิภา เจียรสุมัย. (2540). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเรียกร้องความสนใจสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัช วรรณรัตน์. (2532). การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวัดผลและการวิจัย.กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิไลลักษณ์ มีประชา. (2552). การพัฒนาดัชนีชี้วัดคุณลักษณะในการอยู่ร่วมกันตามวิถีประชาธิปไตยของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2. ปรินญาณิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา. (2545). การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างอุปนิสัย 7 ประการตามแนวคิดของสติเฟิน อาร์ โควี สำหรับเยาวชนตอนปลายโดยใช้หลักของนีโอฮิวแมนนิสและการจัดกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียน.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด.(การศึกษานอกโรงเรียน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย(เล่ม 2)วัยรุ่น-วัยสูงอายุ. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- . (2545). *สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพรรณ ไชยยา. (2552). *การสร้างแบบวัดคุณลักษณะความอ่อนน้อมถ่อมตนสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3* ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ส. วาสนา ประवालพุกฤษ. (ม.ป.ป.) *เอกสารประกอบการเรียนนิสิต 522 การวิเคราะห์องค์ประกอบ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สงกรานต์ จิตสุทธิภากร. (2545). *7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิภาพสูง*. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น. แปลจาก Stephen R. Covey.1989. *The 7 Habits of Highly Effective People New Edition*. Franklin Covey Company.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2537). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2550). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*.ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สาธิตา สำราญรัมย์. (2553). *การพัฒนาแบบวัดจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3* โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร.ปรินญานิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สายพิน ศรีสุวรรณรัตน์. (2540). *การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปทุมธานี* . ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และกรรณิการ์ สุขเกษม. (2533). *เทคนิคทางสถิติขั้นสูงสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเล่ม 1*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุจิตรา จรัสศิลป์. (2531). *จิตวิทยาคลินิก*.(เอกสารประกอบคำสอน).กรุงเทพฯคณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพร พิสิฐพัฒน์. (2543). *การสร้างแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาทางอารมณ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3*.ปรินญานิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวรรณ อรรถชิตวาทีน. (2552). *การสร้างแบบวัดทักษะการคิดขั้นสูงด้านการดำเนินชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3*. ปรินญานิพนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ ทองธนากุล. (2548). *8 อุปนิสัยที่ดีของคนไทย*.สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2551, จาก <http://www.Taladhoon.com>.
- สุเทพ เพชรมาก. (2548). *มาสร้างอุปนิสัยแห่งความสำเร็จกันเถอะ*. สืบค้นเมื่อ 26 พฤษภาคม 2551 , จาก<http://www.novabizz.com>.

- สุเมธ ตันติเวชกุล. (2548). 8 อุปนิสัยที่ดีของคนไทย. สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2551, จาก <http://www.pics.manager.co.th/Images/548000015281203.jpeg>.
- สำนักงานการศึกษา. (2553) ข้อมูลบุคลากร สืบค้นเมื่อ 27 สิงหาคม 2553, จาก <http://www.bmaeducation.in.th/download/student501.xls>.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2545). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. (2529). ทฤษฎีการวัดและประเมินผลทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พิมพ์สยามศึกษา.
- อนงค์ พรหมจักร. (2538). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกห้าองค์ประกอบที่สัมพันธ์ผลทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์.ปริญญาโท.พนธ์กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ ศรีโสภณ .(2520). แบบวัดและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อมรรัตน์ ศรีสุรินทร์. (2545). 7 อุปนิสัยให้วัยรุ่นเป็นเลิศ. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- อรพินทร์ ชูชม. (2545). เอกสารคำสอนวิชา วป 502 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อัลคา ปราแดช. (2548). สิ่งใดบ้างที่ทำให้เราประสบความสำเร็จ. สืบค้นเมื่อ 23 พฤษภาคม 2551, จาก [http://www.jobsDB_com-Thailand-InteractiveRecruitment Network.html](http://www.jobsDB_com-Thailand-InteractiveRecruitmentNetwork.html)
- อารี พันธุ์มณี. (2545). พ่อแม่ที่ลูกอยากได้. พิมพ์ครั้งที่ 2” กรุงเทพฯ: โยใหม่.
- อุบลรัตน์ เฟิงสถิต. (2546). จิตวิทยาพัฒนาการ. ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Allen, Mary J.; & Yen ,Wendy M. (1979). *Introduction to Measurement Theory*. California : Wadsworth.
- Anastasi, Anne. (1988). *Psychological Testing* . Fifth Editor . New York : Macmillan Publishing Co ., Inc.
- Bloom, Benjamin S. (1967). *Taxonomy of Educational Objectives (Cognitive Domain)*. New Yourk : David Mckay Company.
- Brian Tracy . (2001). *EAT THAT FROG! 21 Great Ways to Stop Procrastinating and get More Done in Less Time*. San Francisco: Berret-Koehler.
- Campbell. 2005. (Online). *The 7 Habits of Highly Effective People*, Psychology 403. Retrieved October 5 ,2008, from [http : // www. Humboldt.edu/~campbell/](http://www.Humboldt.edu/~campbell/) p 403 samprev.htm.

- Covey ,Stephen R. (1989). *The 7 Habits of Highly Effective People* . New York : Simon and Schuster.
- . (1997). *The 7 Habits of Highly Effective People :restoring the character etic.*London and Schuster UK.
- . (1997). *First things first every day : because where you 're headed is more important than how fast you 're going.* New York : Simon and Schuster.
- . (1999). *First things first every day : to live , to love , to lean, to leave a legacy.* New York : Simon and Schuster.
- .(2004). *The Seven Habits of Highly Effective People.* New York : Simon and Schuster.
- Covey ,Stephen R. (2005). *online.Effectiveness Zone.* Retrieved October 5, 2008, from [http : //www. franklincovey.com/for you / articles/seven.html](http://www.franklincovey.com/for you / articles/seven.html).
- Erikson,E.H. (1968). *Identity,Touth and Crisis.* New York : Norton & Company.
- Field, Andy. (2004). *Project 3 : Design a Quetionnaire.* (Online). Available: <http://www.sussex.ac.uk/users.andyf/teaching/rm2/project.pdf>.Retrieved June 14, 2004.
- Fuhrmann, B.S. (1990). *Adolescence.* Lllinois : Scott, Foresman, and Co.
- Gable, Robert K. (1986). *Instrument in the Affective Domain.* Boston: Klnwer-Nijhoff.
- George J.M. and G.R. Jones .(2005). *Understanding and managing Organizational Behavior.4th edition.* Upper saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Good , C.V. (1973). *Dictionary of Education. 3rd ed.* New York : McGraw – Hill BookCompany, Inc.
- Gronlund,N.P. (1976). *Measurment and Evaluation in Teaching.* 3 rd ed . New York: Macmillan Publishing Co ., Inc.
- Haimes, Y.Y. (2001). *Risk Analysis, Systems Analysis and Covey's Seven Habits Perspectives.* Blackwell Publishing.
- Hair, Joseph F. (1998). *Multivaiate Data Analysis.* New York: Prentice-Hall International.
- Jackson, L. N. (1999). *Contemporary Industrial / Organizational Psychology.* 3 rd edition. Pacific Grove: Brooks/Cole.
- Jones. G.R. (2004). *Organizational Theory,Design and change.* 4 th edition. Pearson Education,Inc. Upper Saddle River.
- Joreskog,Karl G.; Sorbom,Dag. (1993). *LISREL 8: Structural Equation Modeling with the SIMPLIS Command Language.* Chicago : Scientific Software International.

- Kolberg Lawrence. (1967). *The child as a Moral Philosopher," in Resding in Educational Psychology Today*. P. 37-43. California: CRM Books.
- Kim, Jae-On&Mueller, Charles W. (1978). *Factor Analysis : Statistic Methods and Practical Issues*. Sage University Paper series on Quantitative Applications in the Social Sciences, series no. 07-014. Beverly Hills and London:SAGE Publications,Inc.
- Kline, R. B. (2005). *Principles and Practice of Structural Equation Modeling* (2 nd ed.). New York: Guilford Press.
- Lin, Shu-Chi and Chang, Jung-nung. (2005). *Goal orientation and organizational commitment as explanatory factors of employee's mobility*. Personnel Review.
- Matejka K.; Dunsing R.J. and Walat B. (1998). *The seven habits of highly defective people*.Management Decision.
- Meyer, Lawrence S; Gamat Glenn; & Guarino, A.J. (2006). *Applied Multivariate Research:Design and Interpretation*. New York: Sage Publication, Inc.
- Nunnally, J.C. (1967). *Psychometric Theory*.New York: Mc Graw-Hill.
- Scott, E. Seibert. (1999). *Proactive Personality and Career Success*. Journal of Applied Psychology.
- Simcox, S.J., W.C. Borman and M.J.Schmit. (1996). *A Theory of Individual Differences in Task and Contextual Performance*. Human Performance.
- Simon and Schuster. (1998). *The 7 habits (Online)*. Available: <http://www.wujs.org.il/activist/leadership/briefings/covey.shtml>.
- Tabachnick, Barbara & Fidell, Linda S. (1966). *Using Multivariate Statistics*. 3rd ed. N.Y.:Harper Collins College Publisher.
- Timothy Mottet.(2005). *The 7 habits (Online)*. Available: <http://www.txstate.edu/pdevelop/7habits.html>.

ภาคผนวก ก

คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ (พิจารณาค่า IOC=0.50 ขึ้นไป)

องค์ประกอบ	ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการคัดเลือก
		1	2	3	4	5			
1	1	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	2	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	3	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	4	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	5	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	6	1	1	0	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	7	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	8	1	0	0	-1	1	1	0.20	คัดออก
	9	1	0	0	0	1	2	0.40	คัดออก
	10	-1	0	0	1	1	1	0.20	คัดออก
	11	-1	0	0	1	1	1	0.20	คัดออก
	12	1	1	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	13	1	0	0	0	1	2	0.40	คัดออก
	14	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	15	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
2	16	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	17	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	18	1	-1	1	0	1	2	0.40	คัดออก
	19	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	20	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	21	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	22	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	23	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	24	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	25	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ (พิจารณาค่า IOC=0.50 ขึ้นไป) (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการคัดเลือก
		1	2	3	4	5			
	26	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	27	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	28	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	29	1	1	1	-1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	30	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
3	31	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	32	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	33	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	34	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	35	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	36	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	37	1	-1	1	-1	1	1	0.20	คัดออก
	38	0	1	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	39	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	40	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	41	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	42	1	-1	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	43	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	44	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	45	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
4	46	1	0	0	-1	1	1	0.20	คัดออก
	47	1	1	0	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	48	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	49	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	50	1	0	0	-1	1	1	0.20	คัดออก

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ (พิจารณาค่า IOC=0.50 ขึ้นไป) (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการคัดเลือก
		1	2	3	4	5			
	51	-1	0	1	0	1	1	0.20	คัดออก
	52	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	53	1	0	0	0	1	2	0.40	คัดออก
	54	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	55	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	56	1	0	0	0	1	2	0.40	คัดออก
	57	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	58	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	59	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	60	1	1	1	-1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
5	61	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	62	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	63	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	64	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	65	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	66	-1	0	0	0	1	0	0.00	คัดออก
	67	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	68	1	1	0	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	69	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	70	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	71	1	1	0	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	72	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	73	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	74	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	75	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ (พิจารณาค่า IOC=0.50 ขึ้นไป) (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการคัดเลือก
		1	2	3	4	5			
6	76	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	77	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	78	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	79	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	80	1	1	0	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	81	1	1	0	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	82	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	83	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	84	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	85	1	1	0	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	86	1	1	0	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	87	1	0	0	0	1	2	0.40	คัดออก
	88	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	89	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
90	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้	
7	91	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	92	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	93	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	94	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	95	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
	96	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	97	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	98	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	99	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
	100	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้

ตาราง 15 ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 105 ข้อ (พิจารณาค่า IOC=0.50 ขึ้นไป) (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการคัดเลือก
		1	2	3	4	5			
	101	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	102	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	103	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	104	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
	105	1	0	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้

ตาราง 16 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดล่วงหน้า

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
1. คิดล่วงหน้า	1.	0.342	นำไปใช้
	2.	0.357	นำไปใช้
	3.	0.398	นำไปใช้
	4.	0.603	นำไปใช้
	5.	0.332	นำไปใช้
	6.	0.369	นำไปใช้
	7.	0.425	นำไปใช้
	8.	0.442	นำไปใช้
	9.	0.059	ตัดออก
	10.	0.101	ตัดออก
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.786			

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
2. คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ	1.	0.406	นำไปใช้
	2.	0.494	นำไปใช้
	3.	0.414	นำไปใช้
	4.	0.430	นำไปใช้
	5.	0.292	นำไปใช้
	6.	0.492	นำไปใช้
	7.	0.366	นำไปใช้
	8.	0.523	นำไปใช้
	9.	0.429	นำไปใช้
	10.	0.479	นำไปใช้
	11.	0.020	ตัดออก
	12.	0.314	นำไปใช้
	13.	0.109	ตัดออก
	14.	0.378	นำไปใช้

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.868

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านจัดลำดับความสำคัญ

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
3. ด้านจัดลำดับความสำคัญ	1.	0.476	นำไปใช้
	2.	0.396	นำไปใช้
	3.	0.417	นำไปใช้
	4.	0.091	คัดออก
	5.	0.073	คัดออก
	6.	0.351	นำไปใช้
	7.	0.552	นำไปใช้
	8.	0.367	นำไปใช้
	9.	0.399	นำไปใช้
	10.	0.333	นำไปใช้
	11.	0.447	นำไปใช้
	12.	0.320	นำไปใช้
	13.	0.390	นำไปใช้
	14.	0.419	นำไปใช้
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.876			

ตาราง 19 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านคิดแบบชนะ – ชนะ

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
4. คิดแบบชนะ – ชนะ	1.	0.354	นำไปใช้
	2.	0.503	นำไปใช้
	3.	0.504	นำไปใช้
	4.	0.453	นำไปใช้
	5.	0.250	นำไปใช้
	6.	0.289	นำไปใช้
	7.	0.025	คัดออก
	8.	0.350	นำไปใช้
	9.	0.259	นำไปใช้
	10.	0.301	นำไปใช้
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.823			

ตาราง 20 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเข้าใจผู้อื่น

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
5. เข้าใจผู้อื่น	1.	0.259	นำไปใช้
	2.	0.421	นำไปใช้
	3.	0.408	นำไปใช้
	4.	0.290	นำไปใช้
	5.	0.268	นำไปใช้
	6.	0.329	นำไปใช้
	7.	0.465	นำไปใช้
	8.	0.341	นำไปใช้
	9.	0.430	นำไปใช้
	10.	0.294	นำไปใช้
	11.	0.439	นำไปใช้
	12.	0.423	นำไปใช้
	13.	0.116	ตัดออก
	14.	0.596	นำไปใช้
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.886			

ตาราง 21 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเสริมแรงซึ่งกันและกัน

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
6. เสริมแรงซึ่งกันและกัน	1.	0.531	นำไปใช้
	2.	0.504	นำไปใช้
	3.	0.457	นำไปใช้
	4.	0.424	นำไปใช้
	5.	0.484	นำไปใช้
	6.	0.431	นำไปใช้
	7.	0.507	นำไปใช้
	8.	0.471	นำไปใช้
	9.	0.570	นำไปใช้
	10.	0.471	นำไปใช้
	11.	0.131	ตัดออก
	12.	0.568	นำไปใช้
	13.	0.360	นำไปใช้
	14.	0.142	ตัดออก
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.882			

ตาราง 22 แสดงค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวอย่างในการนำไปทดลองครั้งที่ 1 ของแบบวัด
อุปนิสัยแห่งความสำเร็จ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ผลการพิจารณา
7. หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ	1.	0.521	นำไปใช้
	2.	0.447	นำไปใช้
	3.	0.468	นำไปใช้
	4.	0.457	นำไปใช้
	5.	0.425	นำไปใช้
	6.	0.374	นำไปใช้
	7.	0.339	นำไปใช้
	8.	0.381	นำไปใช้
	9.	0.286	นำไปใช้
	10.	0.417	นำไปใช้
	11.	0.376	นำไปใช้
	12.	0.173	คัดออก
	13.	0.273	นำไปใช้
	14.	0.261	นำไปใช้
	15.	0.377	นำไปใช้
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.898			

ภาคผนวก ข

แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

คำชี้แจง

แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนด้านอุปนิสัยและการใช้ชีวิตประจำวันให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จ และมีความสุขต่อไป แบบวัดชุดนี้ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2. แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่

1. คิดล่วงหน้า
2. คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ
3. จัดลำดับความสำคัญ
4. คิดแบบชนะ – ชนะ
5. เข้าใจผู้อื่น
6. เสริมแรงซึ่งกันและกัน
7. การฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ

ซึ่งคำตอบหรือคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดในครั้งนี้จะไม่มีผลต่อคะแนนสอบของนักเรียนแต่อย่างใด ขอให้นักเรียนตอบแบบวัดตามความเป็นจริง และผู้วิจัยจะเก็บคำตอบของนักเรียนไว้เป็นความลับสำหรับผู้วิจัยเท่านั้น

😊😊 ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบวัดครั้งนี้เป็นอย่างดี 😊😊

นางสาวพพร จิตรรักษา
 นิสิตสาขาวัตผลการศึกษา
 ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

+++++

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศและโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มบูรพา สังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ เพศชาย

เพศหญิง

2. โรงเรียน.....

ตอนที่ 2 แบบวัดอุปนิสัยแห่งความสำเร็จ

คำชี้แจง คำถามในตอนนี้เป็นข้อความสั้นๆ ให้นักเรียนอ่านด้วยความรอบคอบและทำเครื่องหมาย

ลงในช่องของระดับการปฏิบัติที่ตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติตนมากที่สุด ในแต่ละข้อให้เลือกได้เพียงคำตอบเดียว

หมายเหตุ ระดับในการปฏิบัติแต่ละอย่างนั้นไม่มีระดับถูกหรือผิด จึงขอให้นักเรียนตอบตามความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการที่จะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนของนักเรียนและโปรดตอบให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ในการวิจัย

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คิดล่วงหน้า					
1. ก่อนตัดสินใจทำสิ่งใดข้าพเจ้าคิดถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อบุคคลอื่นและตัวเอง					
2. ก่อนที่ครูจะเข้ามาสอนในห้องเรียนข้าพเจ้าจะหยุดคุยหรือหยุดเล่นและจะเตรียมสมุดหนังสือวิชานั้นขึ้นมาเตรียมพร้อมสำหรับการเรียน					
3. ข้าพเจ้าคิดวางแผนแก้ไขปัญหาต่างๆด้วยตนเองไว้ล่วงหน้า					
4. ข้าพเจ้ามีการคิดทบทวนอย่างรอบคอบด้วยตนเองก่อนตัดสินใจ					
5. ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้					
6. ข้าพเจ้ารับผิดชอบในสิ่งที่ตนเองทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม					
7. ข้าพเจ้าคิด พูด ทำในสิ่งที่ดีและสอดคล้องกัน					
คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำ					
8. แม้มีอุปสรรคข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ					
9. การที่ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพราะข้าพเจ้าคิดถึงเป้าหมายในเรื่องการเรียนต่อชั้นสูง					
10. ข้าพเจ้าจินตนาการภาพความสำเร็จขึ้นในใจตามจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ตนเองต้องการ					
11. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงมือกระทำสิ่งใดข้าพเจ้าจะมองถึงผลสำเร็จในงานนั้นๆ					
12. เมื่อพบว่างานที่ทำอยู่ไม่มีทางสำเร็จข้าพเจ้าจะไม่หมดความพยายามง่าย ๆ					
13. ข้าพเจ้าเขียนจุดมุ่งหมายที่อยู่ในใจของตนเองออกมาโดยการจดบันทึก					
14. ข้าพเจ้ามีคำขวัญหรือคติพจน์ประจำใจ เป็นหลักในการดำเนินชีวิตและการเรียน					
15. ข้าพเจ้ารู้ตัวเสมอว่า กำลังทำอะไร หรืออยู่ในบทบาทหน้าที่อะไร					
16. ข้าพเจ้าคิดไว้เสมอว่าเมื่ออ่านหนังสืออย่างเข้าใจแล้วจะสามารถทำข้อสอบได้คะแนนดี					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17.ข้าพเจ้าศึกษาข้อมูลการศึกษาต่อและอาชีพที่อยากจะเป็น					
จัดลำดับความสำคัญ					
18.เมื่อได้รับงานที่ครูมอบหมายข้าพเจ้าจะวางแผนอย่างมีขั้นตอน					
19.ข้าพเจ้าจัดลำดับความสำคัญของการทำกิจกรรมต่างๆก่อนและหลังได้อย่างเหมาะสม					
20.ข้าพเจ้าจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมต่างๆในแต่ละวันตามจุดมุ่งหมายในใจที่ข้าพเจ้าตั้งไว้					
21.ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้และตามลำดับความสำคัญ					
22.ข้าพเจ้ามีการวางแผนกิจกรรมที่ข้าพเจ้าต้องทำในทุกๆสัปดาห์					
23.ข้าพเจ้าประเมินผลการทำกิจกรรมของตนเองเพื่อใช้ในการปรับปรุงแผนการเรียนและแผนการดำเนินชีวิตในสัปดาห์ต่อไป					
24.ข้าพเจ้าสามารถทำกิจกรรมต่างๆในแต่ละวันได้ครบและทันเวลา					
25.ก่อนถึงวันสอบข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียนเพื่อเตรียมความพร้อม					
26.แม้จะเป็นช่วงเวลาเร่งรีบแต่ข้าพเจ้าก็สามารถรับประทานอาหารเช้าและมาโรงเรียนได้ทันเวลา					
คิดแบบชนะ – ชนะ					
27.ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือใครเพราะทุกคนช่วยเหลือตนเองได้					
28.ข้าพเจ้าถือคติว่า ไม่อยากให้ใครเด่นเกินแม้จะเป็นเพื่อนก็ตาม					
29.ข้าพเจ้าไม่ชอบสอนการบ้านเพื่อนเพราะกลัวว่าเพื่อนจะได้คะแนนมากกว่า					
30.เมื่อเห็นว่าเพื่อนในห้องมีอะไรข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องมีเหมือนเพื่อนให้ได้					
31.ข้าพเจ้าจะเฉยเมยหรือรู้สึกไม่ดีเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<u>เข้าใจผู้อื่น</u>					
32.ข้าพเจ้าสามารถรับฟังคำพูดของเพื่อนจนจบโดยไม่พูดแทรก					
33.ข้าพเจ้าฟังเพื่อนพูดด้วยความตั้งใจเพราะเข้าใจความรู้สึกของเขา หากไม่มีใครฟัง					
34.ข้าพเจ้าแสดงความเบื่อบ่อยขณะเพื่อนพูด					
35.ถ้าเพื่อนทำผิดพลาดข้าพเจ้าจะไม่ต่อว่าแต่จะให้กำลังใจและให้ข้อเสนอแนะที่ดี					
36.ข้าพเจ้ารับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างเต็มใจ					
37.ข้าพเจ้ามักมองข้อดีของผู้อื่นมากกว่าข้อเสีย					
38.ข้าพเจ้ารับฟังผู้อื่นโดยใช้เหตุผล ไม่ใช่อารมณ์					
39.ข้าพเจ้าชอบสังเกตท่าทาง สีหน้าของเพื่อนเพื่อที่จะศึกษาถึงความรู้สึกของเขา					
40.ข้าพเจ้าเคารพการตัดสินใจของผู้อื่น					
41.เมื่อพ่อแม่หรือครูอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าจะเชื่อฟังและนำมาปฏิบัติตาม					
<u>เสริมแรงซึ่งกันและกัน</u>					
42.ข้าพเจ้าให้กำลังใจและให้คำปรึกษาเพื่อนเมื่อมีปัญหา					
43.ข้าพเจ้าสามารถทำงานกลุ่มกับเพื่อนได้ดีโดยไม่มีปัญหาแม้จะไม่สนิทก็ตาม					
44.ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับคนที่มีความคิดเห็นหรือทัศนคติที่แตกต่างจากตัวข้าพเจ้า					
45.ข้าพเจ้าสามารถเปิดรับความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้อื่นที่ต่างจากข้าพเจ้า					
46.ข้าพเจ้านำส่วนดีหรือรับฟังคำแนะนำของแต่ละบุคคลมาใช้เป็นโอกาสในการเพิ่มความรู้อื่นๆให้กับตนเอง					
47.ข้าพเจ้าศึกษาและนำความแตกต่างของแต่ละบุคคลมาปรับใช้ในการเรียนและการดำเนินชีวิตประจำวัน					
48.ข้าพเจ้าจะให้กำลังใจและเอ่ยชมเมื่อเพื่อนทำความดีหรือสอบได้คะแนนดี					
49.ข้าพเจ้าและเพื่อนๆมักจะช่วยกันทำงานและทำกิจกรรมของโรงเรียนเสมอ					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
50.ข้าพเจ้าและเพื่อนๆมักจะชักชวนกันอ่านหนังสือและปรึกษากันในเรื่องต่างๆ					
51.ข้าพเจ้าให้ความสำคัญในการฟังพาทย์กัน					
52.ข้าพเจ้าและเพื่อนๆมักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
53.เมื่อมีปัญหาเรื่องการเรียนหรือเรื่องส่วนตัวข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเพื่อนได้เสมอ					
หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ					
54.ข้าพเจ้าเข้าห้องสมุดเพื่อเรียนรู้สิ่งต่างๆ					
55.ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาหรือทางสังคมอย่างเต็มใจ					
56.ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้และหลักธรรมะมาแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้					
57.ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือเขียนบันทึกและสืบค้นอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลทำรายงานส่งคุณครู					
58.ข้าพเจ้าทำกิจกรรมคลายเครียดร่วมกับเพื่อนๆหรือครอบครัว					
59.ข้าพเจ้าพัฒนาและดูแลตนเองในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายหรือจิตใจอย่างเป็นประจำและต่อเนื่อง					
60.ข้าพเจ้านั่งสมาธิฝึกฝนตนเองเพื่อลดความโลภ โกรธ หลง					
61.ข้าพเจ้ามักใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจในช่วงวันหยุด					
62.ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ เขียนบันทึก หรือเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ					
63.ข้าพเจ้าชอบพูดคุยหรือทำให้เพื่อนๆหัวเราะหรืออารมณ์ดี					
64.ข้าพเจ้ามีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงและมีสุขภาพจิตที่สมบูรณ์					
65.ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขและทำให้คนรอบข้างมีความสุขไปด้วย					

☺ ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบวัดครั้งนี้เป็นอย่างดี ☺

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ดร.สกล วรเจริญศรี ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ดร.อรอุมา เจริญสุข ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์มณฑิรา สังขะรัมย์ รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยนานาชาติพิเศษ
การวัดและประเมินผลการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

คำสั่งการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยัน

การเขียนคำสั่งโปรแกรมลิสเรล

คำสั่งในการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยัน (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 157-158) และ (บุญชม ศรีสะอาด; และมีญช์มนัส วรณมทินทร์. 2546: 10) การเขียนคำสั่งลิสเรล ต้องพิมพ์คำสั่งในโปรแกรมของลิสเรลและบันทึกชื่อแฟ้มเป็น *.int (*หมายถึงชื่อแฟ้ม) ลักษณะของคำสั่งดังนี้

1. ชื่อเรื่อง (Title) ให้พิมพ์ชื่องานที่วิเคราะห์ในบรรทัดแรกโดยไม่จำกัดความยาวและต้องไม่ขึ้นต้นด้วยอักษร AD

2. ข้อมูล (Data) ต้องขึ้นต้นด้วย DA ต่อด้วยลักษณะข้อมูลซึ่งประกอบไปด้วยจำนวนตัวแปร (NI) จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (NO) ชื่อตัวแปร (LA) เมตริกข้อมูลที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ เช่น เมตริกสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (KM) ค่าเฉลี่ย (ME) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การจัดลำดับตัวแปร (SE) เป็นต้น

3. การสร้างโมเดล (Model) เป็นคำสั่งที่ใช้ในการกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล พิมพ์ขึ้นต้นด้วย MO ตามด้วยจำนวนตัวแปรตามหรือตัวแปรสังเกตได้ (NY) จำนวนตัวแปรอิสระหรือตัวแปรภายนอกสังเกตได้ (NX) ตามด้วยรูปแบบเมตริกและสถานะของเมตริกที่กำหนดเป็นข้อมูลจำเพาะของโมเดล

4. ผลการวิเคราะห์ (Output) เป็นการกำหนดผลการวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยต้องการ จะมีคำสั่งในส่วนที่เป็นการกำหนดวิธีประมาณค่าพารามิเตอร์ ให้พิมพ์ขึ้นต้นด้วย OU ตามด้วยผลการวิเคราะห์ที่ต้องการให้โปรแกรมวิเคราะห์ เช่น ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE) ค่าสถิติที (TV) อิทธิพลรวม (EF) ดัชนีตัดแปลงโมเดล (MI) จำนวนทศนิยม (ND) เป็นต้น

5. การสร้างภาพแสดงเส้นอิทธิพล (path diagram) ถ้าใส่คำสั่งนี้ลงไป ผลการวิเคราะห์ก็จะแสดงภาพเส้นแสดงอิทธิพลที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นภาพโมเดลความสัมพันธ์พร้อมกับค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรโมเดล

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานและการแจกแจงข้อมูล

DATE: 03/12/2011

TIME: 00:29

P R E L I S 2.30

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by

Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2000

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file D:\7HABITVALL~1.PR2:

IPRELIS SYNTAX: Can be edited

SY=D:\7HABITVALL~1.PSF

SE 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60

61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80

OU MA=CM XB XT

Total Sample Size = 786

Univariate Summary Statistics for Continuous Variables

Variable	Mean	St. Dev.	T-Value	Skewness	Kurtosis	Minimum	Freq.	Maximum	Freq.
-----	----	-----	-----	-----	-----	-----	----	-----	----
A1	3.520	0.769	128.349	0.033	0.150	1.000	6	5.000	79
A2	3.206	0.861	104.336	0.178	0.001	1.000	13	5.000	62
A3	3.181	0.877	101.629	0.072	0.093	1.000	17	5.000	55

Variable	Mean	St. Dev.	T-Value	Skewness	Kurtosis	Minimum	Freq.	Maximum	Freq.
-----	---	-----	-----	-----	-----	-----	----	-----	----
A4	3.305	0.844	109.842	0.051	0.014	1.000	13	5.000	58
A5	2.850	1.168	68.426	0.159	0.753	1.000	106	5.000	78
A6	3.494	0.890	109.993	0.051	0.004	1.000	15	5.000	115
A7	3.200	0.894	100.324	0.026	0.008	1.000	22	5.000	62
A8	3.536	1.028	96.428	0.184	0.628	1.000	14	5.000	160
B9	3.555	0.897	111.056	-0.102	-0.313	1.000	9	5.000	123
B10	3.899	0.929	117.717	0.440	0.415	1.000	7	5.000	243
B11	3.777	0.975	108.631	0.361	0.550	1.000	9	5.000	215
B12	3.481	0.925	105.460	0.079	-0.389	1.000	11	5.000	116
B13	3.238	1.021	88.900	0.144	-0.376	1.000	40	5.000	88
B14	2.744	1.142	67.377	0.291	-0.358	1.000	109	5.000	66
B15	3.200	1.149	78.101	0.077	-0.335	1.000	60	5.000	123
B16	3.828	0.924	116.190	0.421	-0.262	1.000	9	5.000	209
B17	3.427	1.090	88.171	0.293	-0.471	1.000	42	5.000	146
B18	3.866	1.035	104.728	0.643	-0.154	1.000	21	5.000	264
B19	4.106	1.222	94.193	1.122	0.037	1.000	37	5.000	450
B20	3.575	1.053	95.204	-0.333	-0.422	1.000	28	5.000	177
C21	3.308	0.971	95.550	0.053	0.250	1.000	26	5.000	97
C22	3.170	0.901	98.662	0.028	0.052	1.000	25	5.000	55
C23	3.370	1.096	86.196	0.289	0.370	1.000	53	5.000	136
C24	3.473	1.051	92.607	0.364	0.405	1.000	33	5.000	135
C25	3.321	0.919	101.284	0.075	0.052	1.000	22	5.000	83
C26	3.314	0.897	103.606	0.063	0.165	1.000	14	5.000	82
C27	3.237	1.041	87.204	0.046	0.550	1.000	31	5.000	109
C28	3.074	0.982	87.714	0.003	0.209	1.000	45	5.000	63
C29	3.506	1.129	87.077	0.250	0.715	1.000	35	5.000	192
C30	3.078	1.003	85.995	0.117	0.162	1.000	45	5.000	81
C31	3.639	1.037	98.419	0.260	-0.631	1.000	17	5.000	199
C32	3.818	1.048	102.091	0.529	-0.363	1.000	21	5.000	259
D33	4.168	0.809	144.430	0.648	-0.085	1.000	3	5.000	314
D34	3.846	0.822	131.181	0.191	-0.509	1.000	2	5.000	181
D35	3.697	0.948	109.305	-0.262	-0.492	1.000	9	5.000	179

Variable	Mean	St. Dev.	T-Value	Skewness	Kurtosis	Minimum	Freq.	Maximum	Freq.
-----	----	-----	-----	-----	-----	-----	----	-----	----
D36	3.532	0.908	109.007	-0.187	-0.091	1.000	15	5.000	119
D37	3.936	0.779	141.601	-0.439	0.228	1.000	4	5.000	185
D38	3.706	1.210	85.878	-0.646	-0.506	1.000	51	5.000	261
D39	3.812	1.135	94.112	-0.735	-0.197	1.000	38	5.000	272
D40	3.753	1.151	91.412	-0.779	-0.070	1.000	50	5.000	244
D41	3.842	1.179	91.397	-0.787	-0.283	1.000	41	5.000	300
E42	3.457	1.040	93.186	-0.406	0.162	1.000	41	5.000	128
E43	3.681	0.838	123.185	-0.099	0.354	1.000	4	5.000	136
E44	3.774	0.840	125.968	-0.303	0.271	1.000	3	5.000	153
E45	4.046	0.762	148.765	-0.354	-0.479	2.000	16	5.000	231
E46	3.687	0.821	125.918	-0.183	0.065	1.000	8	5.000	129
E47	3.810	0.756	141.291	0.117	0.650	1.000	2	5.000	154
E48	3.744	0.856	122.590	0.052	0.738	1.000	3	5.000	178
E49	3.884	0.800	136.112	0.077	1.073	1.000	1	5.000	203
E50	3.824	0.777	138.016	0.087	-0.813	1.000	1	5.000	167
E51	3.907	0.800	136.948	0.034	-1.067	1.000	1	5.000	210
E52	3.864	0.766	141.444	0.031	-0.871	2.000	12	5.000	172
E53	4.032	0.757	149.259	-0.159	-0.861	1.000	1	5.000	233
E54	4.059	0.778	146.227	-0.297	-0.694	1.000	1	5.000	251
F55	3.623	0.951	106.776	-0.218	-0.298	1.000	15	5.000	162
F56	3.421	1.000	95.876	-0.107	-0.379	1.000	24	5.000	130
F57	3.412	0.945	101.273	-0.078	0.009	1.000	25	5.000	116
F58	3.475	0.939	103.752	-0.093	-0.262	1.000	16	5.000	122
F59	3.547	0.908	109.558	-0.099	-0.187	1.000	13	5.000	130
F60	3.312	0.951	97.583	-0.035	-0.176	1.000	24	5.000	94
F61	3.746	0.981	107.067	-0.383	-0.407	1.000	13	5.000	204
F62	3.434	0.996	96.636	-0.084	-0.399	1.000	22	5.000	134
F63	3.151	1.000	88.353	0.000	-0.240	1.000	41	5.000	81
F64	3.510	0.980	100.385	-0.098	-0.467	1.000	16	5.000	147
F65	3.851	0.905	119.243	-0.435	-0.070	1.000	11	5.000	212
F66	3.616	0.998	101.568	-0.283	-0.380	1.000	19	5.000	173
G67	3.111	1.037	84.138	0.170	0.376	1.000	40	5.000	97

Variable	Mean	St. Dev.	T-Value	Skewness	Kurtosis	Minimum	Freq.	Maximum	Freq.
G68	3.567	1.006	99.389	-0.197	0.439	1.000	20	5.000	169
G69	3.378	1.020	92.840	-0.079	0.465	1.000	26	5.000	127
G70	3.478	1.067	91.374	-0.155	0.305	1.000	23	5.000	164
G71	3.709	1.074	96.768	-0.395	0.455	1.000	19	5.000	230
G72	3.496	0.958	102.312	-0.120	-0.284	1.000	18	5.000	134
G73	2.980	1.141	73.224	0.122	-0.348	1.000	79	5.000	95
G74	3.368	1.138	82.961	-0.147	-0.203	1.000	45	5.000	162
G75	3.592	1.175	85.692	-0.321	-0.439	1.000	50	5.000	210
G76	3.191	1.073	83.391	-0.019	-0.484	1.000	48	5.000	107
G77	3.802	1.059	100.602	-0.400	-0.446	1.000	21	5.000	259
G78	3.766	1.177	89.725	-0.448	-0.475	1.000	40	5.000	277
G79	3.870	1.025	105.856	-0.414	-0.456	1.000	15	5.000	274
G80	3.948	1.023	108.236	-0.441	-0.248	1.000	17	5.000	304
TOTAL	24.872	2.835	245.980	0.216	-0.104	16.150	1	33.860	1
MEAN	3.554	0.405	245.796	0.314	0.094	2.308	1	4.837	1

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	พบพร จิตรรักษา
วันเดือนปีเกิด	21 กุมภาพันธ์ 2520
สถานที่เกิด	อำเภอคง จังหวัดนครราชสีมา
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ. 1
สถานที่ทำงานอยู่ปัจจุบัน	โรงเรียนวัดบึงทองหลาง(พิทักษ์วิทยาการ) แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2543	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) เอกวิทยาศาสตร์ สาขาเคมี จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2554	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ